XXVIII. ÉVFOLYAM, 38. SZÁM · Ára: 1,80 Ft · 1972. SZEPTEMBER 21.

Ludas Matyi

Szűr-Szabó József rajza

– Emberek! A müncheni olimpiának már vége!
Csak nem akarják megvárni a montreálit?

KEDVES LUDAS!

MINDEN KEZDET NEHÉZ

Természetesen a tanévkezdet is...

A fóti 3-as számú (kisalagi) általános iskolában az új tanév, hasonlóan a régiekhez, számos kisebb-nagyobb, s nem is kimondottan „kezdeti" nehézséggel indult.

Nem készült el időben a napközi, pedig csak egy közfalat kellett felhúzni, s egy ajtót behelyezni. Munka közben a „legváratlanabb" akadályok merültek fel. Amikor ott jártam, akkor például azért ült a brigád, mert nem volt szög. Hát ugye, ki gondolhatta volna, hogy arra is szükség lehet? A brigád egyébként a Pest megyei 6-os számú Szövetkezeti Közös Vállalathoz tartozik. Ha jól tudom. Ezt a bizonytalanságot, kérem, nézzék el nekem, nem én vagyok az oka. A brigád tagjai sem tudták pontosan megmondani, hogy ki a munkaadójuk. (Hja, az emberek túl gyakran változtatnak munkahelyet, és a vállalatok is túl gyakran cserélgetik a nevüket.) Volt, aki azt állította, hogy vállalat, volt, aki a szövetkezet megnevezés mellett kardoskodott. Remélem, azóta a vita lezárult, szög is került talán, s elkészült a munka.

A matematika tanítására kitűnő kísérleti módszereket dolgozott ki egy szakember, a kisalagi pedagógusok is lelkesen átvették a módszert. Kevésbé lelkesek, sajnos, a tatabányai Mikrolin Ktsz illetékesei, mert az ehhez szükséges segédeszközök gyártását csak október elején kezdik meg.

Az elsősök írni-olvasni tanítását segítő betűkártyák szállítását is csak október 15-re ígéri a TANÉRT. Még jó, hogy nem a tanév végére.

Kellene az iskolának diavetítő is, a szemléltető oktatáshoz. Van is vetítő raktáron a TANÉRT-nél, de csak a drágább fajtákból: 3700 meg 4800 forintos. Az olcsó diavetítő, sajnos, „hiánycikk".

Pedagógiai berkekben dúl a zöld-fekete háború. Már-mint a vita akörül, milyen színű legyen a tábla. Vannak, akik a zöldre esküsznek, mert a pszichológusok szerint ez a szín megnyugtatóbban hat a gyerekekre. Mások viszont a fekete szín mellett kardoskodnak, mert azon jobban látszik a fehér kréta nyoma. A TANÉRT pártatlannak mutatkozott a vitában, egyaránt kínált zöld táblát meg feketét is. A kisalagiak a hagyományos fekete mellett döntöttek, abból rendeltek. A TANÉRT mégis zöldet küldött, mert más nem volt neki. Sebaj, fő az, hogy lehet választani!

Szorgos gépírónői munkában találtam két diplomás tanárnőt: egy négyoldalas nyomtatványt másoltak. (Megszámoltuk. 298 rubrika van rajta!) Ezen kell megrendelni az iskola részére szükséges nyomtatványokat. A Nyomtatványellátó Vállalatnak nincs elég nyomtatványrendelő nyomtatványa, ezért kell Kisalagon és másutt is órákig gépelgetni a tanároknak.

Erről jut eszembe: nem tetszettek hallani valamit, tényleg csökkentik a pedagógusok adminisztrációs túlterhelését?

(r. b.)

HOGYAN LETTEM TIGRIS?

Jugoszláviai nyaralásomból hazatérve, első dolgom volt, hogy a tengerparti emlékeket megörökítő színes diafelvételeimet beadjam előhívatni az Ofotért karcagi szaküzletébe. A vállalat budapesti laboratóriuma nagy meglepetést szerzett nekem, mert az én felvételeim helyett egészen más képeket kaptam vissza. Én a pulai arénát, az opatijai strandot és társaimat fényképeztem, ezzel szemben a kapott képekről egy tigris és más vadak vicsorognak rám, valamint ismeretlen személyek néznek velem farkasszemet. Azóta is tűnődöm, hogyan lett belőlem tigris? Csak úgy, hogy elcserélték a felvételeket. De vajon kiével? Hol lehet az országban az a másik ember, aki ugyanúgy bosszankodik, mint én, mert ő meg az én felvételeimet kapta meg a sajátjai helyett? Talán egy dolog nyomra vezethetne. Az én felvételeimen többször látható az IH 89—72 rendszámú, vajsárga Moszkvicsom. A nálam levő képeken viszont egy CR 88—99 rendszámú Trabant és egy CX 88—44 rendszámú Wartburg látható. Ha valaki erről a saját felvételeire ismerne, kérem, jelentkezzék, s cseréljünk képeket!

Dr. Bogár Árpád
Karcag, Madarasi u. 9—11.

ÚJPESTI FÉNYEK

Utcánk közvilágításával már foglalkozott a Ludas Matyi. A bírálat nyomán az Elektromos Művek a régi, elavult lámpafoglalatokat újjal cserélte ki. Azóta azonban az utcánkban levő mind a négy ikerlámpatestben tönkrement az izzó, és esténként tanyasi sötétség borul ránk. Még szerencse, hogy a Fővárosi Csatornázási Művek két piros jelzőlámpácskát helyezett el az utcában. Esténként ez az egyetlen fényjel, amelynek alapján tájékozódni tudunk, s ráismerünk a saját utcánkra. Csak attól félünk, hogy az arra tévedő idegenek félreértik ezt a fényjelzést...

Az újpesti Arany János utca lakói

RÉPAMAG

Takarmányrépa vetőmagot rendeltem a „Hermes" Általános Fogyasztási Szövetkezet Vetőmagellátó kirendeltségétől (Bp. XIII., Béke út 137.). Március 7-én számlázták a részemre 48 kiló vetőmagot, 23 Ft 40 filléres egységáron. Az összeget nyomban be is fizettem. Április 8-án meg is kaptam a vetőmagot, de nem azt a minőséget, amit rendeltem, hanem egy olcsóbbat, aminek 15,80 Ft a kilónkénti ára. Kértem vissza a különbözetet, a 302 forint 80 fillért, de az április 18-án elküldött ajánlott levelemre még csak választ sem kaptam.

Névadójuknak, Hermesnek, szárnyai voltak, azokon röpködve intézte az ügyeit. A szövetkezet ügyintézésének „gyorsaságából" ítélve, úgy látom, nem szolgálnak rá a nevükre!

Kámán József
Dióskál,
Zala megye

HOL LEGYEN A POSTALÁDA?

A bajai postahivatal is megszünteti a külterületi kézbesítést. Ezentúl nem keres fel bennünket a kézbesítő, hanem meghatározott helyeken postaládákat állítanak fel, oda dobják be a nevünkre érkező küldeményeket.

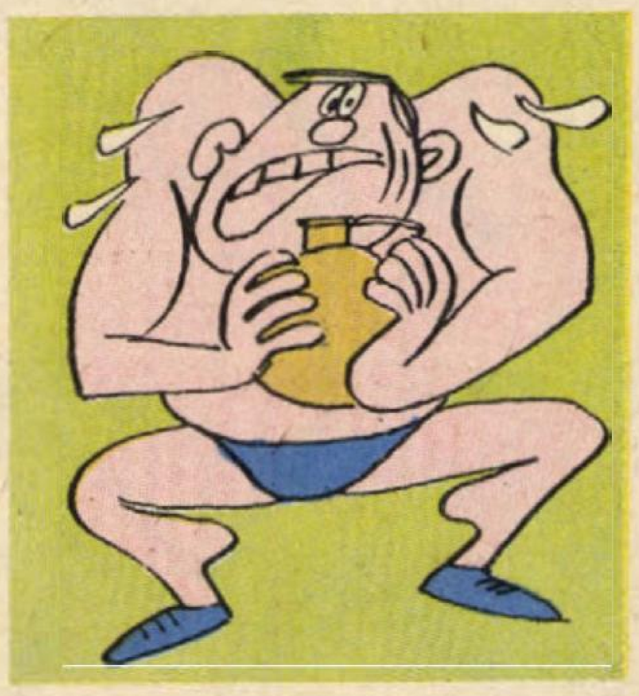
Ebbe már bele is törődnénk, csak az izgat bennünket, hogy nem jól választották ki a helyet, ahova a postaládák felállítását tervezik. Jó két kilométerre esik tőlünk az a hely, télen nincs is járható út hozzá. Azonkívül nem is esik útba, ha bevásárolni megyünk. Az a kérésünk, hogy a „Bajai szőlők" vasúti megállónál levő bolt mellé tegyék a ládákat, hiszen oda mindannyian bejárunk kenyérért, s egyéb árucikkekért. A boltban telefon is van, tehát lehet tartani a kapcsolatot a postával. A vegyesbolt mellett ott van a kocsma és az állomás is, tehát mindenképp forgalmas hely. Kérjük, hogy ezeket a szempontokat vegyék figyelembe, s teljesítsék a kívánságunkat.

Harmincnyolc család,
Bajai szőlők

BOSSZÚSÁGFORRALÓ

Vásároltam az egyik pécsi villamossági szaküzletben egy hatszemélyes kávékiöntőt, 24 forintért. Nagyon tetszetős, eloxált alumíniumból készült és bakelit nyele van.

Hamarosan kiderült, hogy a mutatós ibriket csak saját bosszantásomra vásároltam. A kávé ugyanis a

gömbölyű edényből több irányba folyik, ha megdöntöm, és 6 kávé helyett csak három az, ami a pohárba folyik, a másik három adag könyörtelenül a tálcára és az íróasztalra. Már minden variációt végigpróbáltam vele. Elküldtem egy szakemberhez, fogóval csőrösítse ki a kiöntő száját. Sikerült háromszögletűre idomítania, most három irányban folyik szét a tálcán a drága nedű. Kétheti bosszankodás után elvittem a boltba, ahol vásároltam és megkérdeztem, nem panaszkodtak-e a vevők erre a szériára, mert én nem tudom használni. Mindenki egyöntetűen azt válaszolta, ők sem tudják használni. Visszafelé a liftben látta nálam a liftes bácsi, az is közölte, hogy kidobta, vett egy jénait, mert ebből mindig mellé-folyik a kávé. A boltban ajánlották, hogy keressek egy jó erős férfit, aki összе tudja lapítani, mert akkor talán alkalmas lesz a célra, melyre vásároltam.

A nagykereskedelmi vállalat előadójától megtudakoltam, hol gyártják ezt a „bosszúságforralót", erre azt a választ kaptam, hogy a Kőbányai Szerszám Ktsz gyártmánya. Megkérném őket, hogy mielőtt kiadják a forgalomba, előbb roppantsák össze. De ehhez a munkához a nehézsúlyú dolgozóikat osszák be, mert 60 kg-os testsúly nem elégséges hozzá!

Kékes Ferencné
Pécs,
Megye u. 8.

A CÍMZETT VÁLASZOL

Dr. Tóth Tamás olvasójuknak a Ludasban „Téves kapcsolás" címmel megjelent panaszát megvizsgáltam. Megállapítottam, hogy a panasz jogos volt, az állomás felszerelésekor téves kapcsolási számot jelöltek ki részére. Előfizetőnk új kapcsolási számot kapott.

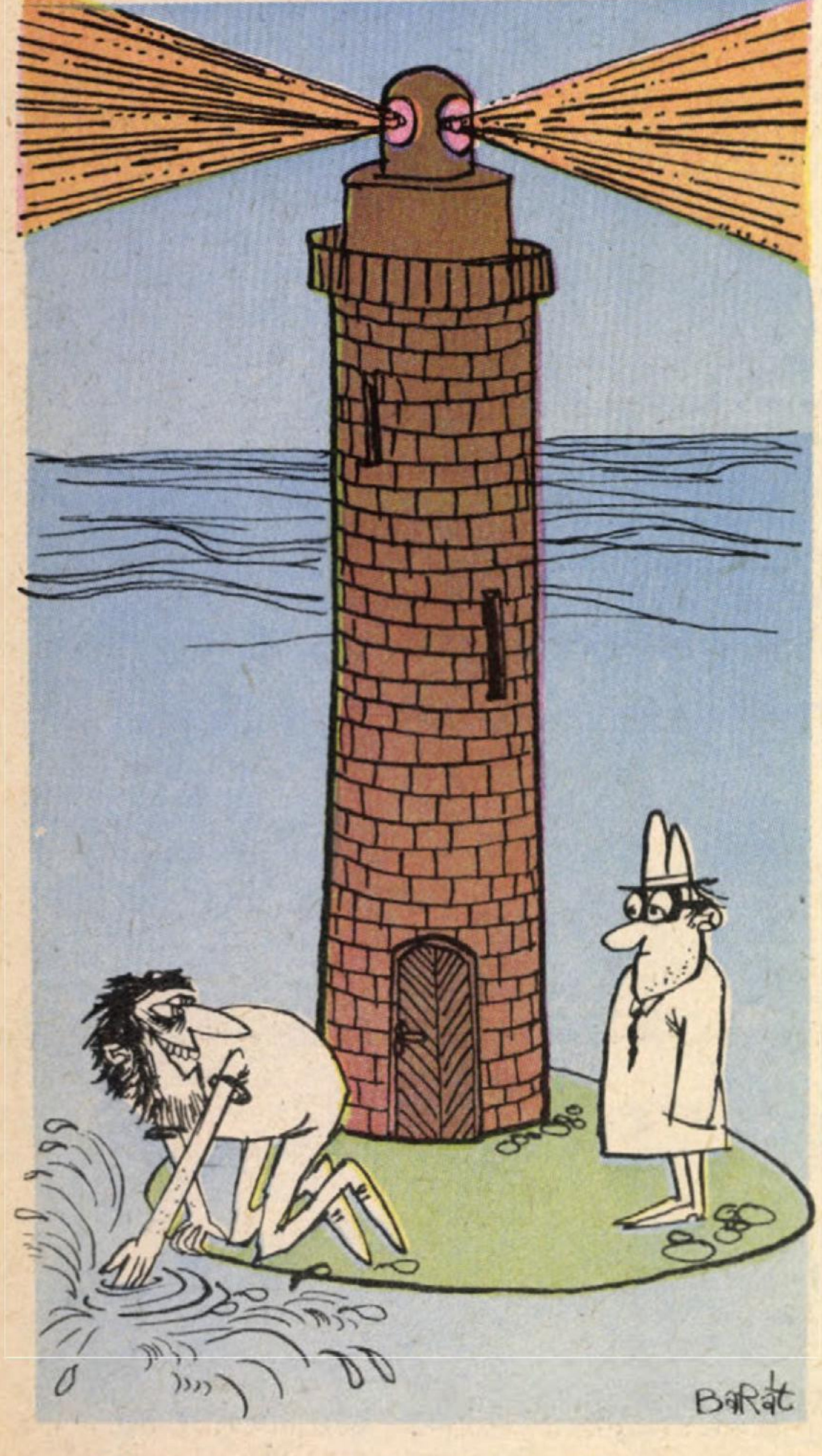
Horváth Ferenc
igazgató
Budapesti
Távbeszélő Igazgatóság

CSÓK AZ UTCÁN

– Európa-csúcsra számíthatunk ...

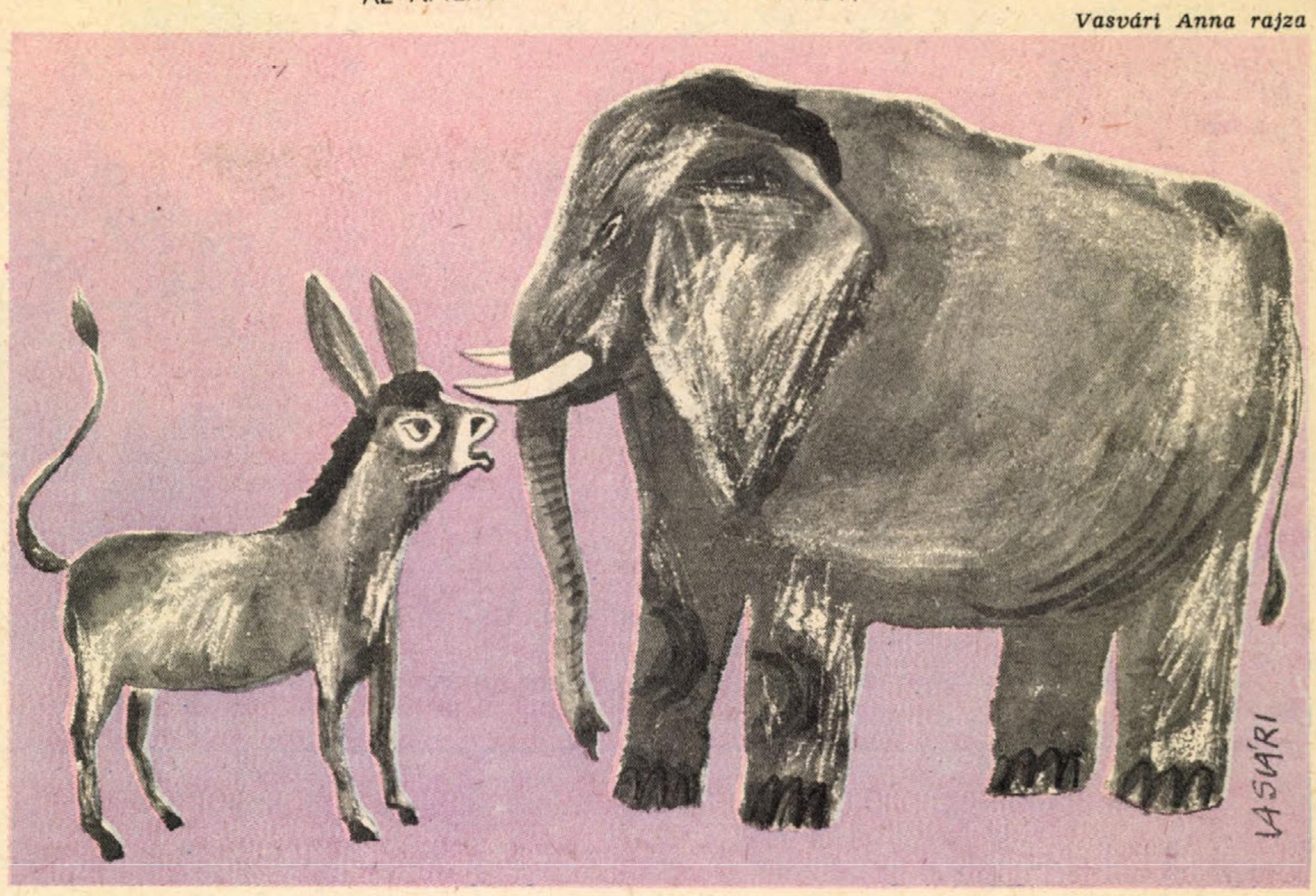
ÉLELMES TORONYŐR

– Másodállásban hullámverést vállaltam ...

AZ AMERIKAI ELNÖKVÁLASZTÁS ELŐTT

Vasvári Anna rajza

– Mondja, kedves elefánt, maga sohasem felejti el, hogy melyik pártnak a szimbóluma? ...

FOG

Doktor úr, segítsen rajtam ... Félek ... Hogy mitől félek? Szégyellem bevallani: attól félek, hogy lehívatnak a tanáriba ... Tudom, hogy nevetséges, amit mondok, hiszen már jó ideje annak, hogy iskolába jártam, mégis félek ...

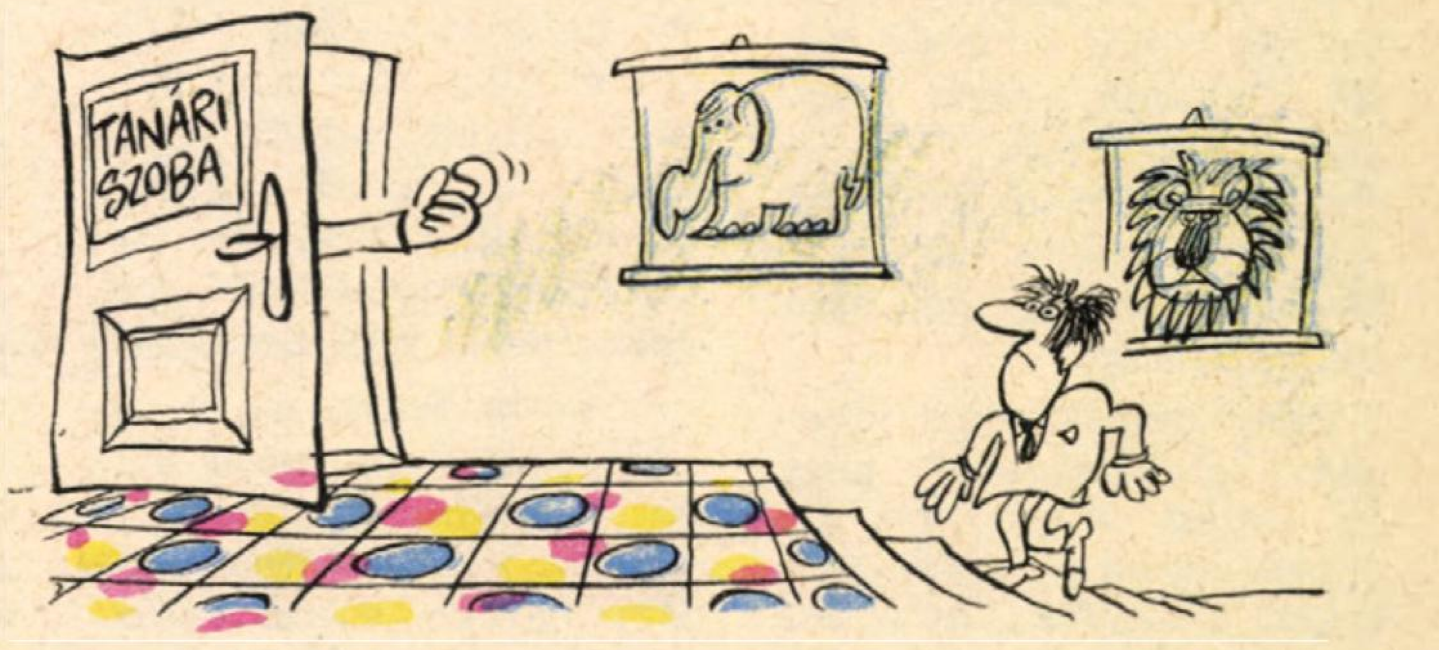
Hogy mikor jelentkezik ez a kényszerképzetem? Írás közben ... Tegnap például leírtam ezt a mondatot: „Ilonka megígérte: egyszer fel fog jönni hozzám". S amikor odáig értem, hogy *„fog"*, összeszorult a szívem és olyan érzésem volt: jaj, mindjárt jönnek értem és szólnak, menjek le a tanáriba, de azonnal!

Természetesen tudom, hogy ki hívat. A magyartanárom, Cérna tanár úr. Azért nevezték Cérnának, mert olyan kövér volt, hogy alig tudott menni ... S azt is tudom, hogy miért hívat ... Össze akar szidni ... Le akar tolni ... Azért akar letolni, mert nem azt írtam, hogy „Ilonka megígérte: egyszer *majd* feljön hozzám", hanem azt: „Ilonka megígérte: egyszer fel *fog* jönni hozzám" ... Cérna gyűlöli ezt a szót: *fog* ...

Nem, kérem, nem tudom kiverni Cérna tanár urat a fejemből ... Képzeletben végigmegyek a hosszú, rideg folyosón, a falra kifüggesztett tablók, díjnyertes rajzok, oktatótáblák alatt és újra rövidnadrágos kisfiúnak érzem magam ... A szívemben hallom a cipőm kopogását és nedves lesz a tenyerem, miközben lefelé baktatok a lépcsőn ... A földszinten, a tanári szoba ajtaja előtt megállok, és legszívesebben elrohannék, ki az iskolából, a gyermekkorból, vissza a felnőttek közé, de nem tudom megtenni ... Akit egyszer lehívattak a tanáriba, annak mennie kell ... Nincs mese ...

„Bújj be!" — kiált ki Cérna tanár úr. — „Remélem, tudod, hogy miért hívattalak?" Nem felelek, nem is tudnék felelni, mert újra magamon érzem a magyartanárom tekintetét. Lesütöm a szemem, mert nem akarok belenézni az ő szemébe, abba a hideg, szürke golyóba, amely rámnéz és mégis átnéz rajtam ... „Azért hívattalak" — mondja haragosan Cérna tanár úr —, „mert azt írtad: Ilonka megígérte: egyszer fel *fog* jönni hozzám! *Fog!* Tudod, mi a fog? Ez itt ni!" S a nyitott szájára mutat ... Uramisten, mekkora fogak! Micsoda őrlő- és tépőfogak! ... Ijedten hátrálok és közben összehúzom magamat, hogy be ne kapjon ... Aztán megpróbálok vitatkozni vele, de hiába. Dadogva, zavarosan elmesélem, hogy mi minden történt velem azóta ... Eldicsekszem a könyveimmel, elmondom, hogy mit írt a stílusomról egy neves, szavahihető kritikus, de tudom, hogy hiába beszélek ... Cérna tanár urat ez nem érdekli ... Mutatóujjával a fogát bökdösi és közben azt ordítja: „Fog! Ez a fog!"

Segítsen rajtam, doktor úr ... Segítsen rajtam, hogy végre megszabadulhassak a kényszerképzetemtől ... Ön tehát azt ajánlja, hogy keressem fel a régi iskolámat és nézzek be a tanáriba ... Lehet, hogy igaza van, lehet, hogy ott, a helyszínen rájövök arra: milyen nevetséges vagyok ...

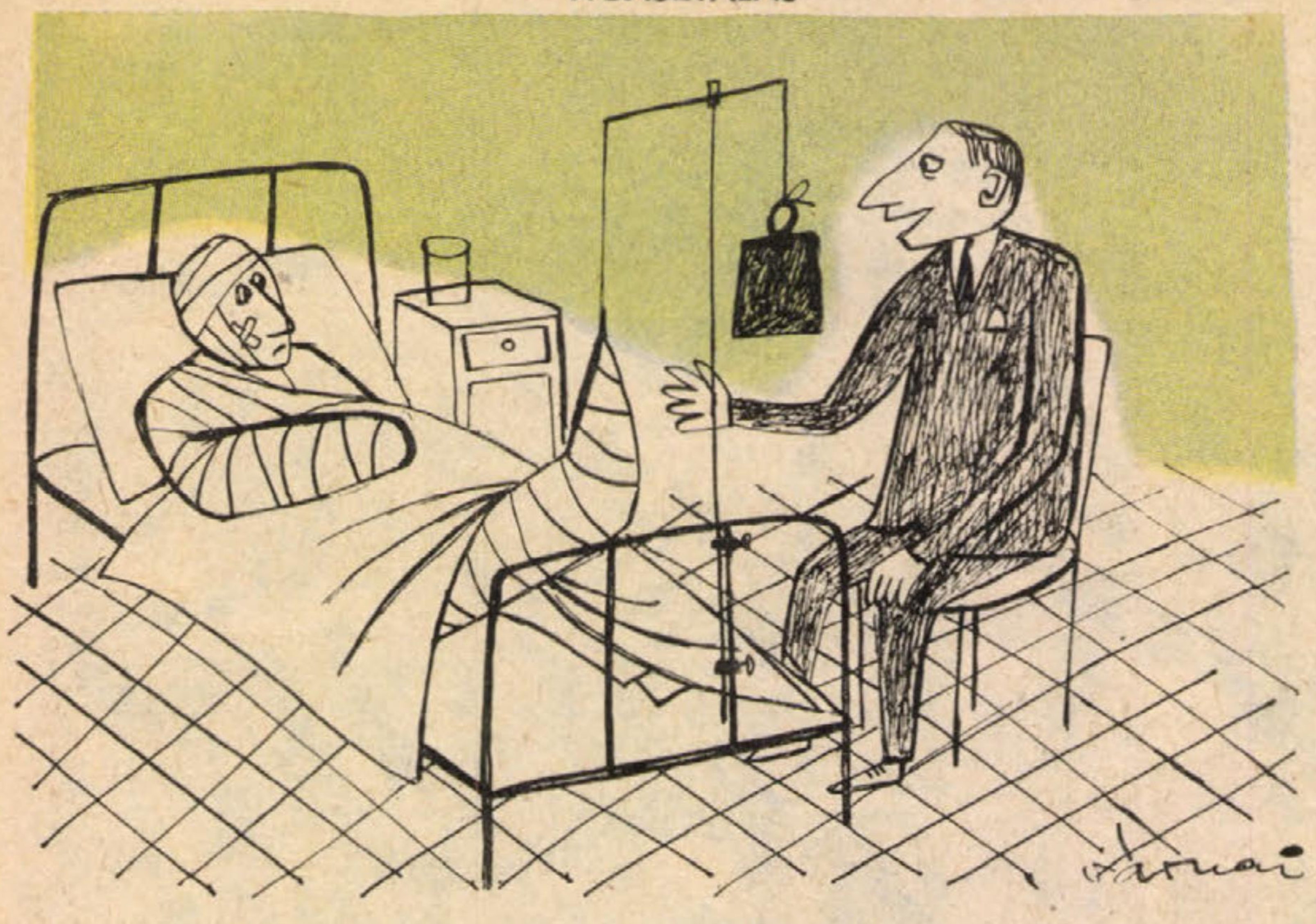
Köszönöm a tanácsát, doktor úr ... Egy hónap múlva jelentkezem ... Feltétlenül ...

* * *

— Azért jöttem, doktor úr, hogy megmondjam: használt a tanácsa. Ott voltam a régi iskolámban és azóta ritkábban jelentkezik a kényszerképzetem ... Olykor-olykor még előfordul, de mostanában már csak akkor hívat Cérna a tanáriba, ha „És"-sel kezdem a mondatot ... Különben jól vagyok ...

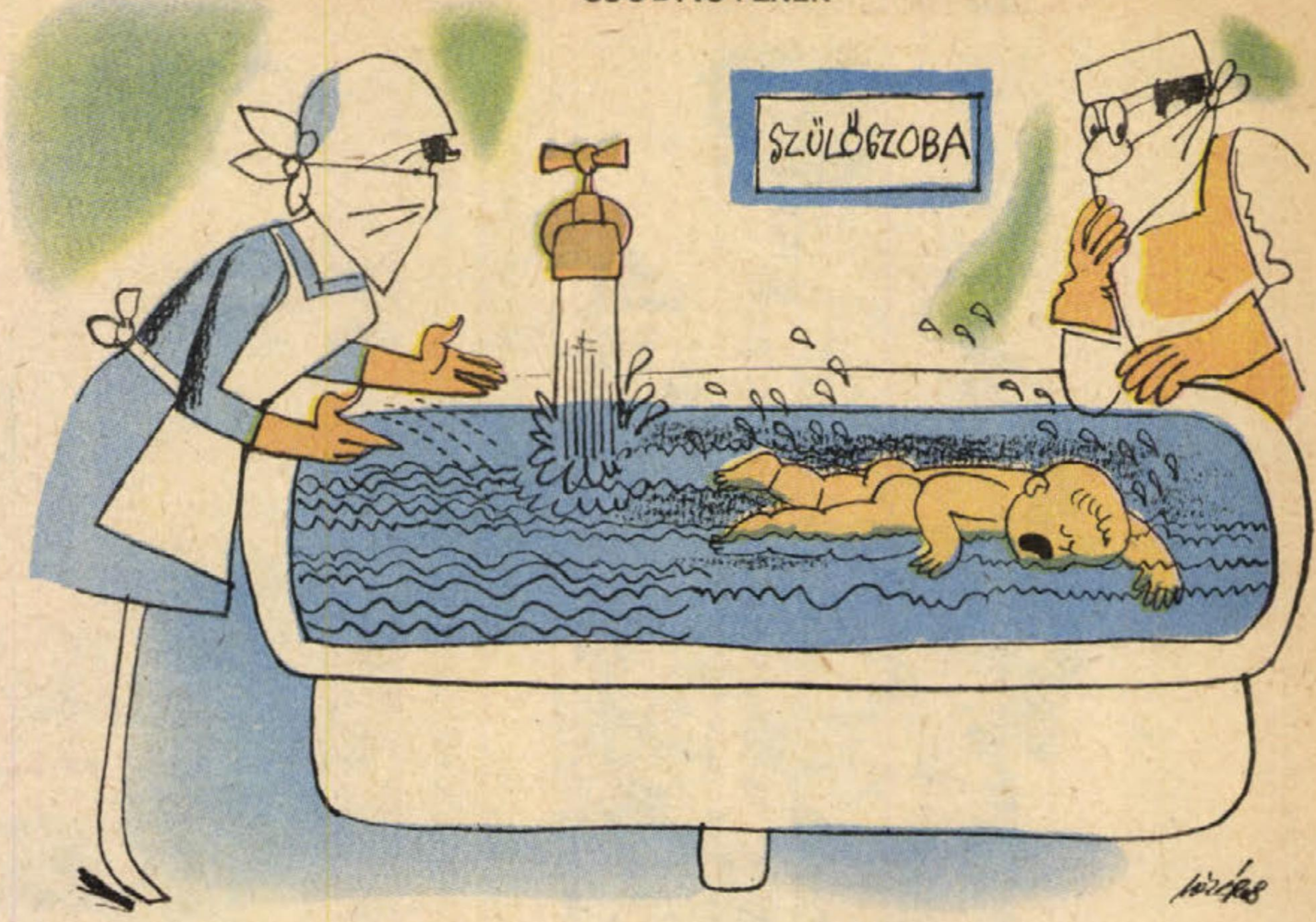
Mikes György

VIGASZTALÁS

– Azért egy ilyen autótúrán rengeteg maradandó élményt gyűjthet az ember...

CSODAGYEREK

POFON A KOLLÉGANŐNEK

Pofon a Baross téren címmel a Népszabadság megírta, hogy a Budapesti Idegenforgalmi Igazgatóság Baross téri irodájában, ezen a szép, reprezentatív helyen, az iroda vezetője és a kartársa, megvert egy húszéves fiatal lányt, aki az említett hivatalban történetesen valutapénztárosként dolgozott. Az irodavezető azzal védekezett, hogy fiatal kolléganőjét nem verték agyba-főbe, ő nem ütött, ő csak a kezét fogta, nem látta, hogy a kollégája belerúgott volna, és az egész csak néhány percig tartott, az sem igaz, hogy a kolléganő szájából vér folyt. Ennek az ellenkezőjét vallja az iroda másik dolgozója, vagyis, hogy: „Borzalmas volt, Ildi leesett a földre, a főnök ott állt és ennyit mondott: Mondtam, hogy ne üsse, csak dobja ki!"

Nem mondhatnám nyugodt lelkiismerettel, hogy az emiatt megindított fegyelmi eljárás határozata engem kielégített volna. Az ugyanis, hogy az irodavezetőt más munkakörbe helyezték és a verekedő kollégát eltávolították a vállalattól, nincs arányban a dolgozó nő ellen elkövetett tettlegességgel. Tudni illenék ugyanis, hogy nálunk Magyarországon még akkor sem szabad pofonverni, ütni, öklözni és utcára lökni a dolgozót, ha az történetesen nő. És különösen akkor nem, ha ez a dolgozó nő a felettesének és a kollégájának szabálytalan eljárását kifogásolja. Mert ez esetben ezért került tettlegességre sor! De hát a fegyelmi szempontjából ez, úgy látszik, mellékügynek tekinthető, talán azért, mert csak egy nődolgozó részesült az említett testi fenyítésben és különben is, a két verekedő férfi a fegyelmi határozat ellen fellebbezett, mondván, hogy méltánytalannak tartják az eljárást. Kíváncsi vagyok, hogy milyen fegyelmi határozatot tartanának magukra nézve méltányosnak?

Nyilván felfigyelt az olvasó arra, hogy ezt a durva tettlegességet mellékes ügynek minősítettem. Mondhattam volna következménynek is. A megvert dolgozó nő ugyanis azért kapta a pofonokat, mert szóvá tette, hogy a főnöke és a kollégája kétes hírű hölgyeknek szabálytalanul ad ki lakásokat. Mint a Népszabadság cikkéből kitűnik, a lakást bérlő hölgyek közül nem egyet üzletszerű kéjelgésért és devizacsalásért vád alá vontak. Voltak közöttük, akik emellett még közveszélyes munkakerülésért és orgazdaságért kerülnek a bíróság elé.

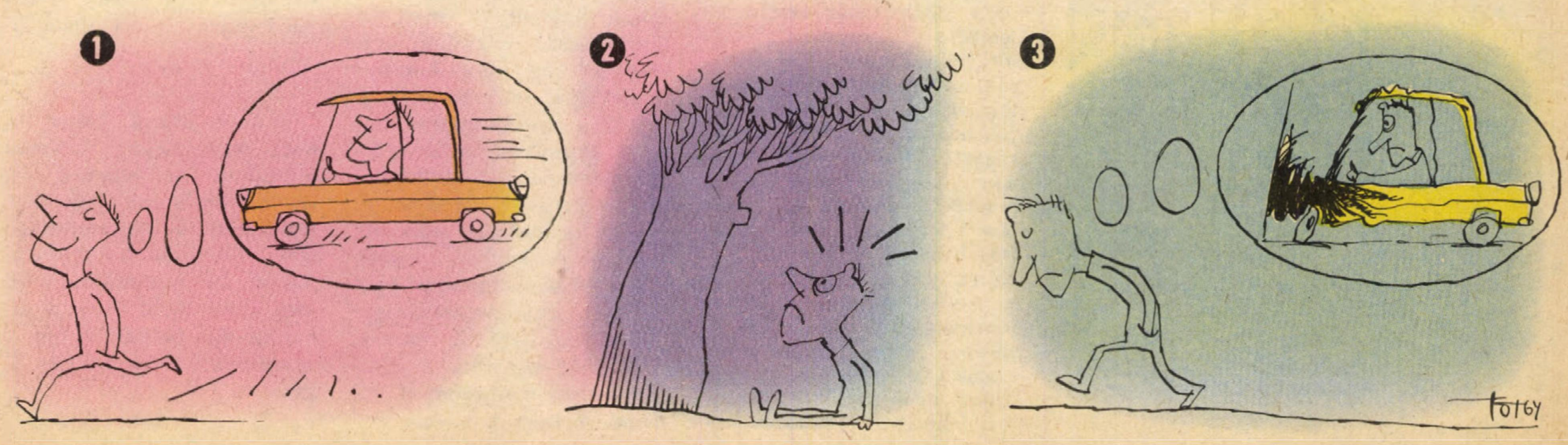
Ezek után nem titok, hogy az illető hölgyek miből tudtak a Baross téri irodában hivatalosan bérelt lakásokért havi négy-ötezer forintot kifizetni. Mindenesetre helyesnek tartom, hogy végre a Népszabadság egy ilyen durva és indokolatlan tettlegesség kapcsán ezt a témát nyíltan fölveti. Ebből könnyen megállapítom én is és az olvasó is azt, hogy ez az iparág nyilván eléggé elterjedt és az üzletszerű kéjelgés minden tilalom ellenére él és virágzik. Csak éppen nagyon ritkán esik róla szó, alig hallani valamit erről az iparágról. Szerény véleményem szerint nem elegendő az olykori leleplezés, és az üzletszerű kéjelgés büntetőjogi üldözése. De hogy mit kellene csinálni ennek az ügynek a megoldása érdekében, különös tekintettel a fiatalokra is, arra én nem merek javaslatot tenni. Ezt nyilvánosan, őszintén be kell vallanom.

Ám ahhoz jobban hozzá tudok szólni, hogy a Fővárosi Tanács VB Kereskedelmi Főosztálya mint a Budapesti Idegenforgalmi Igazgatóság felügyeleti szerve, miért nem tudja a szabálytalan szobakiadásokért fegyelmi úton felelősségre vonni a Baross téri iroda vezetőjét. A cikk is felveti a kérdést, hogy: „Tessék mondani, miért nem?", amikor a megállapítás szerint 34—80 százalékban az igazgatói utasítással ellentétesen adták ki a szobákat?

Ennek, szerintem, az az oka, hogy a Baross téri iroda vezetőjét nagyon jó szívvel áldotta meg a sors. Egyszerűen csak segíteni akarta a kétes hírű hölgyeket abban, hogy éljenek jól, öltözködjenek szépen, és boldoguljanak az életben könnyen, különösebben nehéz testi munka nélkül. Továbbá segíteni akarták a fiataloknak is, hogy meg tudják oldani idevágó problémáikat, bár feltevésem szerint éppen a fiatalok korántsem rendelkeznek olyan jövedelemmel, hogy fizetni tudnák a hölgyek havi négy-ötezer forintos lakásbérleti díját. Ha a Baross téri iroda vezetője megfelelő összeggel is támogatta volna a fiatalokat, azt még csak meg tudtam volna neki bocsátani, de hogy — kartársával egyetértésben — agyba-főbe verte a kolléganőjét, arra nem találok semmiféle mentséget...

Földes György

ÁBRÁNDOS GYALOGOS

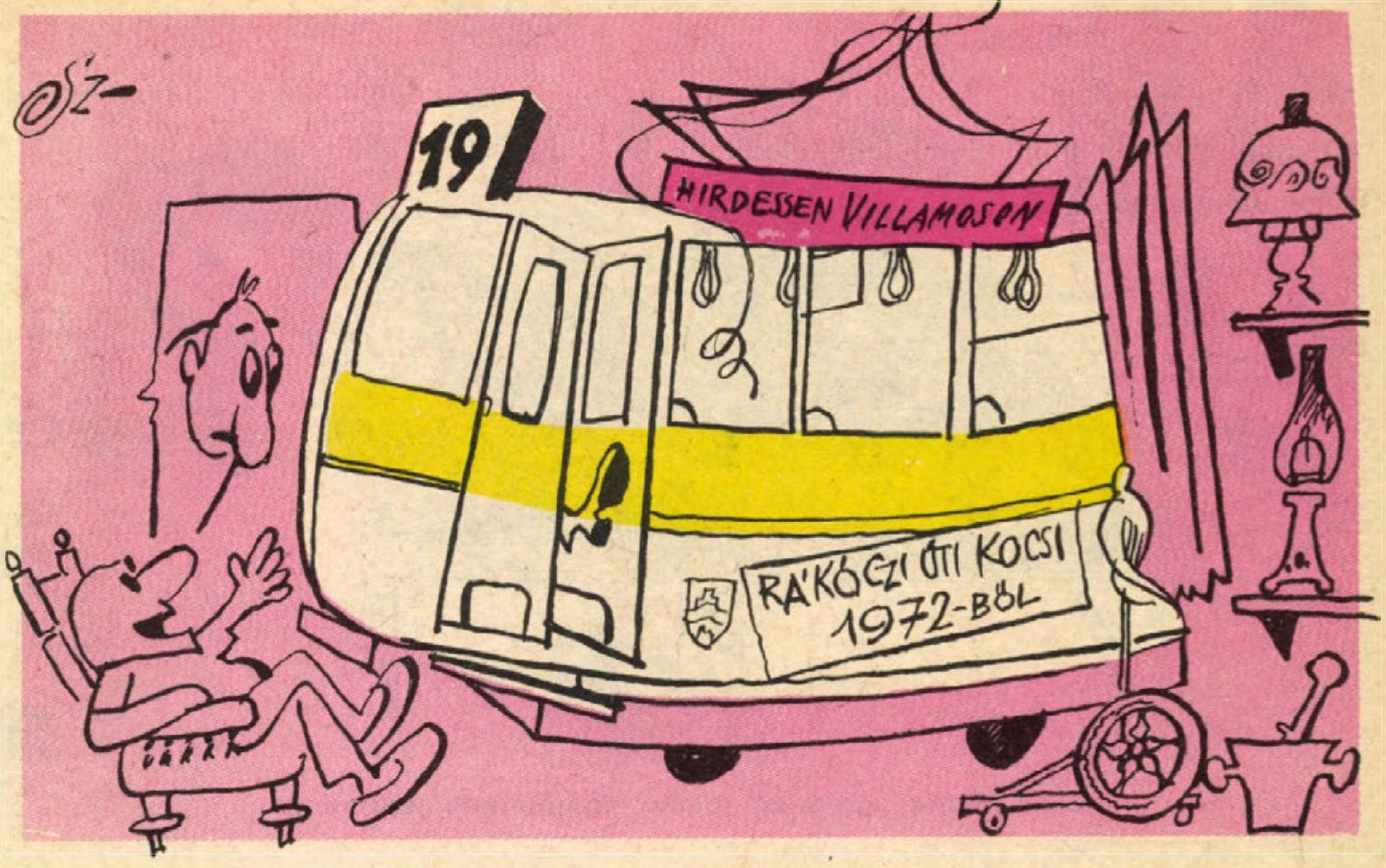

AJÁNLAT

– Ha abbahagyod a dohányzást, nem kell mosogatnod...

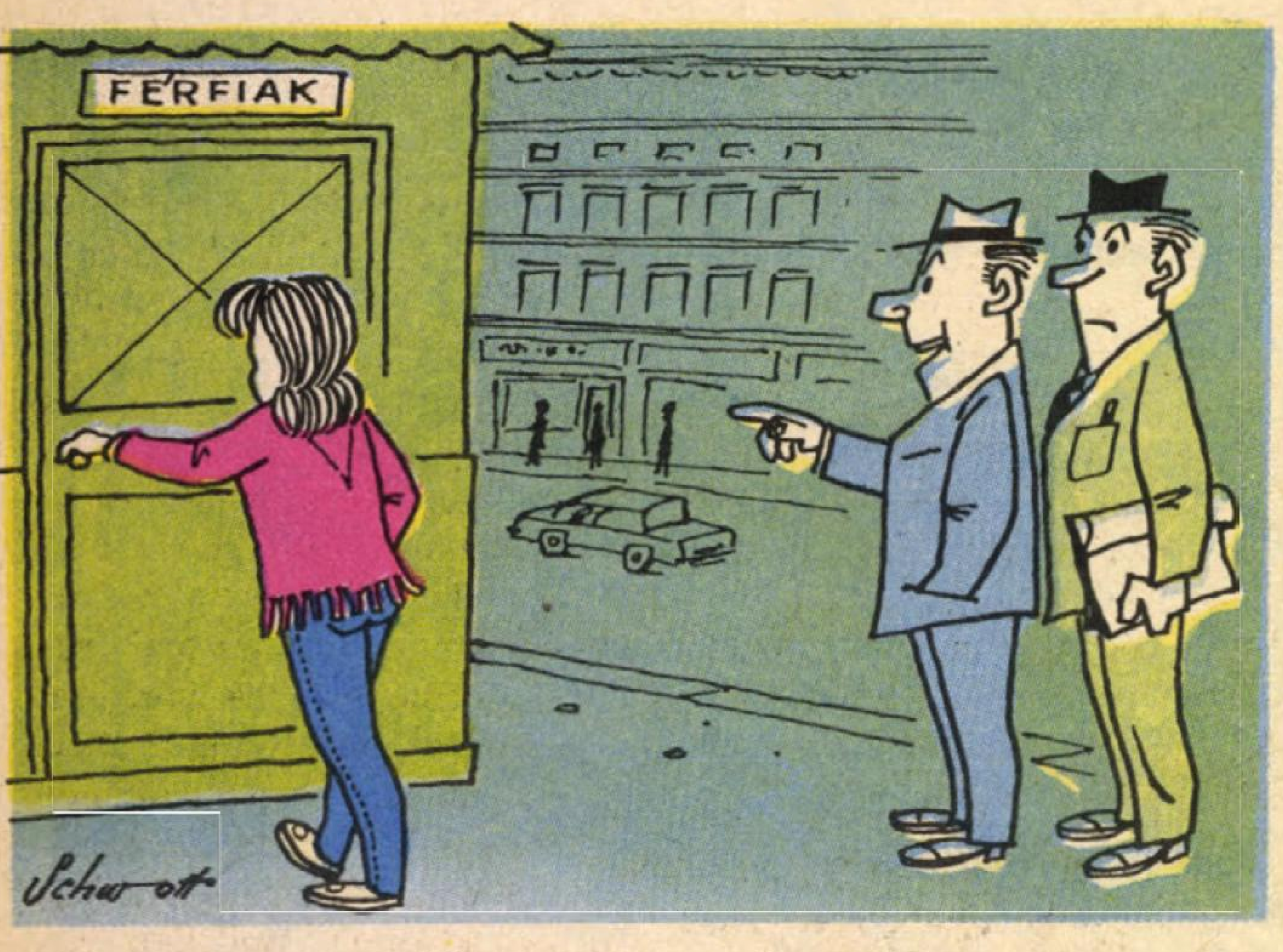

MŰEMLÉK

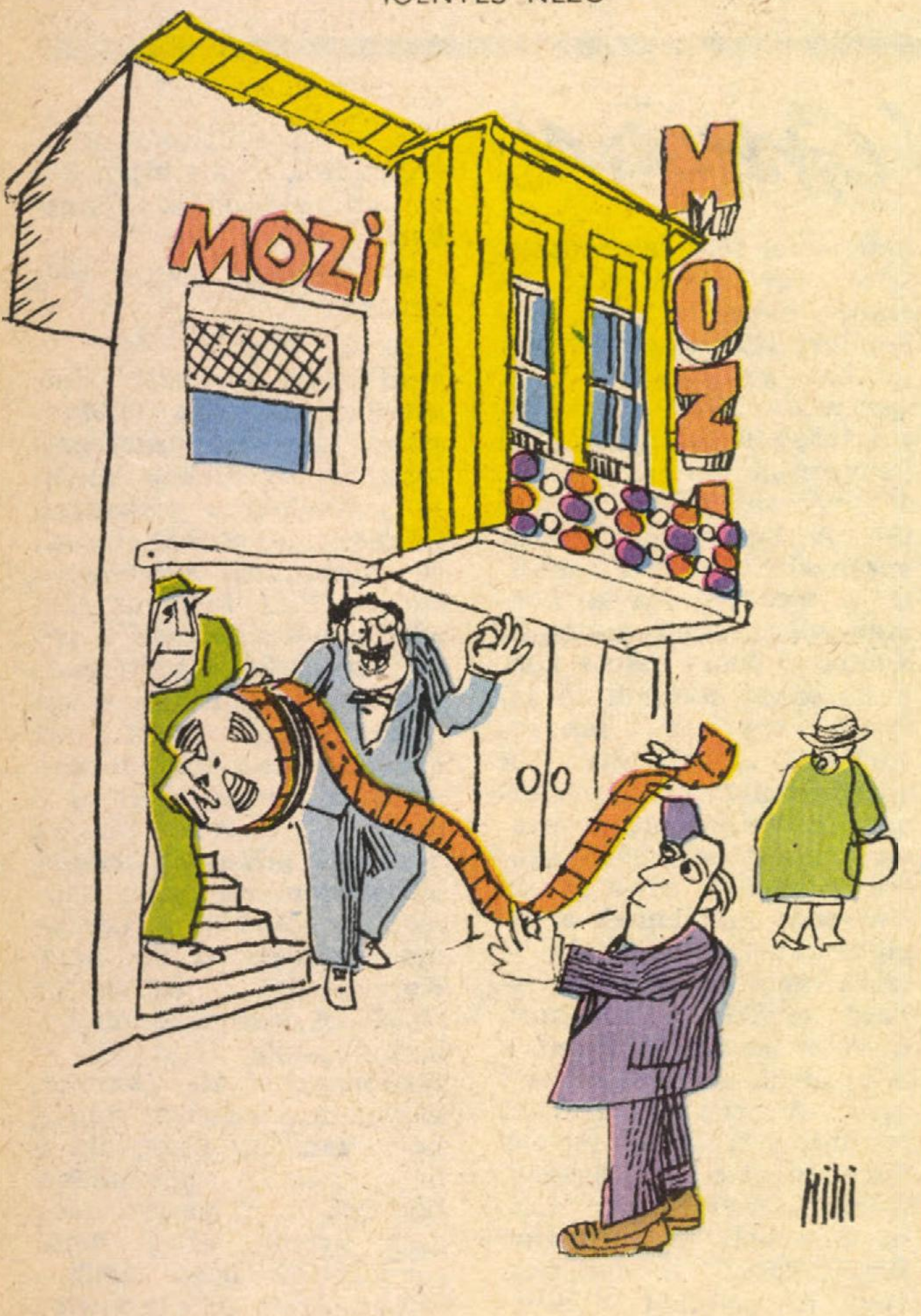
– Tudja, mennyit ér ez majd 20–30 év múlva?!

DÖNTŐ BIZONYÍTÉK

– Ugye mondtam, hogy fiú...

IGÉNYES NÉZŐ

– Príma minőség, uram, érdemes megnézni...

V. KOKLUSKIN:

A HIVATAL ÍR

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy hivatal. Ott dolgozott Nyikiforov, a kézbesítő. Azt mondják neki egy napon:

— Vidd el ezt a papírt.

Elviszi.

Azt mondják neki, hozd el ezt a papírt.

Elhozza.

Egyszer aztán azt mondták neki:

— De lassan jársz!

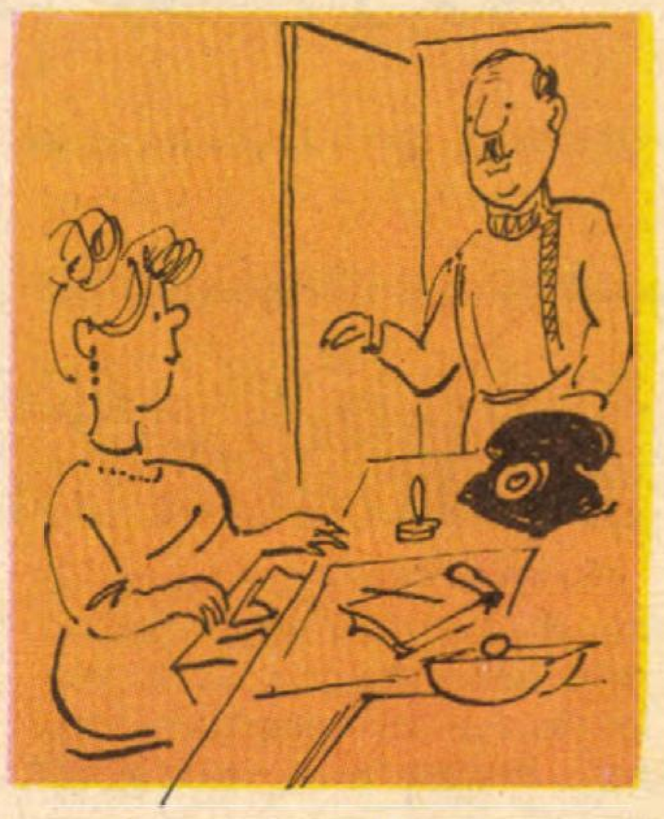
— Igazán? — sértődött meg Nyikiforov, a kézbesítő. — Na majd most megfizetek, na majd én megmutatom nektek! Fogtok ti még másképp beszélni velem!

S amikor legközelebb elküldték a levelekkel, fogta az egyik levelet és bedobta a szemétbe.

Ezen az éjszakán Nyikiforov jóformán le sem hunyta a szemét. Sokáig dédelgette magában a gondolatot, elképzelte, hogy mi lesz (hajaj, de mi ám), amikor észreveszik, hogy a papír nem érkezett meg a rendeltetési helyére.

Eltelt egy hét is, és senkinek sem jutott eszébe a papírt keresni. „Talán egy kevés volt?" — gondolta magában kissé meghökkenve Nyikiforov, s amint megint alkalom kínálkozott, egyszerre egy tucat levelet, írást dobott a szemétbe. „Na, majd most meglátjuk, mit csináltok!"

S megint teltek, múltak a várakozásteli napok. Nyikiforov minden reggel benézett az igazgatóságra, Lidocskához, a titkárnőhöz.

— Mi újság? — kérdezte.

— Történt valami érdekes?

— Ugyan mi érdekes történne nálunk? — válaszolta csodálkozva Lidocska.

— Hát, ki tudja, sok minden megeshet — dünnyögte Nyikiforov.

A második hét végére szemmel láthatóan megsápadt, lefogyott. A harmadik hét elején nem bírta tovább és amikor megint elküldték a hivatalos papírokkal, nem állhatta meg, az egészet belevágta a szemétbe.

„No, de most aztán — gondolta magában elégedetten —, most aztán megmutatom nektek! Most majd meglátom, mit csináltok!"

Azóta eltelt három esztendő. Lidocska megszokta, hogy Nyikiforov minden reggel benéz hozzá a titkárságra. Ha késik, már nyugtalankodik miatta.

Nyikiforov ez idő alatt teljesen összement. Megkopaszodott, arca szürke, csupa ránc, csak a szemében csillog még a sértett önérzet haragos fénye.

„Majd megtudják, ki vagyok én. Meg kell hogy tudják" — dünnyögi magában még mindig reménykedve, miközben szokásos körútját folytatja a hivatali helyiség és a szeméttartó között.

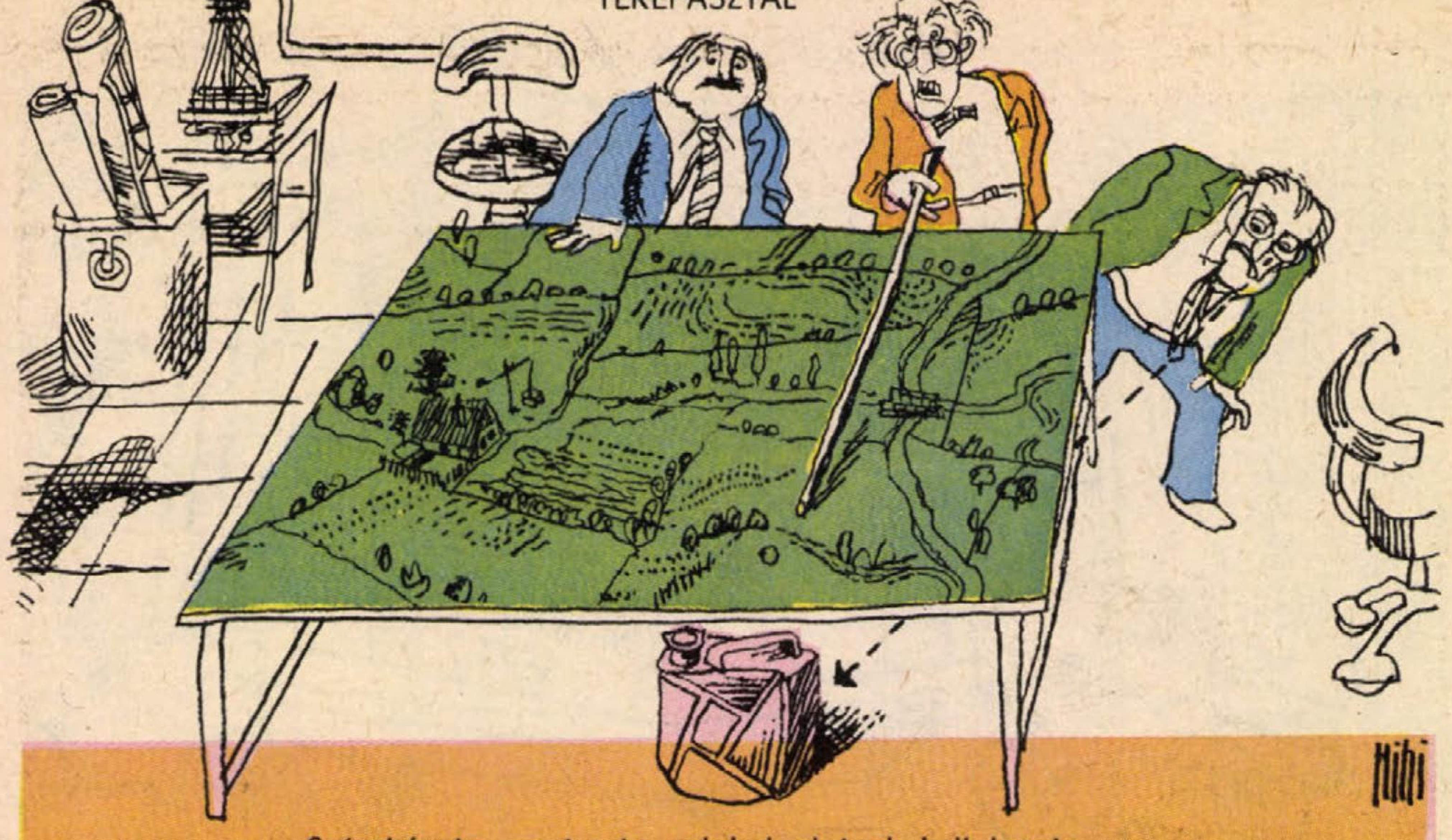
(Oroszból fordította N. E.)

KÖZVÉLEMÉNY

– Megkérdeztem a közönséget, és a többség valami vidámabbat akar hallani...

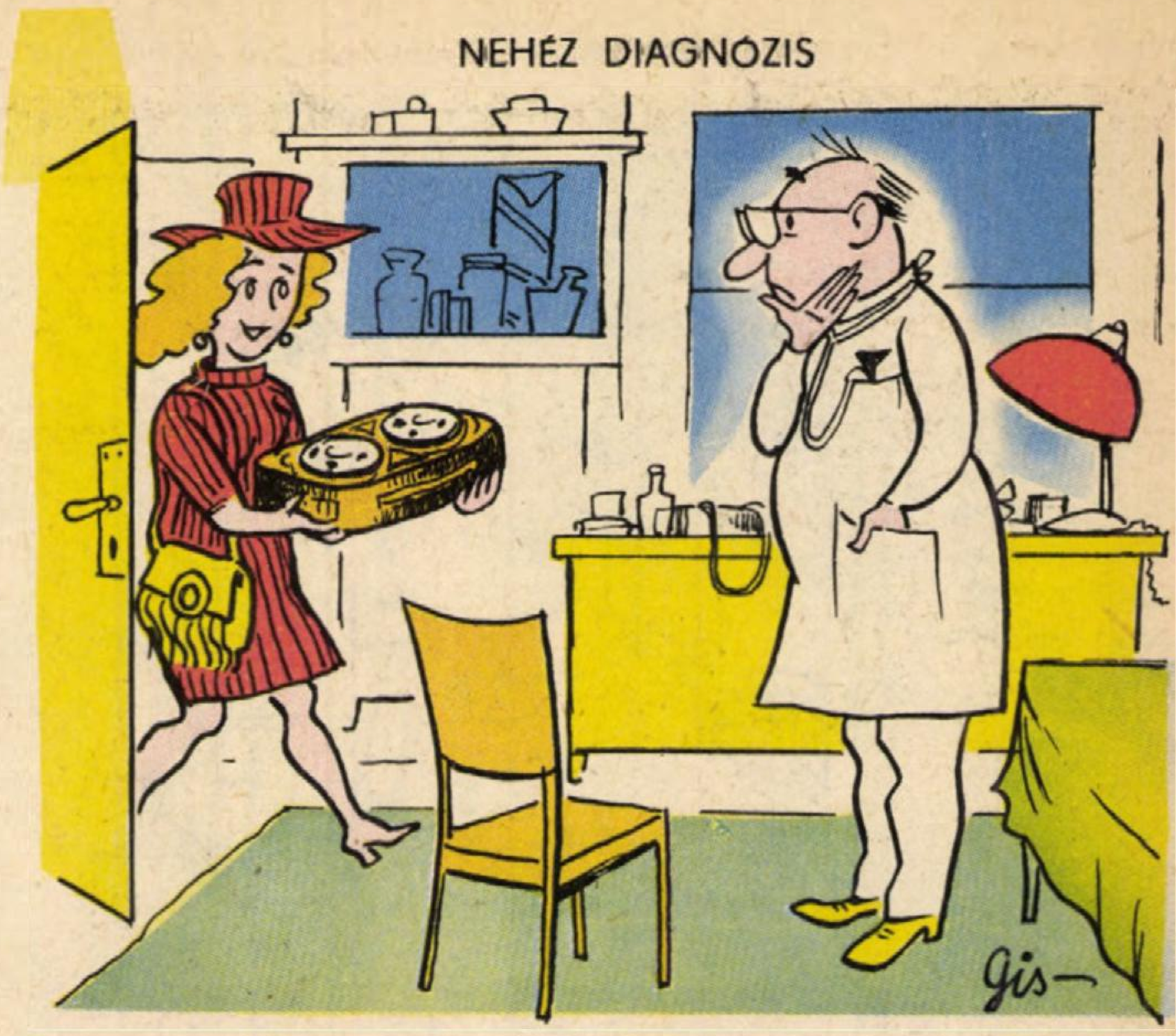

TEREPASZTAL

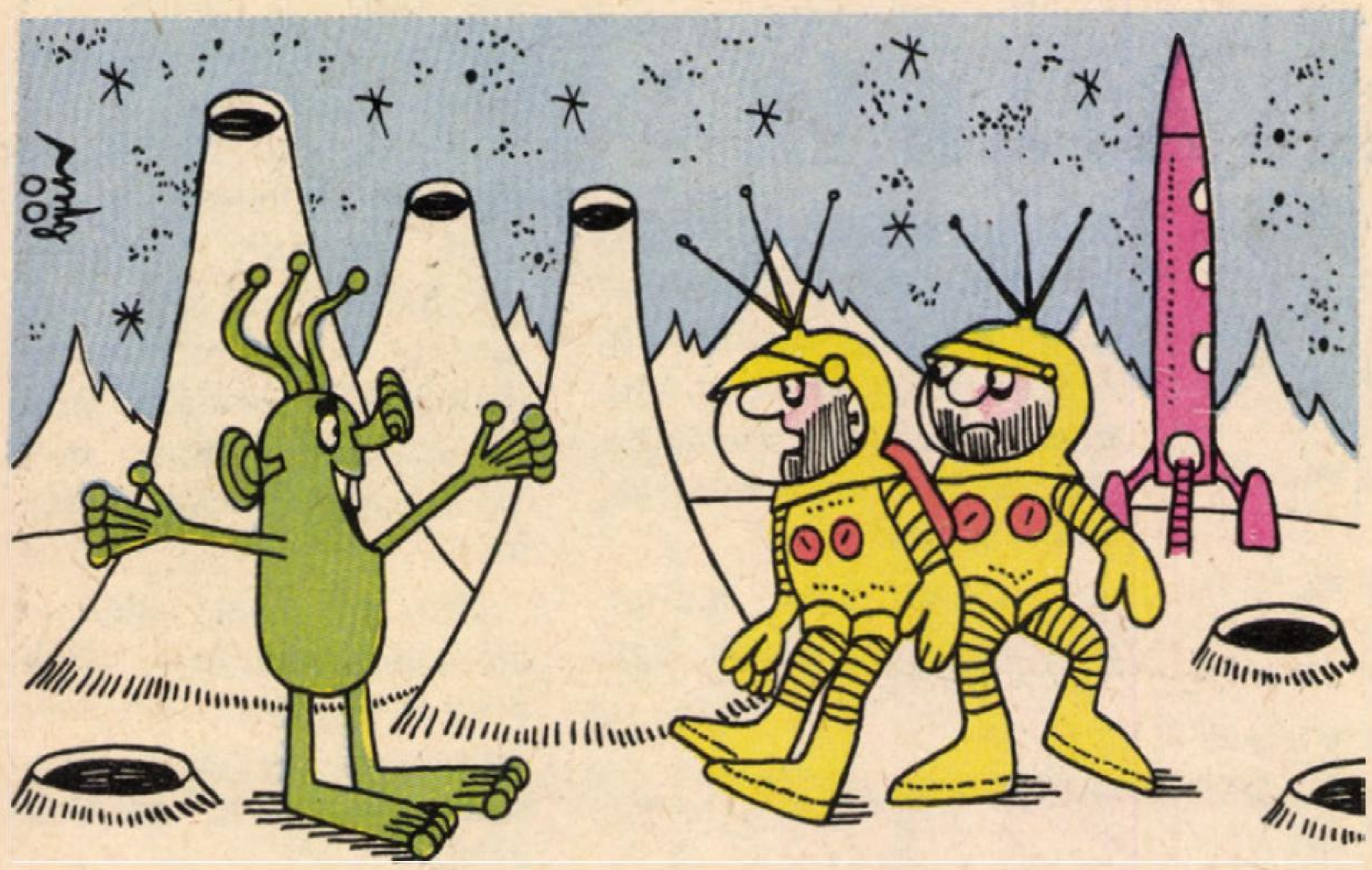
– Számításaim szerint itt valahol olajnak kell lennie...

NEHÉZ DIAGNÓZIS

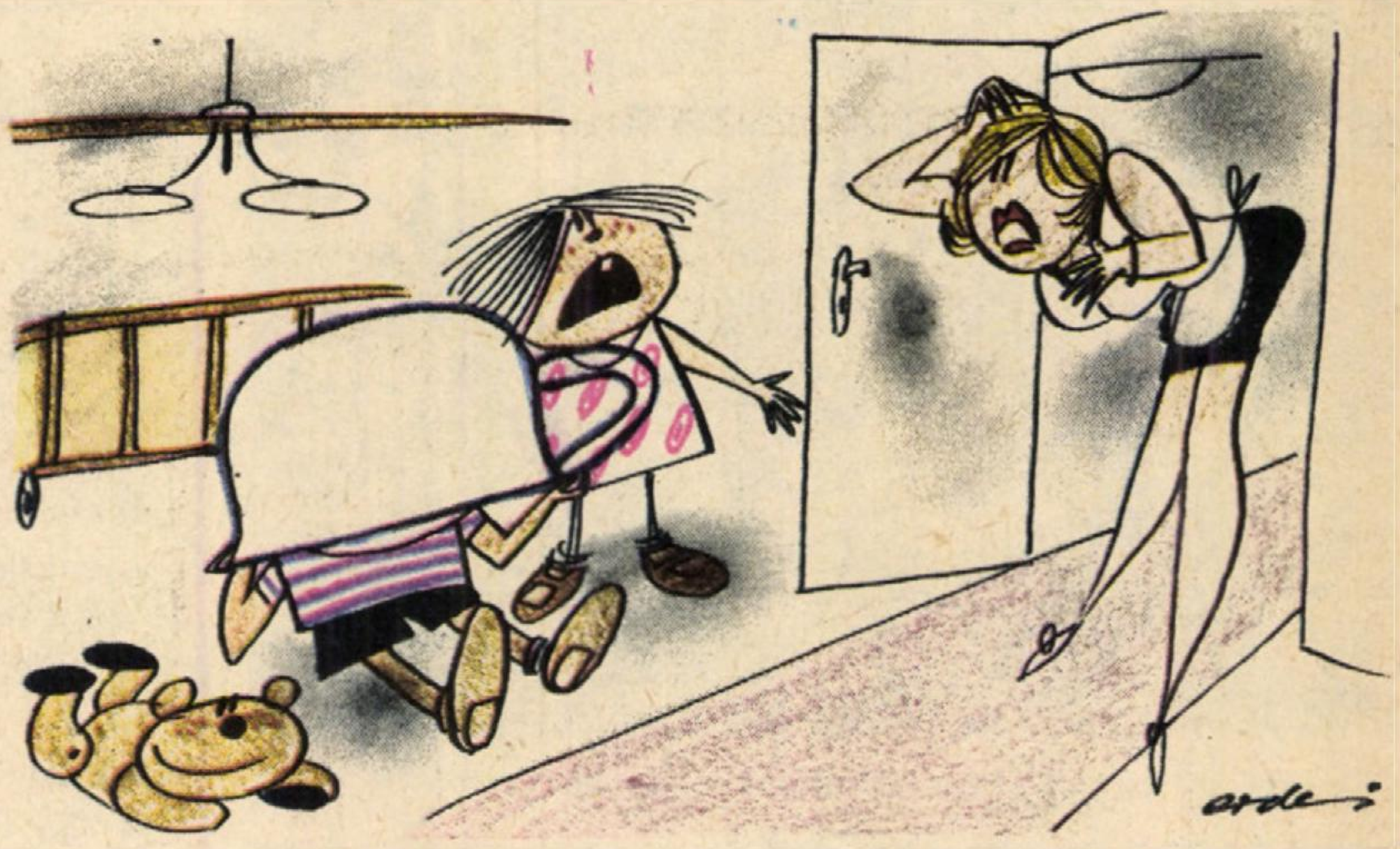
– A férjem úgy meghűlt, hogy nem tud eljönni. De elhoztam a köhögését magnófelvételen...

KAPÓRA JÖTT LÁTOGATÓK

– A Földről? Isten hozott benneteket, fiúk! Kölcsön adtok egy százast elsejéig?

SZORULT HELYZETBEN

– Anyu! Csak űrhajósdit játszottunk.

HUMORÜGYBEN Harangozó Gyulával

Azoknak, akik az utóbbi negyvenöt évben csak egy-két balettet is láttak az Operában, nem kell bemutatnom őt. Azoknak azt sem kell magyaráznom, miért fordulok hozzá humorügyben. Talán inkább azt, miért csak most... A „jobb későn, mint soha" közhely nem ment föl, különösen, hogy vallomását hallom.

— Előbb találkoztam a humorral, és csak aztán a tánccal. Gyerekkoromban a kor nagy bohócaiért lelkesedtem, Gerardért, a Rivelsekért és természetesen Chaplinért. Őket utánoztam, nagyon ügyesen, legalábbis a családom és a barátaim melegen ünnepelték „bohóckodásaimat". Természetes, hogy ezt a „sikerélményt" magammal vittem a balettbe.

— Történt vagy negyven évvel ezelőtt, hogy behívtak katonának — akkor, amikor mindenkit leszereltek, hiszen alig volt katonaság. Az Operaház igazgatósága hiába próbált felmentetni, hiszen a honvédelmi miniszter, Gömbös Gyula haragudott ránk. Miért? Mert beprotezsálta hozzánk egy turulista bajtársának a fiát, akit csak a hangja miatt nem vett föl az igazgatónk. Tehát be kellett vonulnom, mégpedig a legkomiszabb ezredbe, amelynek a parancsnoka egy hírhedt, szadista ezredes volt. Nem akarok dicsekedni, de csakhamar én lettem a céltáblája minden tisztnek és tiszthelyettesnek. Teltek a hetek, és egy novemberi napon bemutatót tartott az ezred. Négyszögbe sorakoztak föl a századok. Az egyik gyakorlat az volt, hogy kiszólítottak egy kétméteres közlegényt. A százados megmagyarázta neki, hogy ő most őrségben áll, és majd közeledik hozzá egy gyanús alak. A gyanús alak szerepére természetesen engem jelölt ki a százados úr. Értettem a parancsot, s nagyon igyekeztem jól teljesíteni. Az őr közelében négykézlábra ereszkedtem, és mint Valt Disney Pluto kutyája, úgy másztam felé. Közben kivettem a bajonettemet, elvágtam vele egy fűszálat, hogy megnézzem, elég éles-e, majd a szájamba vettem. Azután a szabályszerűen le-föl sétáló őr közelébe érve — hiszen rugalmas voltam — az óriás nyakába ugrottam, és a földre rántottam. Az ezredes úr ekkor elüvöltötte magát: „Harangozó karpaszományos, hozzám! Maga azt hiszi, hogy a cirkuszban van..." — kezdte a szövegét, amire én büszkén kihúztam magam, s csak akkor roggyantam meg, amikor az alakításomért járó taps helyett három hét laktanyafogságot kaptam.

— Ebből megtanulta, hogy más az élet és más a színpad.

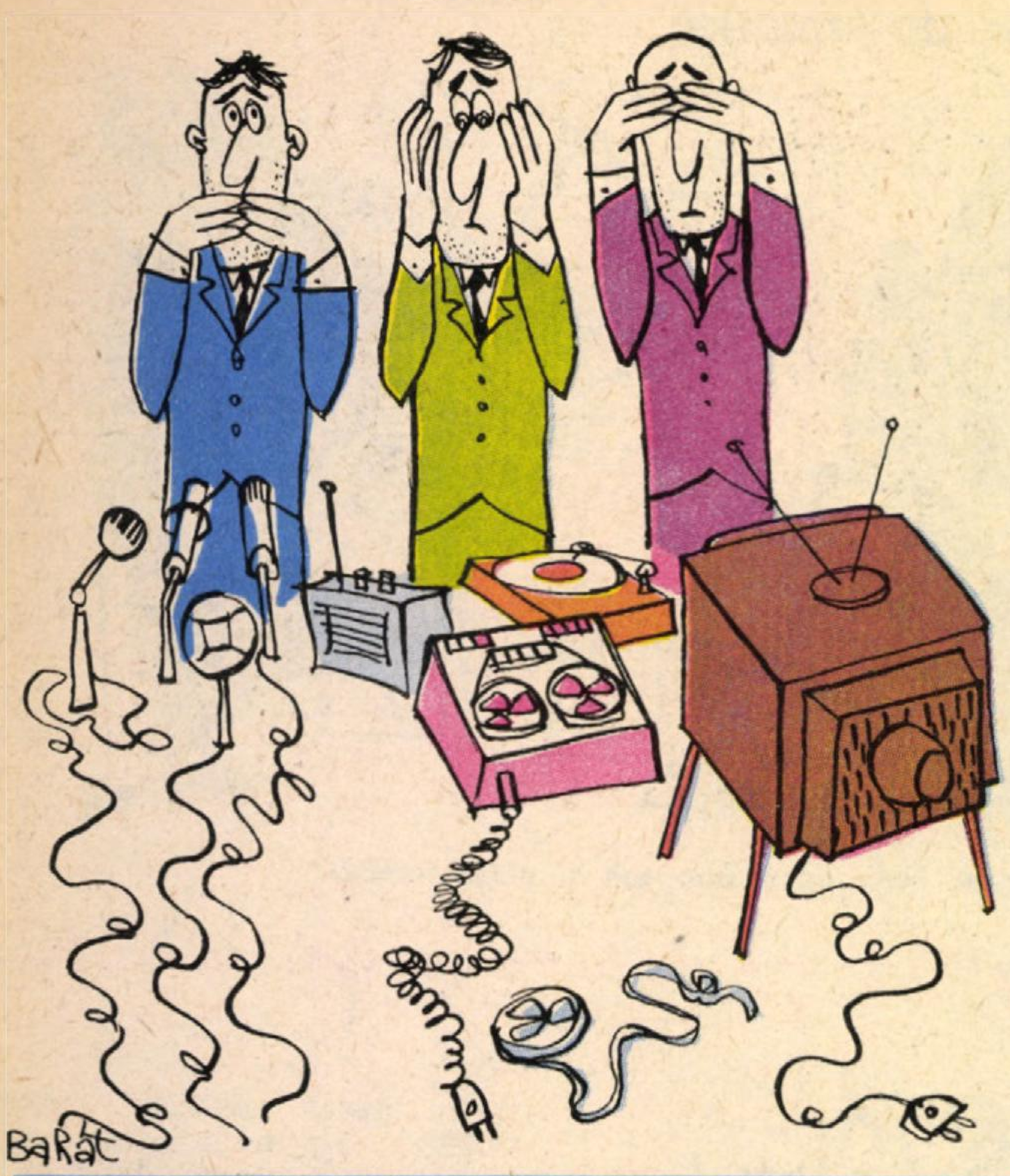
— Ellenkezőleg. Miközben az ezredes úr őrjöngött, én az arcjátékát figyeltem. s azon gondolkodtam, hogyan játszanám el őt. Én mindig azt figyelem — ezért senki nem lehet biztonságban, aki a szemem elé kerül —, hogy nem lesz hetek-e el tőle egy mozdulatot, egy arcjátékot. Az ember sohasem tudja, mikor lesz szüksége valamire. jó hát gyűjtögetni. Csak egy példa. 1929-ben *A háromszögletű kalap*ban első balettmesteremmel, Albert Gaubier-val együtt léptem föl. A bemutatót Failoni vezényelte. Gaubier tárcolta a *molnárt*, én a *kormányzót*. Gaubier-nak egyik számával óriási sikere volt, a közönség tombolt, ő ismételt, egy sarok-kopogós variációt táncolt (ilyenkor a zene hallgat). Failoni elunta, és belevágott. A mester megsértődött, sőt magából kikelve a nyílt színen elmondta mindennek a világhírű karmestert, aki — talán nem is hallotta — vitte tovább a zenekart. Gaubier akkor kirohant a színpadról, és ájultan esett össze. A zene pedig ment tovább, s a derék ügyelő, hogy mentse a helyzetet, belökött engem a színpadra. Mit volt mit tennem? Rögtönöztem, s tekintve, hogy az „életből ellesett" szituációkra építettem, a közönség a természetest természetesnek vette. Közben Gaubier magához tért, bejött, s én rohantam ki a színpadról, és kis híján követtem példáját az ájulásban.

— Legalább hálás volt önnek?

— Ó, hogyne. Még a múltkor is emlegette Helsinkiben. Ez is kedves *sztori*. 1968-ban szerepeltünk ott — többek között — a *Furfangos diákok*kal. Gaubier, aki Stockholmban él, átjött, hogy üdvözöljön engem. Már folyt az előadás, amikor bement a páholyába. Előadás után megkeresett, és gratulált a koreográfiához, majd azt mondta, szeretné megismerni a fiamat, mert az ő tánca is nagyon tetszett neki. Egy pillanatig értetlenül néztem rá, aztán kapcsoltam: olvasta a színlapot, amelyen az áll, hogy *Koreográfia — Harangozó Gyula*. A szereplők felsorolásánál pedig: *Józsi diák — Harangozó Gyula*. Gaubier, akivel levelezgetek, tudja, hogy van egy fiam, aki a balettintézet növendéke. (Ez idő tájt persze még csak gyerek volt.) Némi gondolkodás után meghajoltam előtte és azt mondtam: „A fiam is én vagyok".

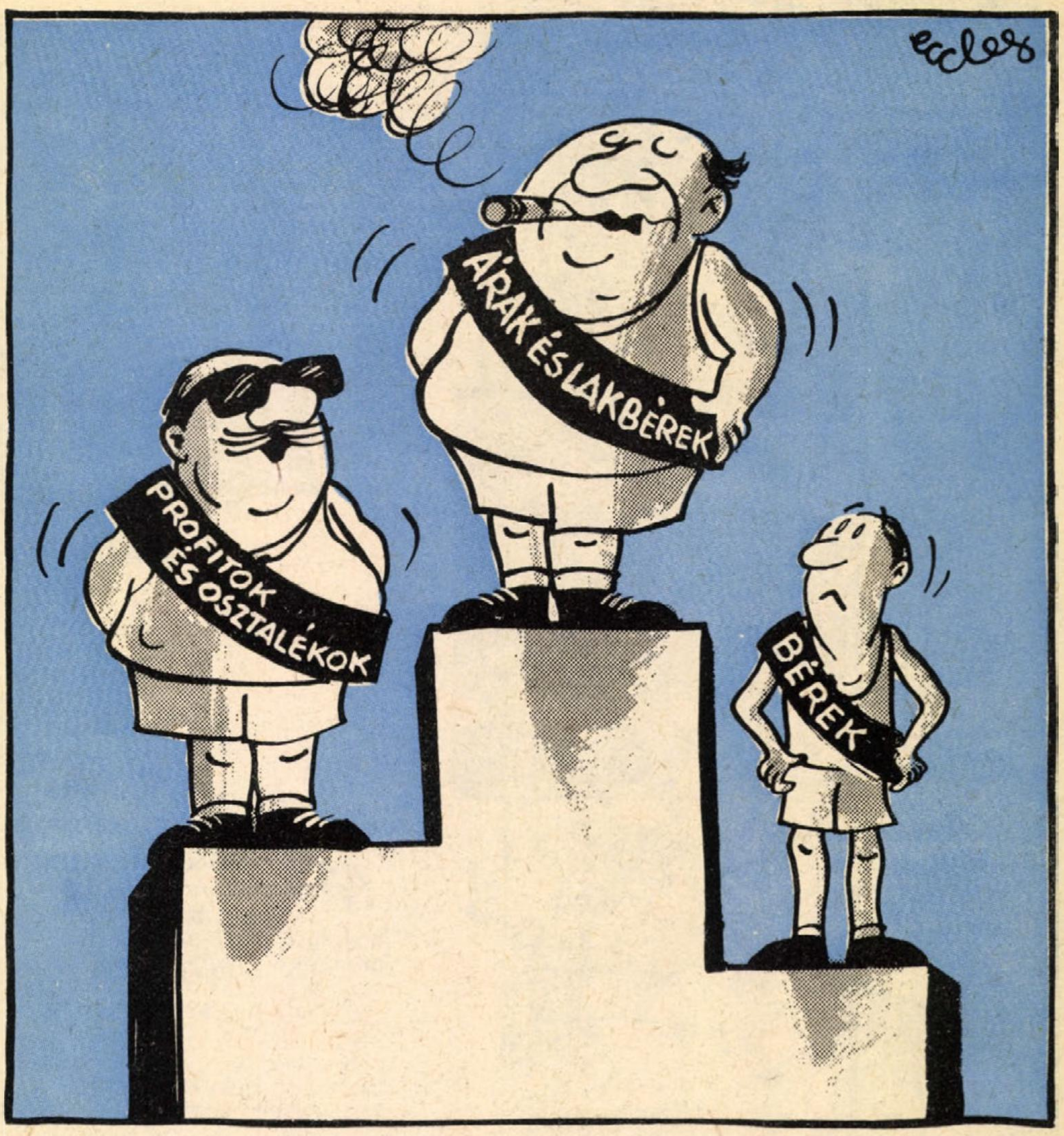
Sólyom László

CSÖMÖR

AZ OLIMPIAI GYŐZELMEK ANGOL VÁLTOZATA

(„Morning Star", London)

SÚGÓ

– Nincsen! Az sincsen!

KIRAKATNÉZŐBEN

– Drágám idén Nemzetközi Könyvév van!...

Ketten beszélnek

— Nem jól mondta!

— De kérem, én szó szerint azt mondtam, amit kellett...

— Nem a szövegben volt a hiba. Az volt a baj, hogy a hangja nem csengett, sőt valósággal fakó volt, a szeme sem csillogott, a mellét sem düllesztette ki, pedig erre külön felhívtam a figyelmét.

— Értem. Egyszóval: lelkesebben kéne.

— Úgy van. Ha lelkesebben fogja mondani, mindjárt meggyőzőbb lesz. Arra gondoljon, hogy amit mond, fontos, országos érdekű, nagy-nagy igazság. Az ilyesmit leckeszerűen, vagy pláne unottan mondani nem szabad.

— Akkor hát most mondom újra...

— Várjon egy pillanatig! Hogy képzeli? Zsebre dugott kezekkel? És ülve? Tessék felállni, karok a testhez szorítva, fejet felvetni.

— Így? Most jó?

— Majdnem.

— Hát most meg mi a baj?

— Már ahogy felkelt a helyéről, már az is mesterkéltnek látszott. Nem feltápászkodni kell, kedves barátom, hanem ruganyosan felpattanni, könnyedén, de mégis szilajul. Most egyelőre ne mondja még, csak pattanjon fel. Rajta!

— Jó volt?

— Jó. Így gondoltam. És még egy fontos tanács: ne félig zárt szájjal mondja, mert abból csak dünnyögés lesz. Mély lélegzet a tüdőből, sőt a gyomorból és aztán tátott szájjal, mintha a fogorvosi székben ülne... Látta maga Petőfi Sándort, amikor elszavalta a Talpra magyart?

— Nem.

— De hallott róla, ugye?

— Természetesen.

— Hát úgy valahogy. Világos?

— Most már igen. Mondhatom?

— Mindjárt. Már csak egyről nem szabad elfeledkeznie. Hogy magnóra veszszük és a rádióban, valamint a televízióban, továbbá a főváros forgalmasabb pontjain megafonon keresztül naponta huszonötször el fog hangzani, amit mond. Tehát jó lesz, ha alaposan összeszedi magát.

— Igenis.

— Tehát akkor most felpattan, erőteljesen, szenvedélyesen kiált — de nem ordít! —, szemek ragyognak, fülek nem konyulnak le, ha egy aprót dobbant a jobb lábával, az nem baj.

— Az orrlyukaim kitágulhatnak?

— Nem árthat. De egyformán mind a kettő, persze.

— Értettem.

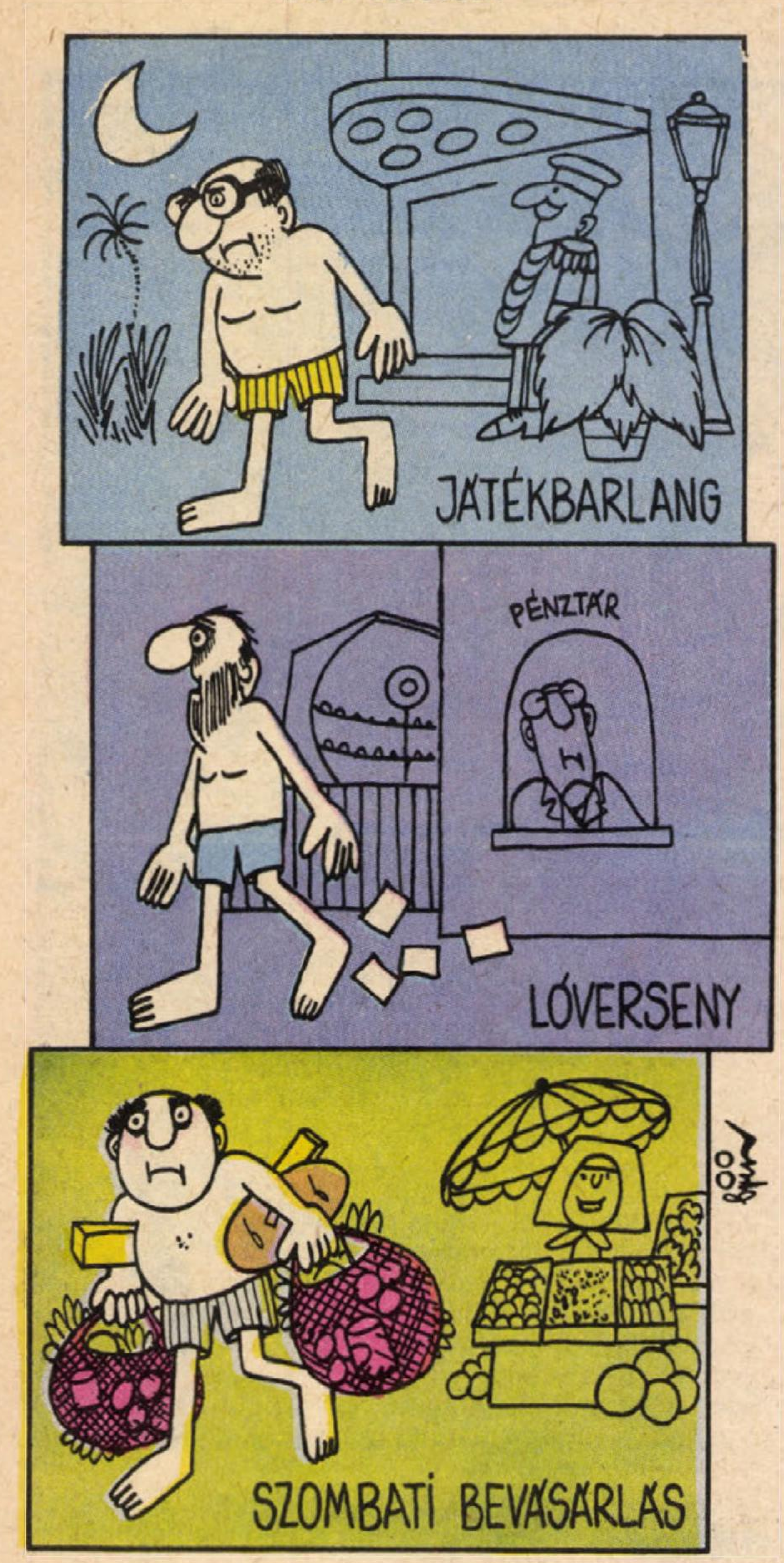
— Hát akkor, most halljuk!

— Az ezüstérem is gyönyörű eredmény!

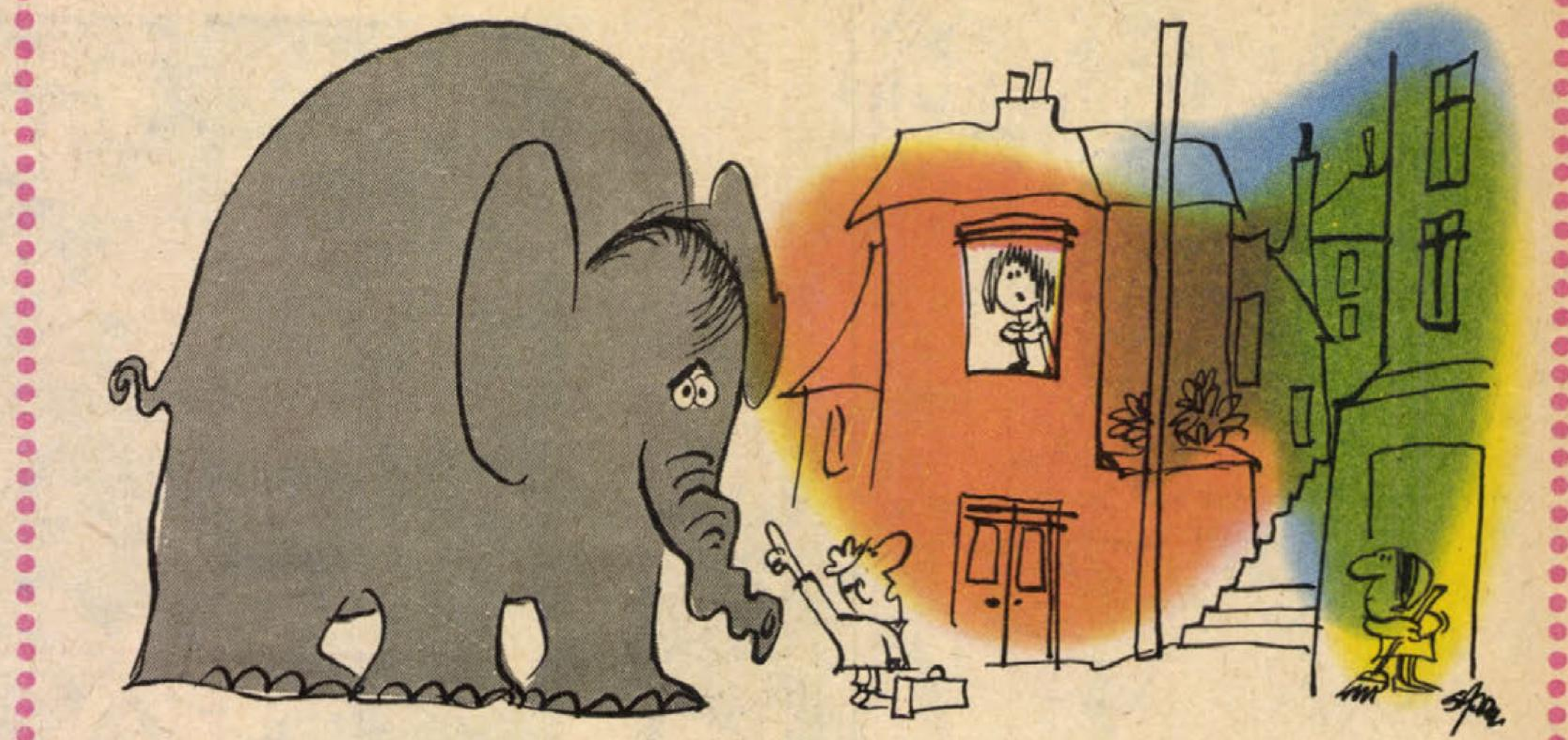
— Bravó! Köszönöm szépen!

(t.)

NAGY LEÉGÉSEK

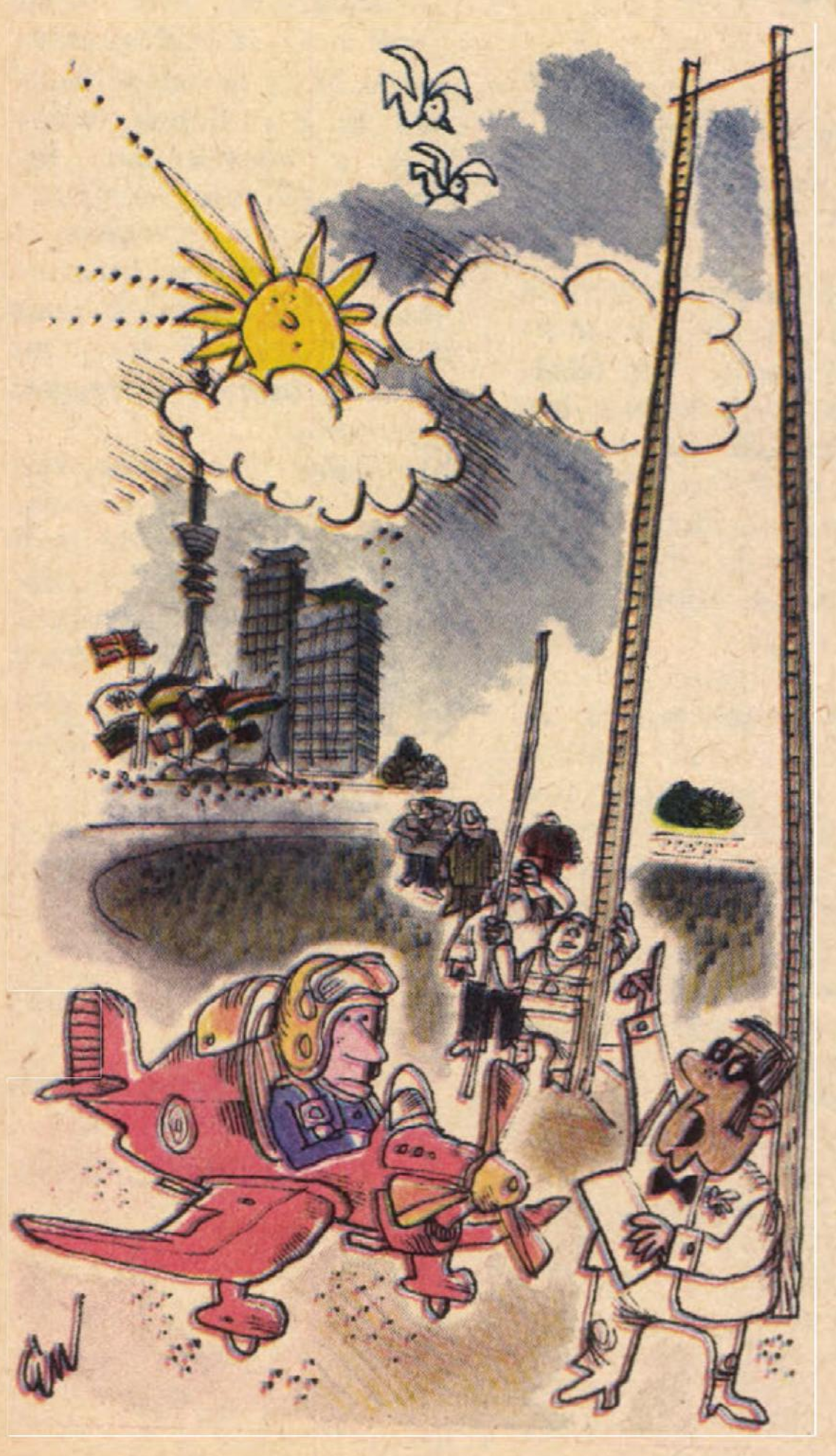

KÜLFÖLDI KIKÜLDETÉS

– Esküszöm, fiacskám, csak ilyen apróságra telt a napidíjamból!

ÚJ VILÁGCSÚCS

– Menjen fel és ellenőrizze!...

kanaszta

Mint legtöbbször, abban az évben is egyszerre mentem szabadságra a jó idővel. Márminthogy a szép, meleg, napos nyár is kivette rendes évi szabadságát éppen aznap, amikor családostól megérkeztem a Balaton partjára. Balatoni viharedzett ember vagyok, néhány sóhajtással és ennél is mélyrehatóbb kritikai megjegyzéssel vettem tudomásul a tornyosuló felhőket. Annak rendje és hagyományos módja szerint elővettük a bőröndök mélyéről a „hátha mégse lesz rájuk szükség" jelszóval becsomagolt melegítőket és a „talán most lesz időnk olvasásra" felkiáltással összeválogatott félkönyvtárnyi könyvet.

Ámde üdülőben közös ebéd is van, s ennek alkalmát felhasználva, hozzánk csapódott egy rég nem látott, kedves kolléga:

— Mit csináltok ebben a gyalázatos időben? — érdeklődött.

Gyanakvó ember lévén, siettem válaszolni:

— Amúgyis a nyugalmat kerestük, most legalább olvashatunk.

— Olvasni? Hm, az is jó. De tudtok-e kanasztázni?

Töredelmesen bevallottam, hogy a kártyának legfeljebb a figuráit ismerem, a kanasztáról pedig azt hittem, hogy valami bűnbanattal van összefüggésben. A kolléga azonban felvilágosított, hogy amire gondoltam, az Canossa, viszont az említett játéknak semmi köze sincs hozzá. (Mint az alábbiakból kiderül, ebben tévedett.)

Minek szaporítsam a szót, egy órával később — előzetes terveim szerint akkor éppen aludnom kellett volna — már a kártyaasztalnál ültünk. A kolléga valami egészen új fajtáját tudta a nemes játéknak, s mi csakhamar belemelegedtünk. Az ötödik partinál már zavartalanul szidtam össze fegyelmezetlenségéért azt a vénkisasszonyt, akit agilis kollégám szervezett be negyediknek, s akivel most találkoztunk először.

Az eső és a kanaszta másnap is kitartott. Harmadnap, sőt tizennegyednap is. Úgy utaztunk haza, mint a kanasztajáték avatott bajnokai.

A következő évben már éltünk a gyanúperrel. Indulás előtt vadonatúj kártyát vásároltunk, egyszerre három paklival, merthogy azt a különleges kanasztát úgy kell játszani. Ám az időjárásfelelőst nem sikerült becsapni, ismét esett. Könyvet most már csak feleannyit vittünk, s nagy volt az örömünk, amikor az ebédlőben kedves, közös ismerőst találtunk. Ő is feleségével volt, tehát unatkozott. Nagyon hamar megtanulták az új játékot mindketten, de udvariasak voltak, este hatkor hagytak bennünket felállni az asztaltól, belátva hogy vásárolni szeretnénk egyet-mást. Másnap is csak délben jelentkeztek, kissé elkéstünk az ebédről, de ők végigszurkolták, amíg minden fogást kihozott a felszolgáló kislány, s igazán egészen tréfás és gyengéd célzást tettek csak arra, hogy lassan eszem. Akkor vacsoráig játszottunk, s magamat szidtam, amiért akkorákat merek ásítani játék közben. Harmadnap a reggelinél már gúnyos jónapottal vártak, ebéd után pedig — olyankor érkezett meg a posta — félreérthetetlenül jegyezték meg, hogy udvarias ember a leveleit este, az ágyban szokta elolvasni.

Vérfagyasztó verseny kezdődött köztünk: ők mindenáron kanasztázni akartak, mi meg pihenni. Minden előnyünket kihasználtuk: hol a keresztanyám betegségére hivatkoztam, hol váratlanul fellépett ínhüvelygyulladásomra, amely meggátol abban, hogy kártyát fogjak. Ők viszont vízhatlan kártyát hozattak táviratilag a Fülöp-szigetekről, s amikor végre lehetett egyet úszni a Balatonban, váratlanul felbukkant a habokból barátunk — három pakli vízhatlan kártyával és egy felfújható kártyaasztallal. Megadtuk magunkat.

Az idén ismét találkoztunk velük az üdülőben, de még megrémülni sem volt időnk, amikor egy másik ismerős tűnt fel a láthatáron. Rövid üdvözlés után mindjárt azt kérdezte:

— Tudtok valami érdekes kártyajátékot?

Ördögi terv fogant meg agyamban egy pillanat alatt. Mondtam, hogy ismerünk ugyan egy-két unalmas játékot, de itt van egy igen kedves barátunk, aki valóságos mestere a kanasztának, s különösen szereti azt az újfajta módját, amit három paklival játszanak. Már csak a bemutatás volt hátra.

Aztán — két hétig, ahányszor a strandról jövet felérkeztünk az ebédlőbe vagy olvasás közben, kiadós délutáni alvás után kinéztünk szobánk ablakán, mindig ott láttuk őket, négyesben együtt, a kártyaasztal mellett.

Búcsúzáskor hosszan, melegen rázták a kezünket mind a négyen, hiszen a mi segítségünkkel találtak egymásra és a csodálatos, nagyszerű időtöltésre. Csak azt nem értették, hogy mi miért mondjuk, hogy „mi is köszönjük".

Várkonyi Endre

LELEPLEZÉS

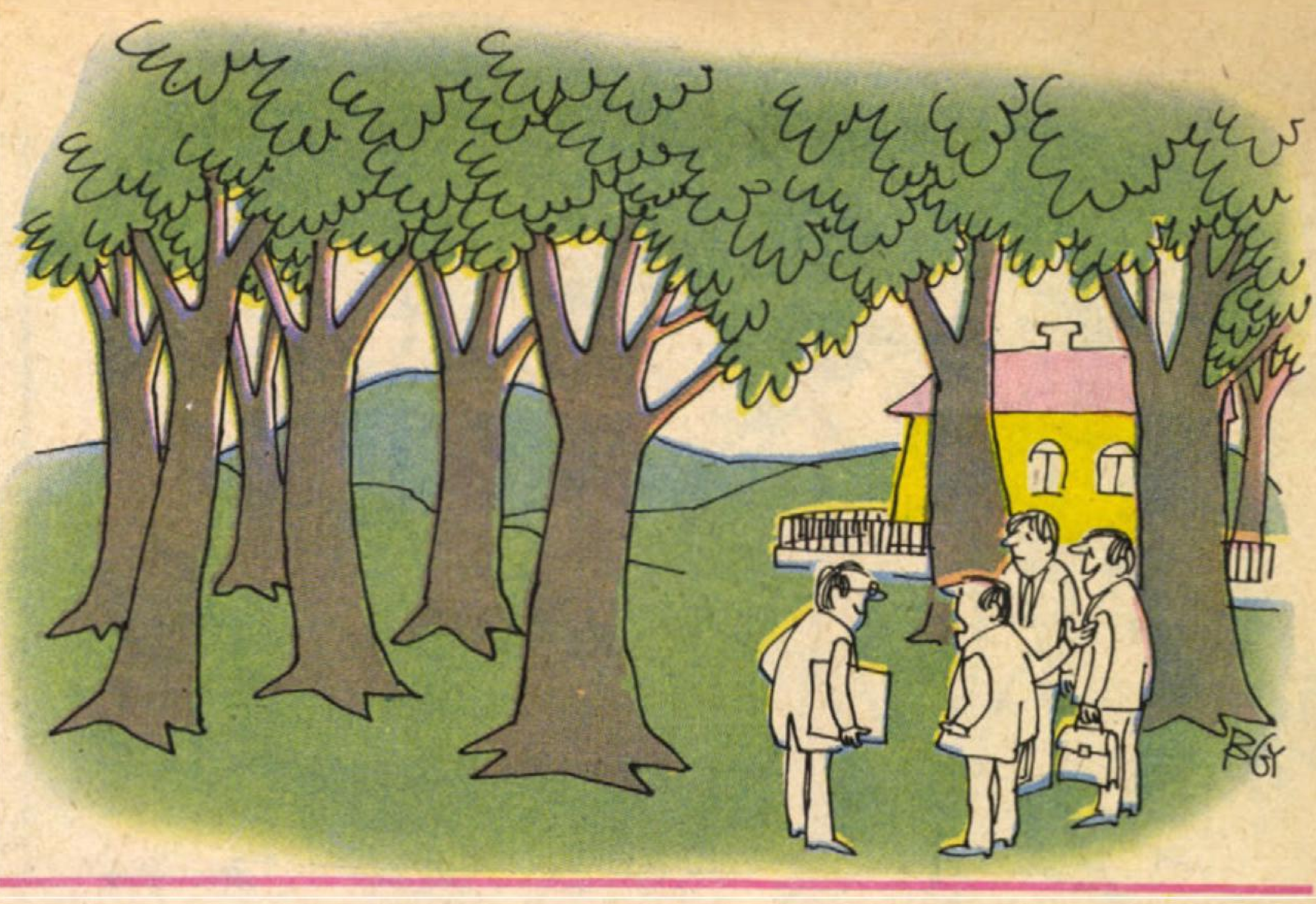
Az emlékművet leleplezték,
az ünnepségnek nincsen vége még,
fel kell sorolni e város szülöttjének
volt érdemeit, amely van elég.
A tömegben két szép, elegáns asszony,
ki ide autón érkezett,
meghatott, komor, ünnepies arccal
ott elöl, oldalt foglal jó helyet.
Suttognak halkan. Azt mondja az egyik:
– A lekvárba te mennyi cukrot főzöl? –
A szónok szól: – Ember volt, aki alkot! –
A másik nő súg: – Felleannyi cukrot,
kilóban persze, amennyi barackot!
– Az kevés, kérlek... küldök egy üveggel,
majd meglátod! És hogyan keverjük?
Megtanítalak rá, hálás leszel nékem! –
A szónok zengi: – Őt sose felejtsük!
Az asszony: – Még meggyszörpöt is csináltam,
de milyent! Szinte beszél, sőt zenél! –
Nem zavarja a szónok, ki így harsog:
– Szívünkben mindig az emléke él! – ...

...Az ünnepségnek vége. Most megszólal
a kis, de lelkesítő zenekar,
a két nő is felszáll az autójába,
s a „másik" nő meghatva így hadar:
– Ha lekvárt küldesz, hát majd én is küldök
egy pompás és jó alapozó krémet,
mert hát a mai hasznos délelőttért
oly nagyon, igazán hálás vagyok néked!...

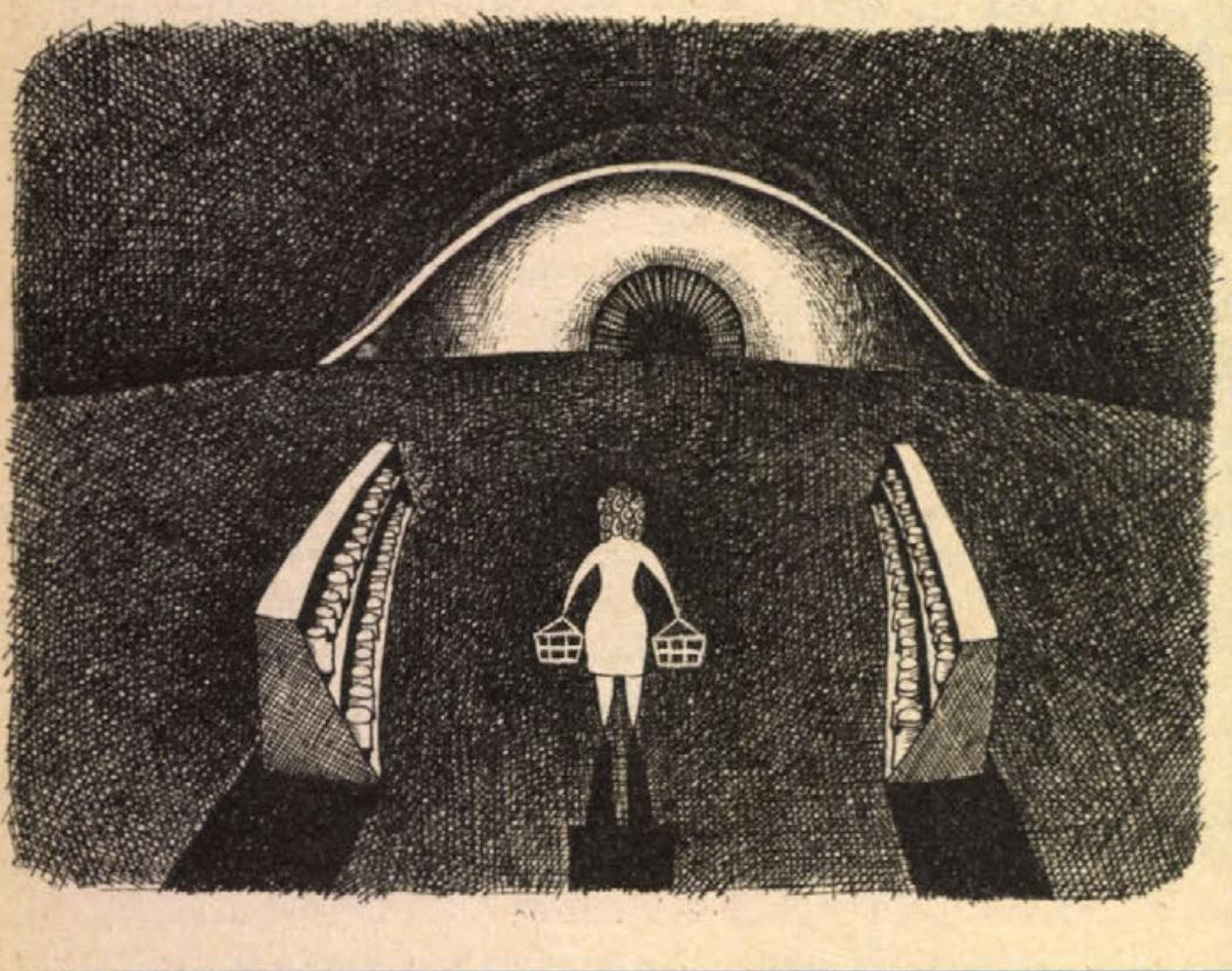
Lovászy Márton

ZÖLD-ÖVEZET

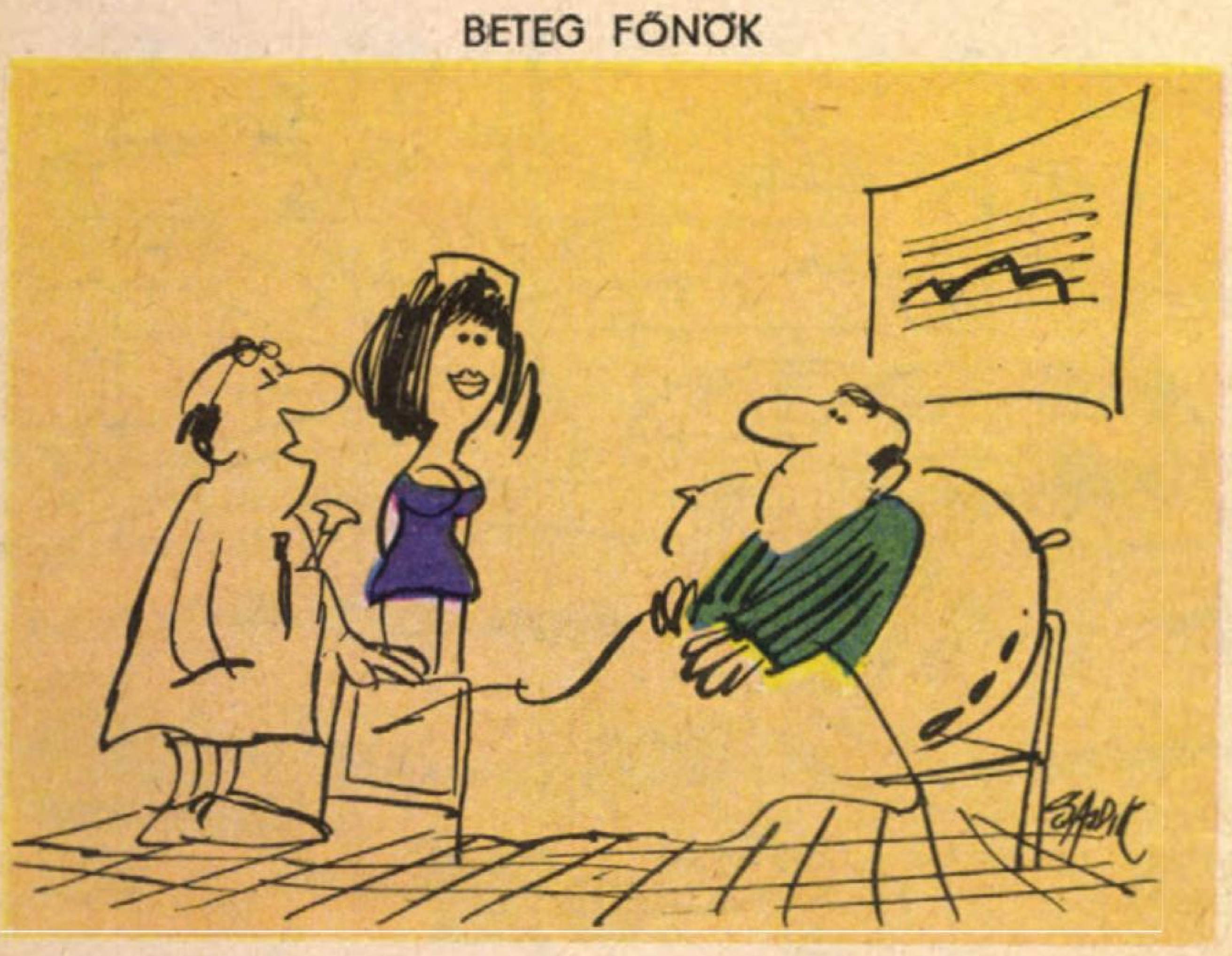
– És ha titokban építenénk ide is egy vásárvárost?...

ÖNKISZOLGÁLÓ VÍZIÓ

BETEG FŐNÖK

– Most még csak napi tíz percet mérgelődhet. Azután mindennap többet, és mire visszatér a hivatalába, újra a régi formában lesz.

PEDAGÓGIA

Marosék felhőtlen vasárnapjának befellegzett. Maros, mint mindig, most is szép tervet készített, de közbeszólt a sors. Maros Csöpike, a család tizenhat éves szemefénye szombaton egy osztályfőnöki rovóval tért haza.

— Vasárnap ki sem mozdulsz a lakásból! — hirdette ki az ítéletet Maros és mellékbüntetésként egész délután részleteket adott elő küzdelmes ifjúságából.

Vasárnap délelőtt a házaspár, mintha mi sem történt volna, elindult a hagyományos matinéra. Ezúttal egy remek vígjátékot vetítettek, a család egész héten készült erre a nagy élményre.

— Majd most megtanulod, hogyan kell viselkedni. Ezen elmélkedj! — szólt vissza Maros az ajtóból és kétszer ráfordította Csöpikére a zárat.

— Nem voltál egy kicsit szigorú?... Szegény gyerek, olyan furcsán nézett utánunk... Még képes és valami bolondot csinál — súgta Marosné a híradó alatt férje fülébe. Maros nem felelt, de a vásznon nem a kerékpárversenyt látta, hanem Csöpikét, amint fekszik a szoba közepén, mellette a búcsúlevél...

— Fáj a fejem — mondta a nagyfilm közepén Maros és kicsörtetett a sor közepéről. A felesége természetesen követte. Futólépésben tették meg az utat hazafelé, és amikor benyitottak a lakásba, Maros látomása valóra vált: Csöpike a szoba közepén feküdt, mellette bömbölt a magnó...

Maros kitépte a gyűlölt szerkezet dugóját a konnektorból, eközben Csöpike úgy nézett atyjára, mint Jeanne d'Arc tekinthetett a máglyát lángra lobbantó hóhérsegédre.

Az ebédnél mozdulatlanul ült, még a tortát is eltolta maga elől:

— Nem tudok enni — mondta konokul és nem hazudott, mert amíg szülei a moziban voltak, magnózás közben három tábla mogyorós csokoládét rágcsált el.

— Nem erőszak a disznótor — mondta Maros és kedvenc karosszékében a könyvébe mélyedt. Marosné hozzákezdett a szokásos vasárnapi horgoláshoz, Csöpike pedig leült velük szemben a díványra, szenvedni. Nemsokára harsant a csengő, Juli, a barátnője jött, akivel az Ifjúsági Parkba készültek.

— Csöpi nem megy sehová! — harsogta Maros. — Aki osztályfőnökit hoz, az ne szórakozzon... Vedd elő a könyvedet és tanulj! — fordult leánygyermekéhez a zord atya, majd újra könyvébe temetkezett, de a legizgalmasabb részre sem tudott figyelni, mert felettébb zavarta Csöpi könynyeinek monoton kopogása a kinyitott számtanfüzet lapjain.

Marosné kihívta férjét a konyhába:

— Engedd el szegényt az Ifjúsági Parkba... Megszakad a szíve...

— Bánom is én!

— Szégyelld magad!

Maros már régen engedne, de neki elvei vannak.

— Legalább bocsánatot kérne...

Marosné jószolgálati küldöttként bement a lányához:

— Kérj bocsánatot apádtól... Szegény jót akar...

— Nem kérek! Enni sem kérek! Éhen akarok halni! Vagy elmegyek állami gondozottnak — pityergett Csöpi, az anyja vele zokogott, Maros berohant:

— Most mit bőgtök?

— Miért is ment szegény anyu tehozzád? — kérdezte Csöpi, de az apja erre nem tudott felelni, ehelyett egy hatalmas pofont kent leánygyermeke bájos orcájára.

— Vadállat! Ez a te pedagógiád? — fedezte testével Csöpit Marosné.

— Hagyd, édesanyám, verjen agyon, még mindig jobb, mint ez az élet — állt apja elé Csöpi. Az anyja utána kapott, a két nő átölelte egymást és keservesen zokogtak. Maros bekapott egy marék idegcsillapítót és újra a könyvéhez menekült, közben az járt az eszében, hogy most jönnének ide azok az okosok, akik a tévében a pedagógiai tanácsokat osztogatják. De persze nem jött senki, csak Marosné anyja és a három nő már kórusban zokogott.

— Ő beszél? — sziszegte az anyós, Maros felé intve a fejével. — A saját szülei mesélték, hogy ilyen korban kicsapták az iskolából...

Csöpike egyre kétségbeesettebben dörzsölte a szemét, hogy némi könnyet préseljen ki. Egyre jobban élvezte a helyzetet és azt számolgatta magában, hogy egy kardigánért vagy egy eredeti farmernadrágért bocsásson-e meg az apjának. A szó nélkül elköltött vacsora után Maros félrevonult a lányával:

— Nézd, kislányom, nem vagy már gyerek, igazán megértheted, hogy én a javadat akartam... — kezdte és az indításból Csöpi máris kiszámította, hogy az atyai lélek csak a farmer és a kardigán együttes megvásárlásával könnyebbülhet meg. Türelmesen végighallgatott két részletet atyja küzdelmes ifjúságából és komor méltósággal lépett az izgatottan várakozó édesanyjához:

— Holnap vásárolni megyünk!

Késő estére tehát kisütött a nap Marosék portáján. Csöpi legalábbis így látta. Annál is inkább, mert a Parkban a Beat-hang együttes játszott, amelyet Csöpi szívből utált...

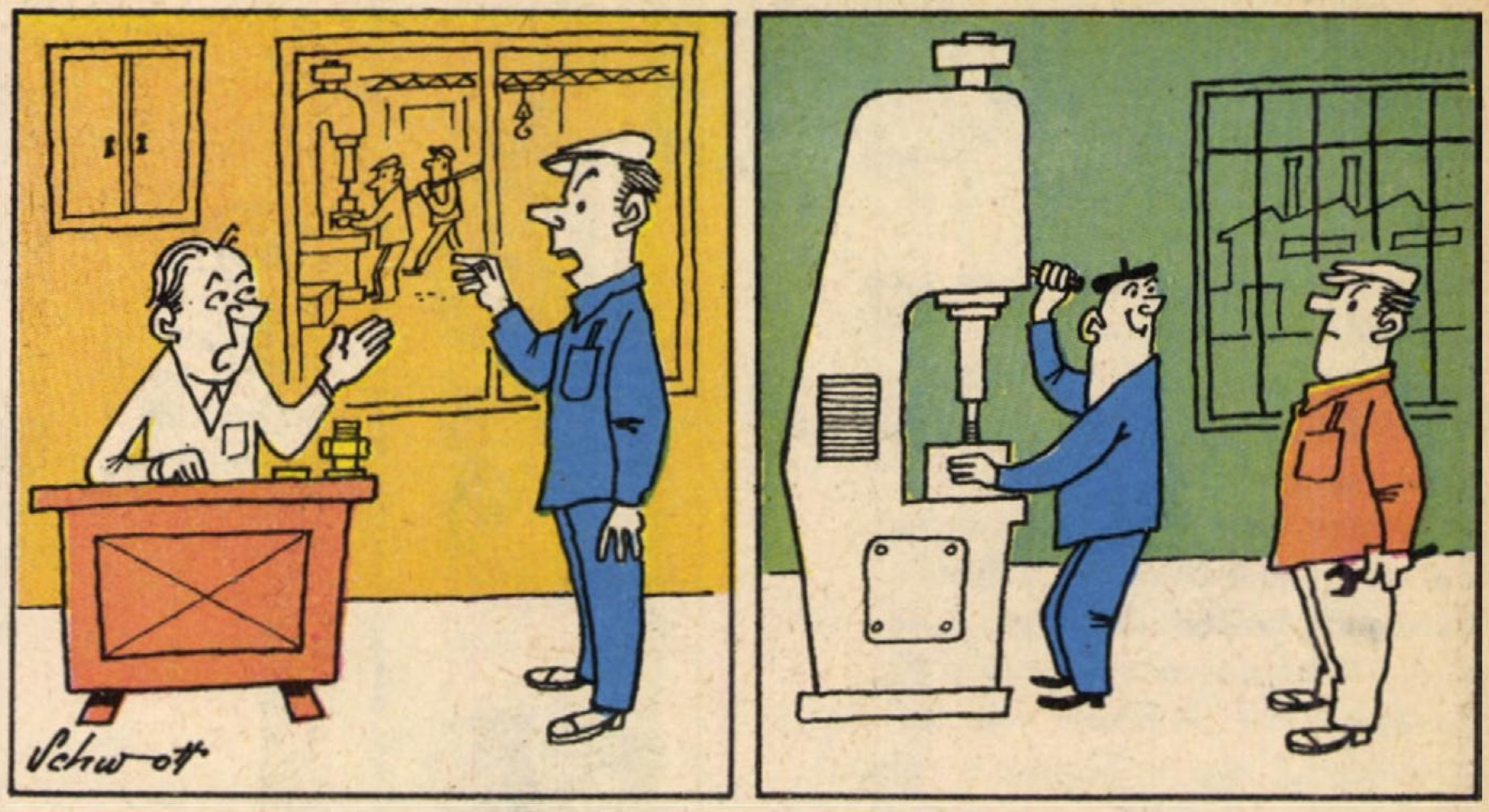
Ősz Ferenc

ESKÜVŐ UTÁN

– Nézd, hogy sír az anyám...
– Biztosan már közölted vele, hogy nála fogunk lakni.

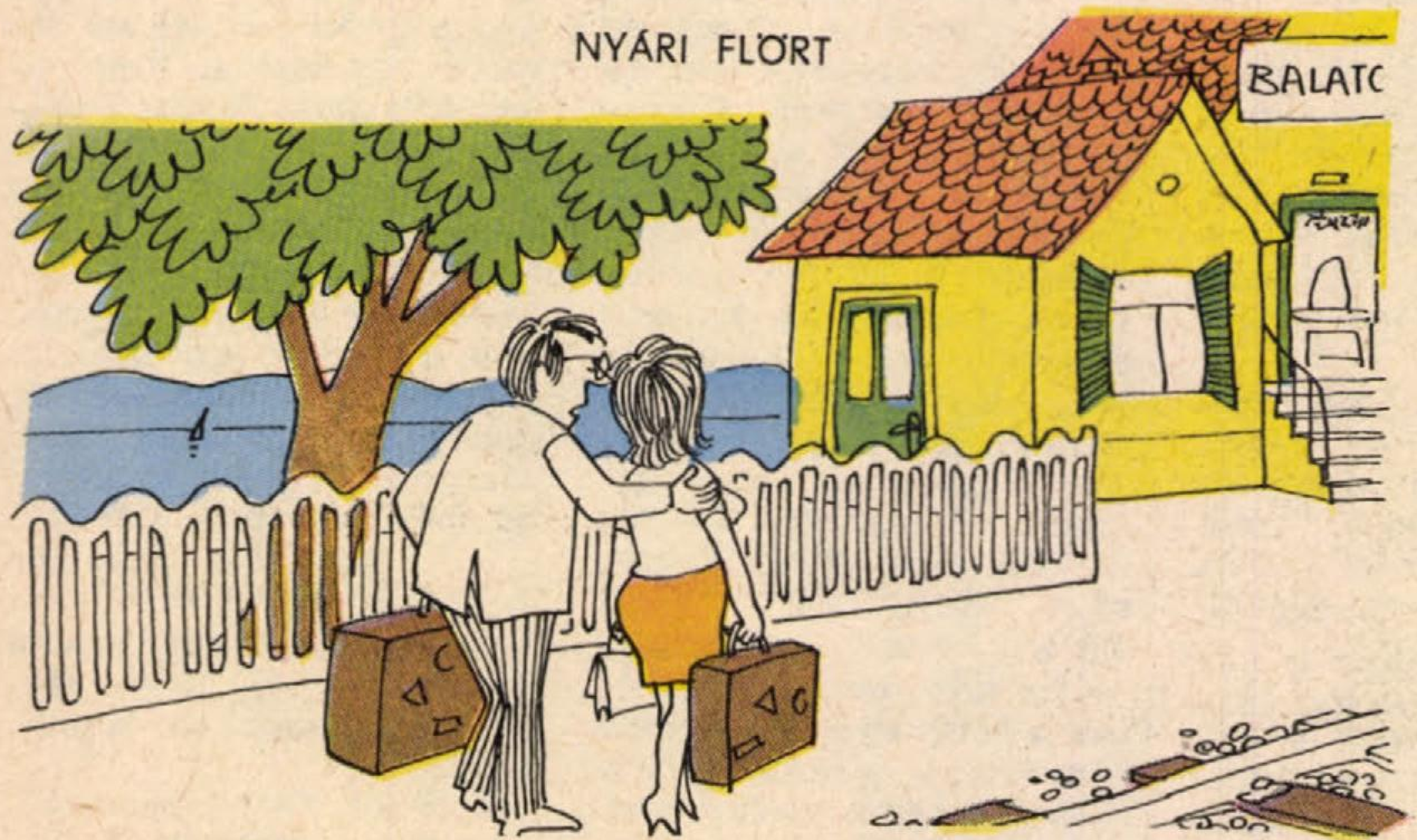
ÜZEMI PILLANATKÉPEK

– Mi van a javaslatommal?
– Már régen bevezettük. A prémiumot is felvettem rá...

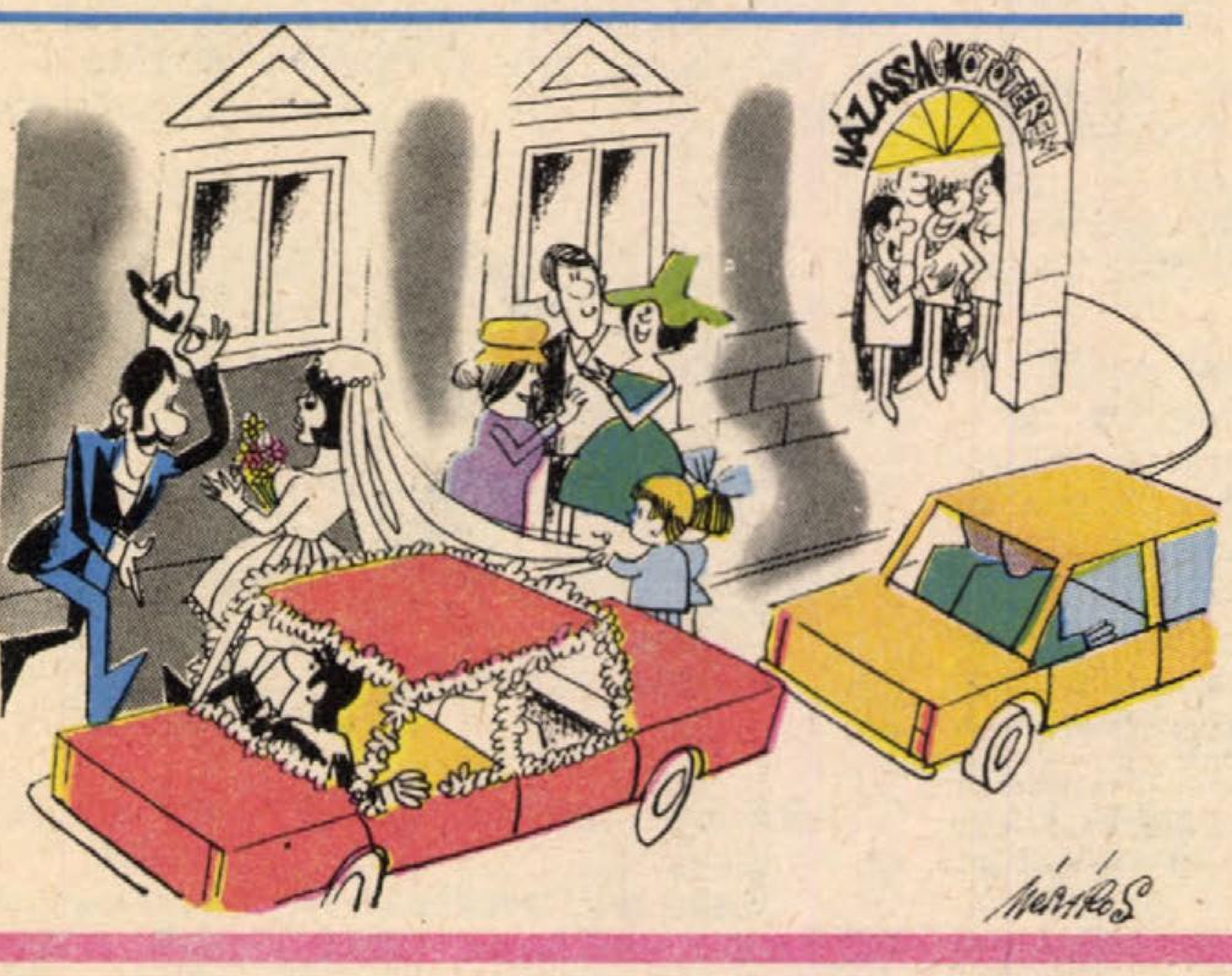
– Nem fárad még, szaktársam?
– Majd a túlórában kipihenem magam...

NYÁRI FLÖRT

– Most még azt beszéljük meg, felismerjük-e egymást, ha Pesten összetalálkozunk...

ABSZOLÚT ASZFALT-BETYÁR

– Kisasszony, engedje meg, hogy hazakísérjem...

a VILÁG anekdotakincséből

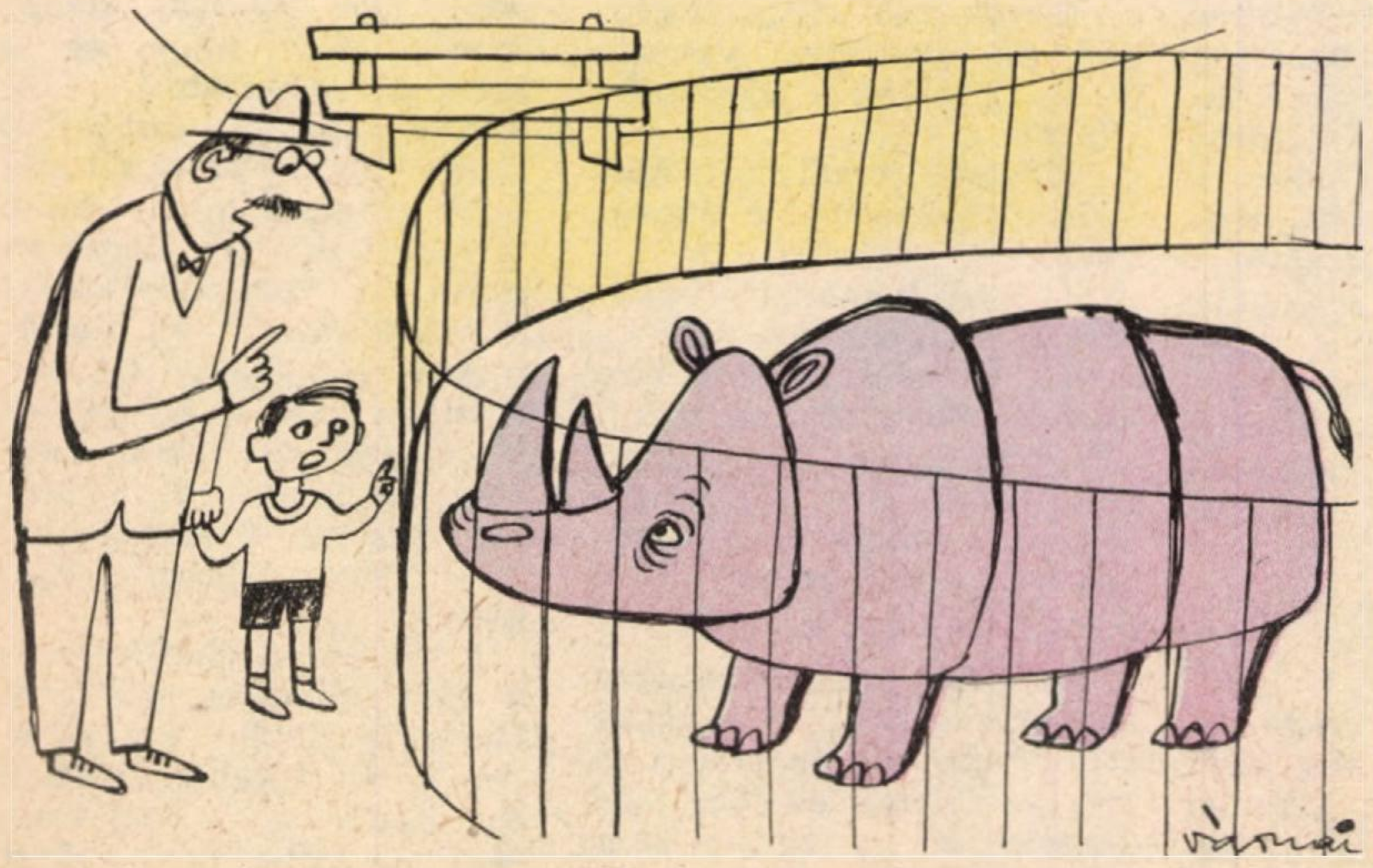

Alexander *Girardi*, a századfordulói Bécs kedvelt jellemkomikusa, magánéletében is notórius mókamester volt. Egy délután izgatottan jelent meg törzskávéházában, levágta magát szokott karszékébe, kávét rendelt, dupla habbal és kuglóffal, kifújta magát, aztán széles gesztussal rákezdte.

— *Képzeljétek, mi történt velem! Kora reggel levegőzni indulok a Práterbe, s egyszer csak az útmenti árokból, amely egyenesen a Duna-csatornához vezet, kiáltásokat hallok... — „Segítség!... Segítség...!" — Rohanok a hang irányába, odaérek, minden hajam szála az égnek mered... Kit látok az árokban? Na kit? Nem találjátok ki, ha megfeszültök is... Lipót Salvátor főherceg őfenségét. Igenis, ő feküdt az árokban, ő kiabált segítségért. Első pillanatban halálra dermedtem, aztán megembereltem magam, leguggoltam hozzá s megszólítottam: „Császári Fenség — mondom neki mély alázattal —, hogyan méltóztatott idekerülni az árok fenekére?" „Jaj, kedves Girardi — mondja ő erre finoman nyöszörögve —, leestem a lovamról, kificamítottam a lábamat, kérem, telefonáljon gyorsan a palotámba, küldjenek kocsit értem és addig is legyen szíves, húzzon ki az árokból!..." Hódolattal föléhajolok, nyújtom a kezemet, kihúzom, gyöngéden lefektetem az árokpartra, rohanok telefonálni, visszarohanok s tisztelettel ott strázsálok őfensége mellett, míg a hintó megérkezik. Jön az udvari hintó, őfenségét besegítjük, biceg, sziszeg, beszáll, kegyesen kezet nyújt s polgári egyszerűséggel azt mondja nekem: „Köszönöm, kedves barátom, nagyon köszönöm..." Azzal zsebébe nyúl, elegáns mozdulattal kihúz egy aranyórát, s átnyújtja: „Tessék — hálám jeléül." És elhajtat. Én meg csak állok, kezemben az órával, s mélyen meghatva bámulok őfensége után. Aztán felkattantom az óra fedelét és szemem-szám eláll a csodálkozástól. Képzeljétek, mi volt az óra fedelébe vésve...! El nem tudjátok képzelni! Az óra fedelébe, gyönyörű kalligrafikus betűkkel, ez volt vésve: „Az én kedves életmentőmnek, Alexander Girardinak, hálás szívvel — Lipót Salvátor főherceg." Hogy milyen előrelátóak ezek a Habsburgok...*

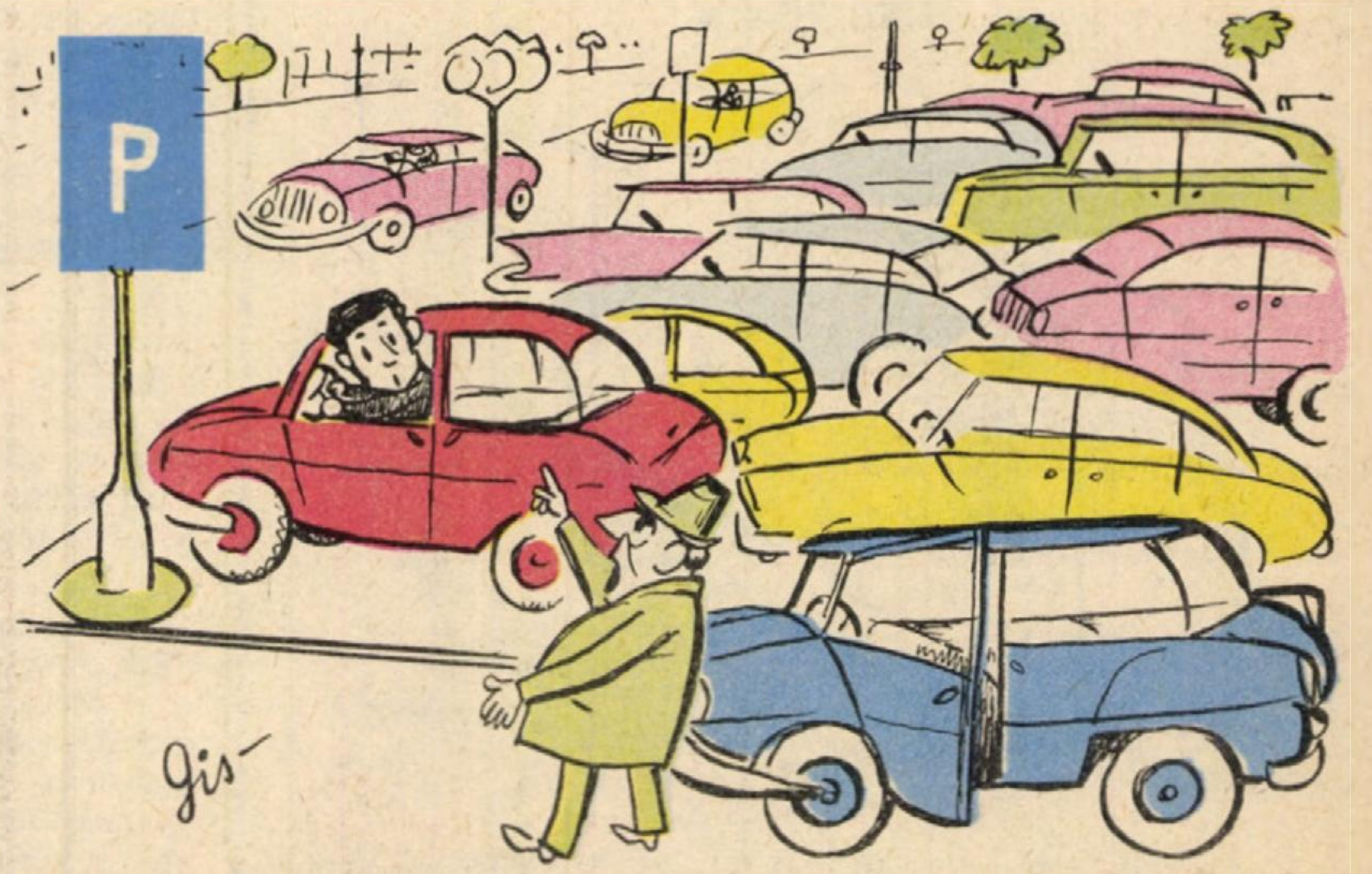
Békés István feldolgozása

AZ ÁLLATKERTBEN

– De csúnya ez az orrszarvú!
– Nem a külső fontos, kisfiam, hanem hogy szófogadó és szorgalmas!

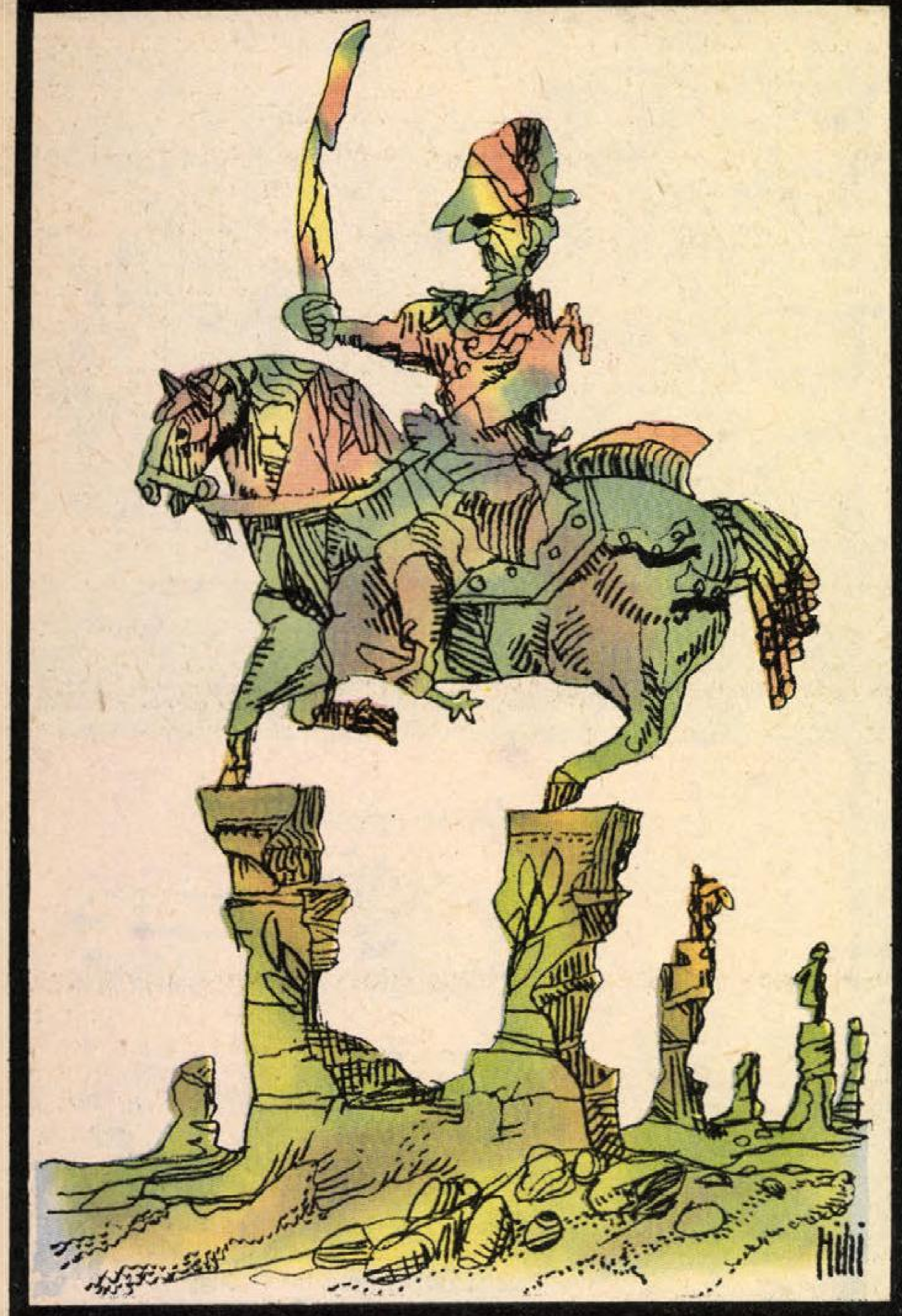
MAI SZÖVEG

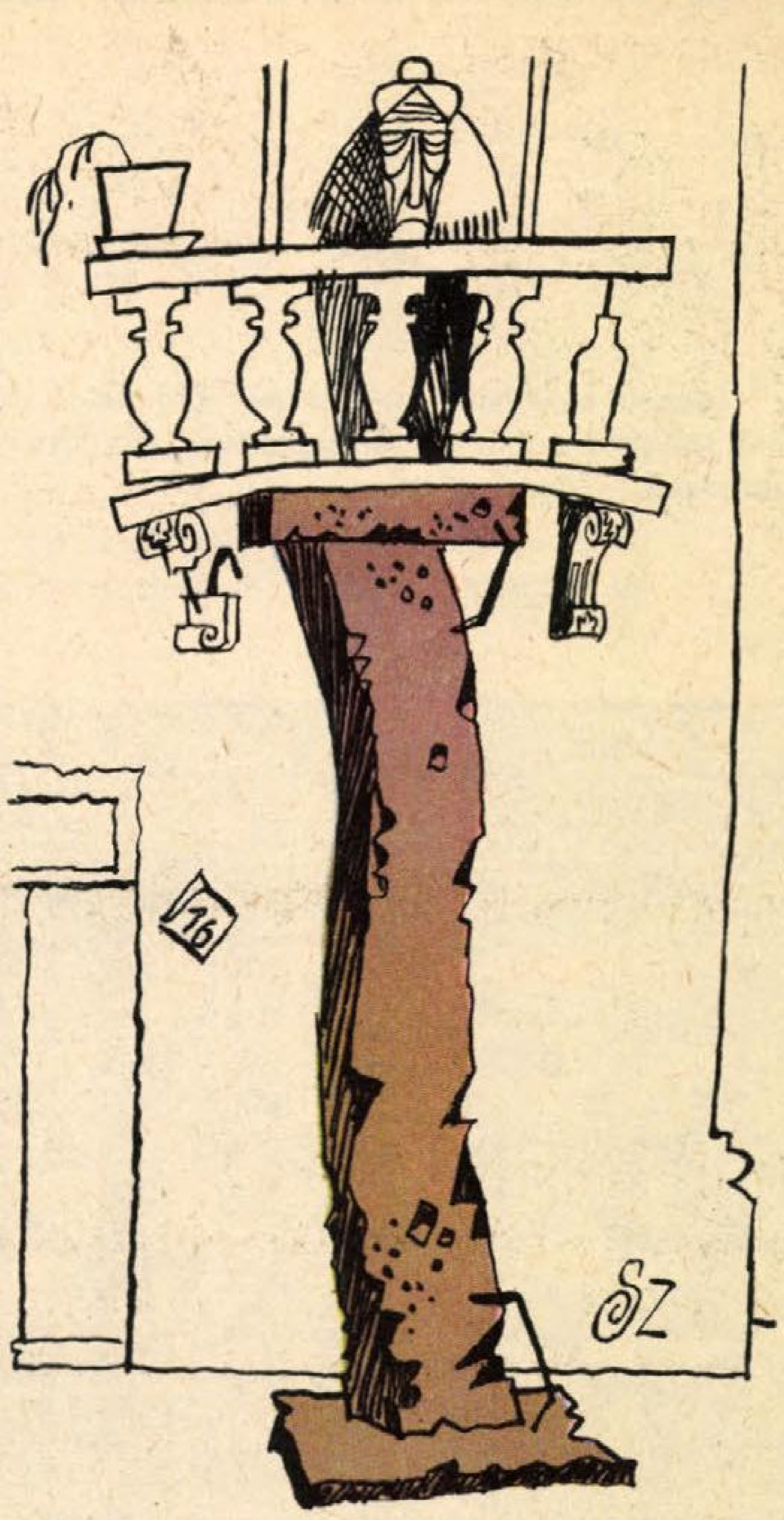
– Nem szégyelli magát, fiatalember? Miért nem adja át az idősebbnek a parkolóhelyét?!

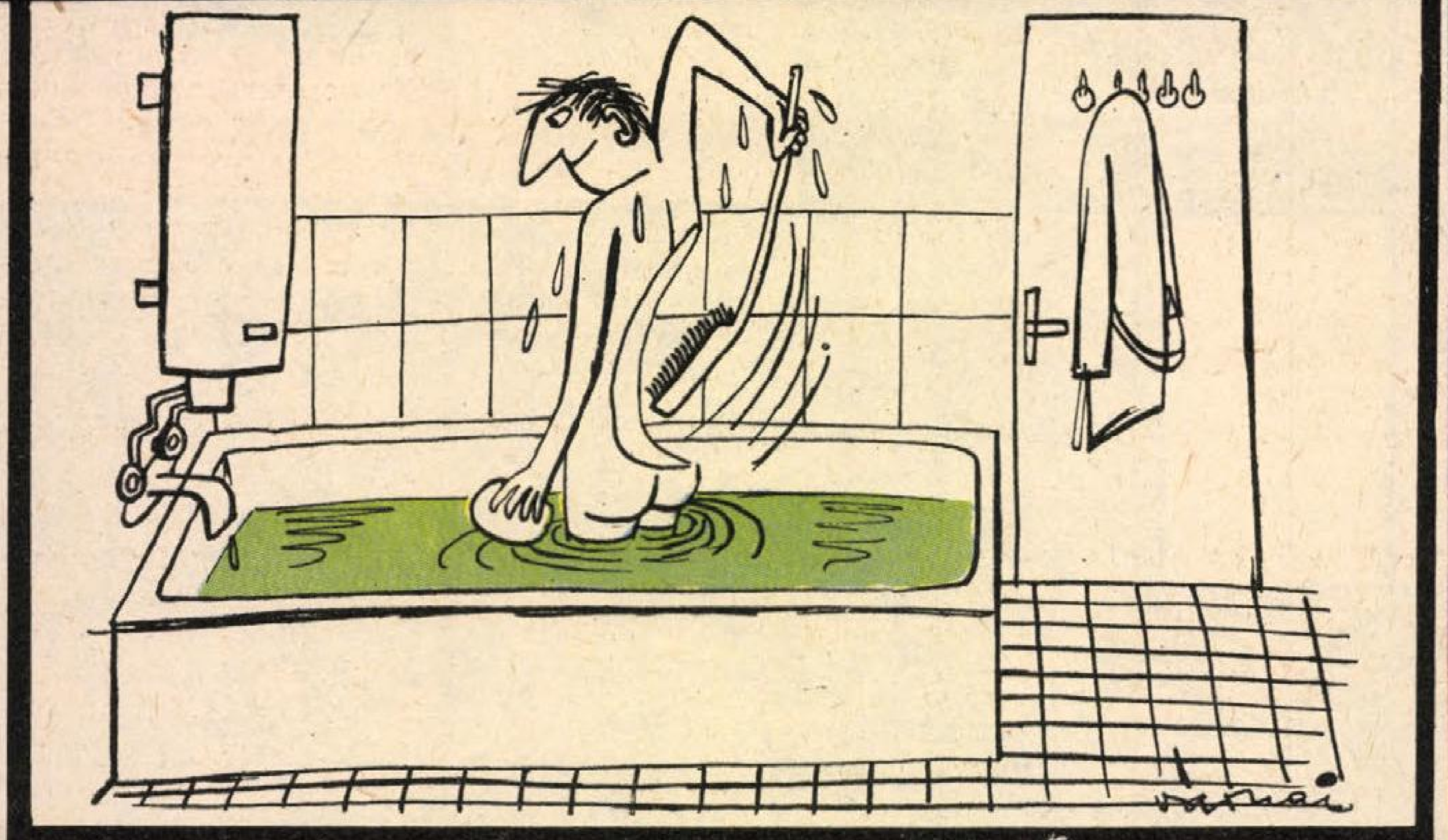
ERÓZIÓ

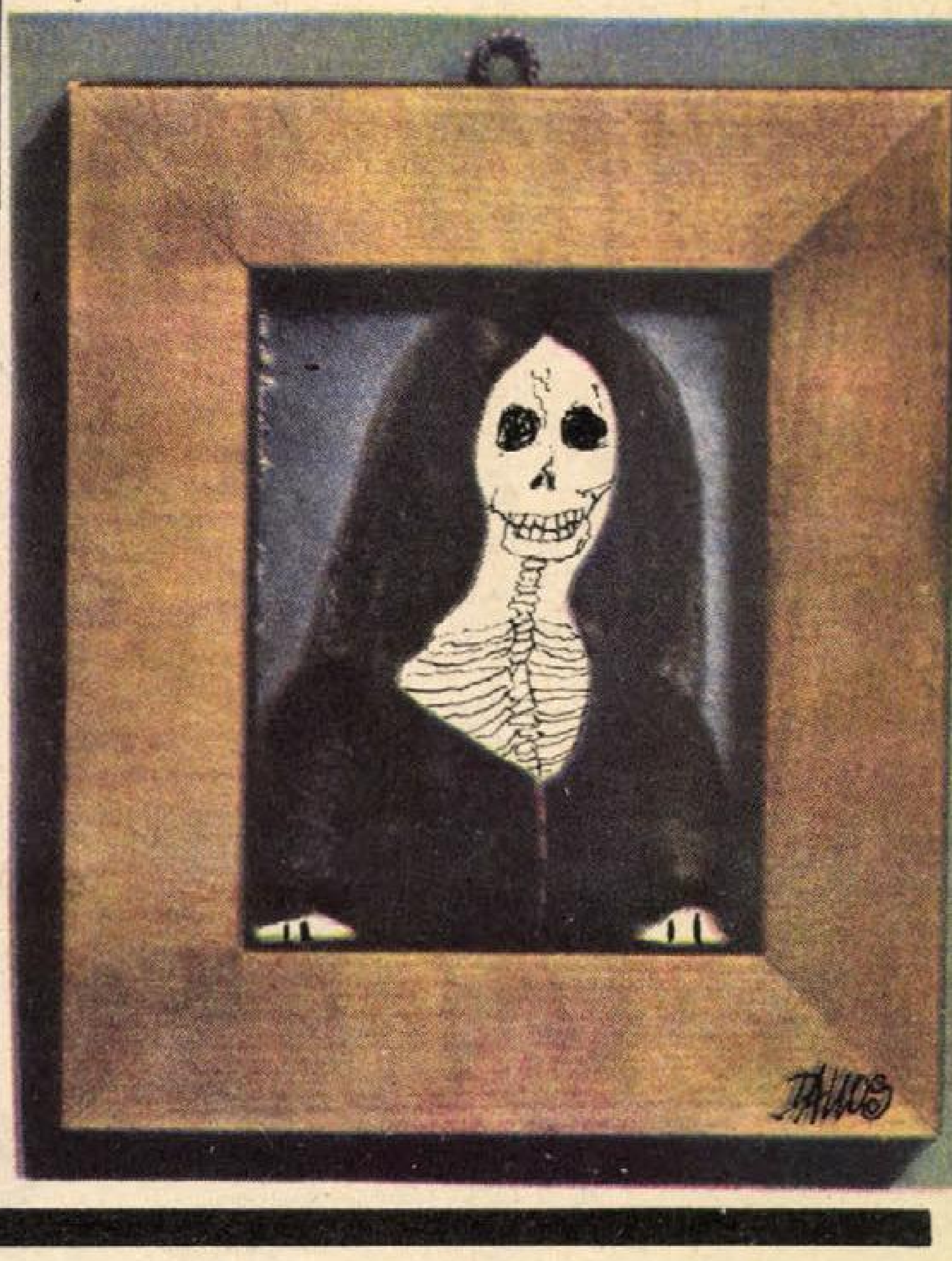
Hegedűs
Fülöp
Szűr-Szabó
Várnai
Dallos
Sajdik
Balázs-Piri

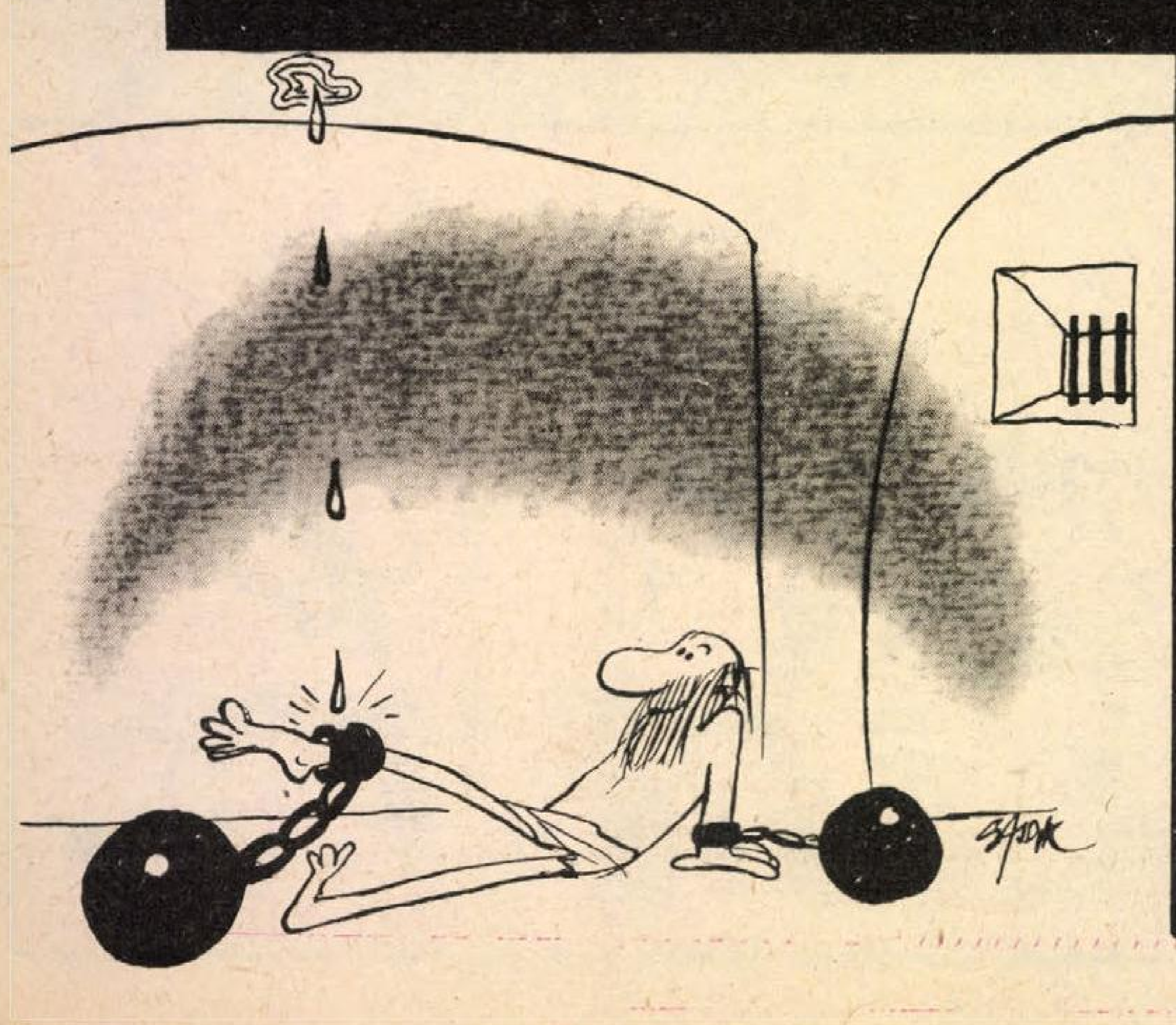

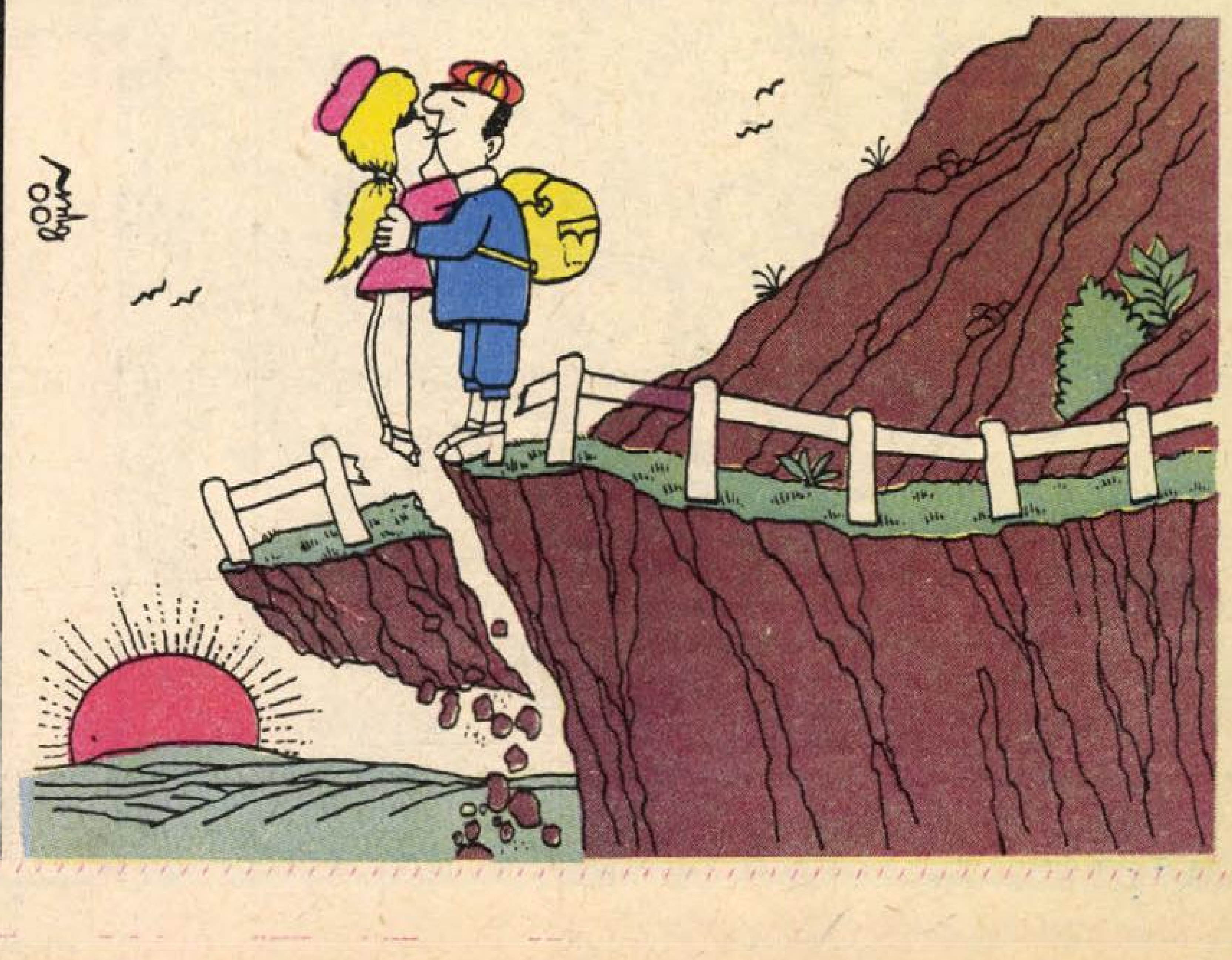

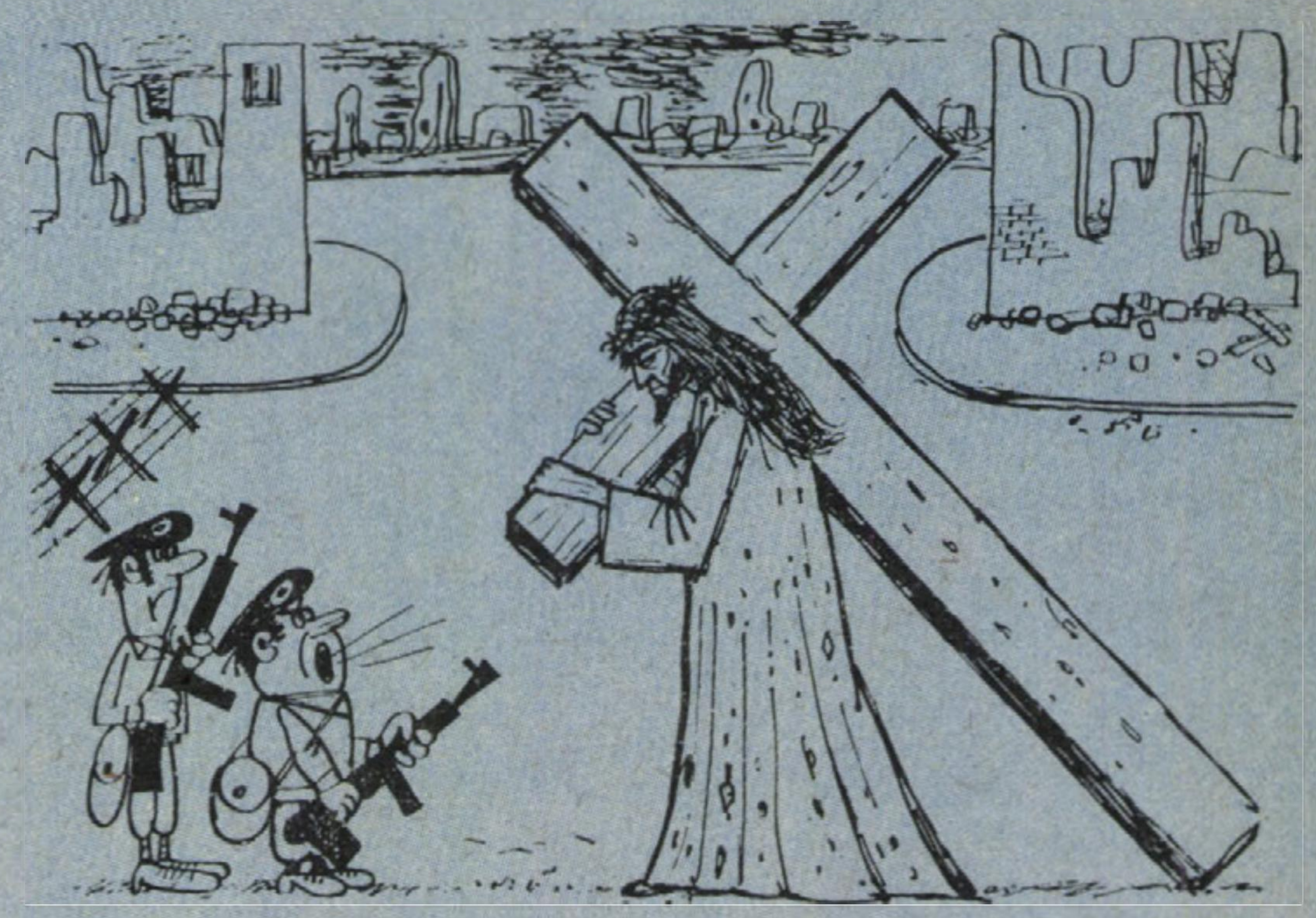

Egy kiállítás rajzai

Lengyel laptársunk, a Karuzela (Körhinta), fennállásának 15-ik évfordulójára kiállítást rendezett. A nagysikerű kiállítas rajzaiból nyújtunk át egy csokorravalót.

K. Baraniecki, W. Fuglevicz, L. Golec, S. Gratkowski, J. Jankowski, M. Kamecki, A. Stok, A. Wolecki rajzai.

IRORSZÁGBAN

– Protestáns vagy katolikus?

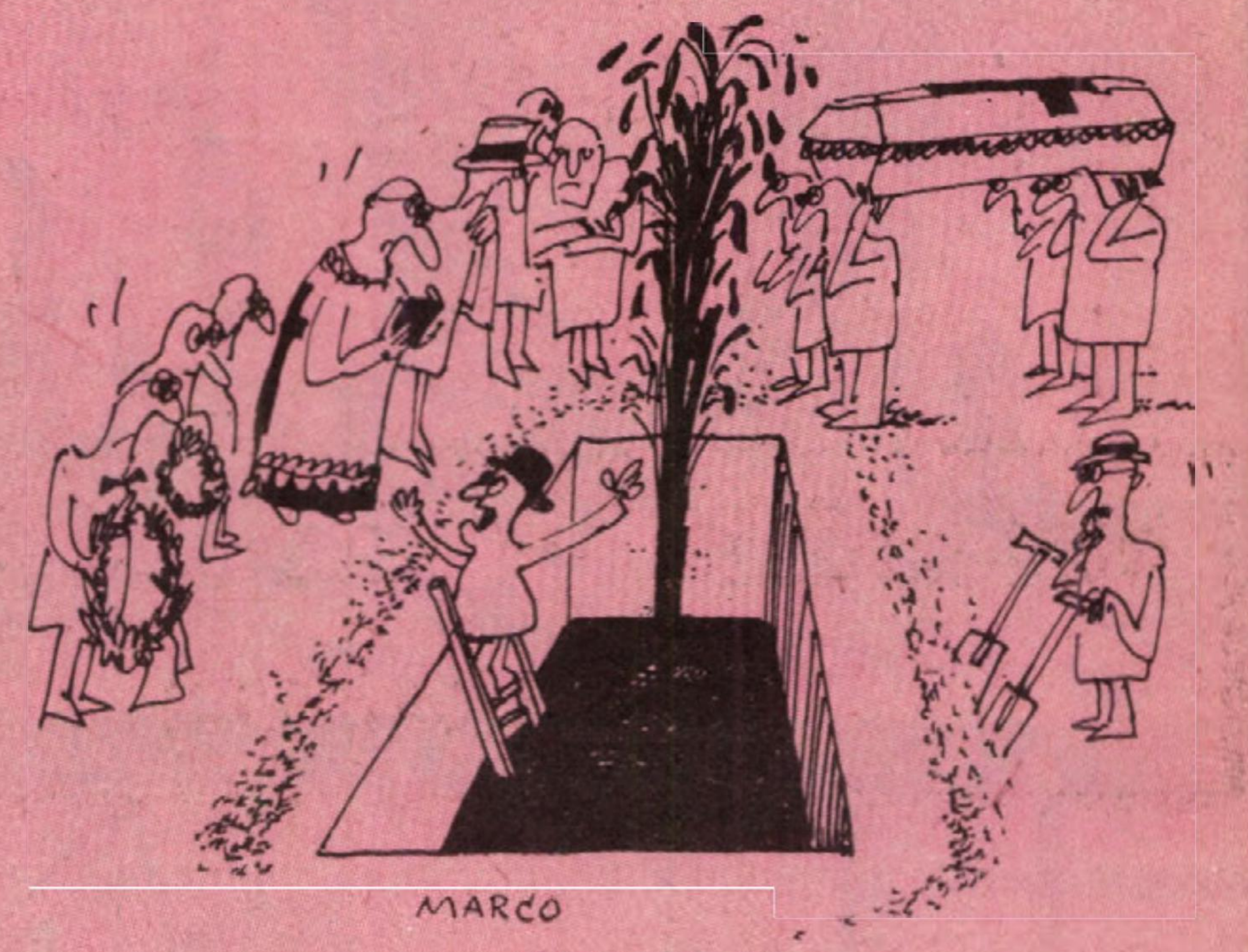
FŐ A NYUGALOM!

KARRIER

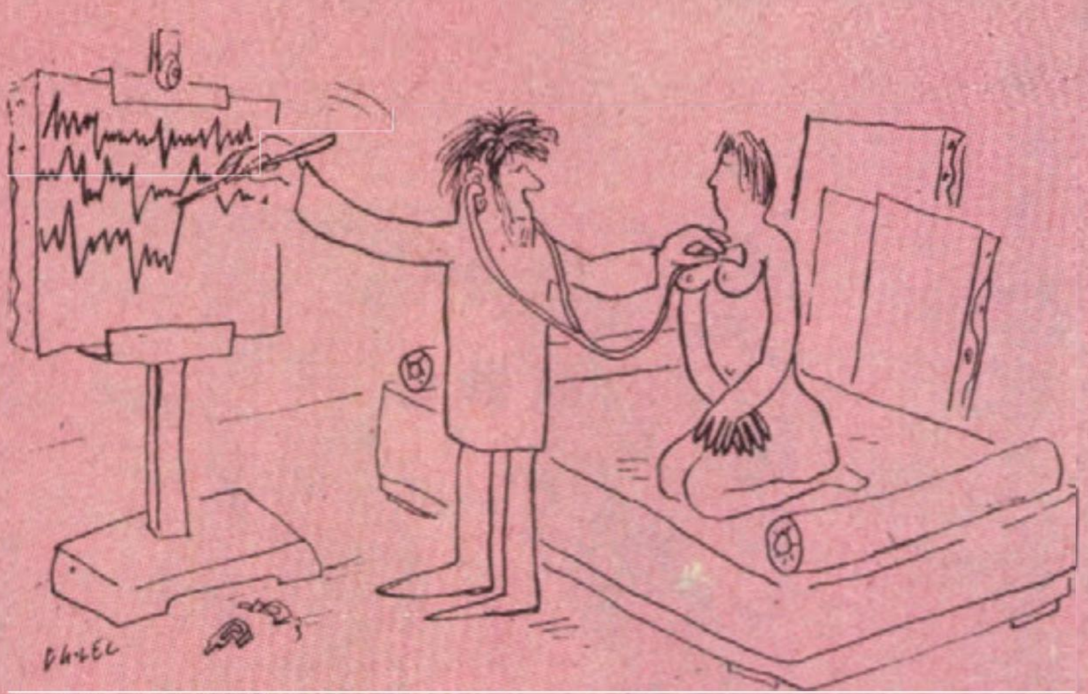

MAGASZTOS PILLANAT

– Olaj! Olaj!

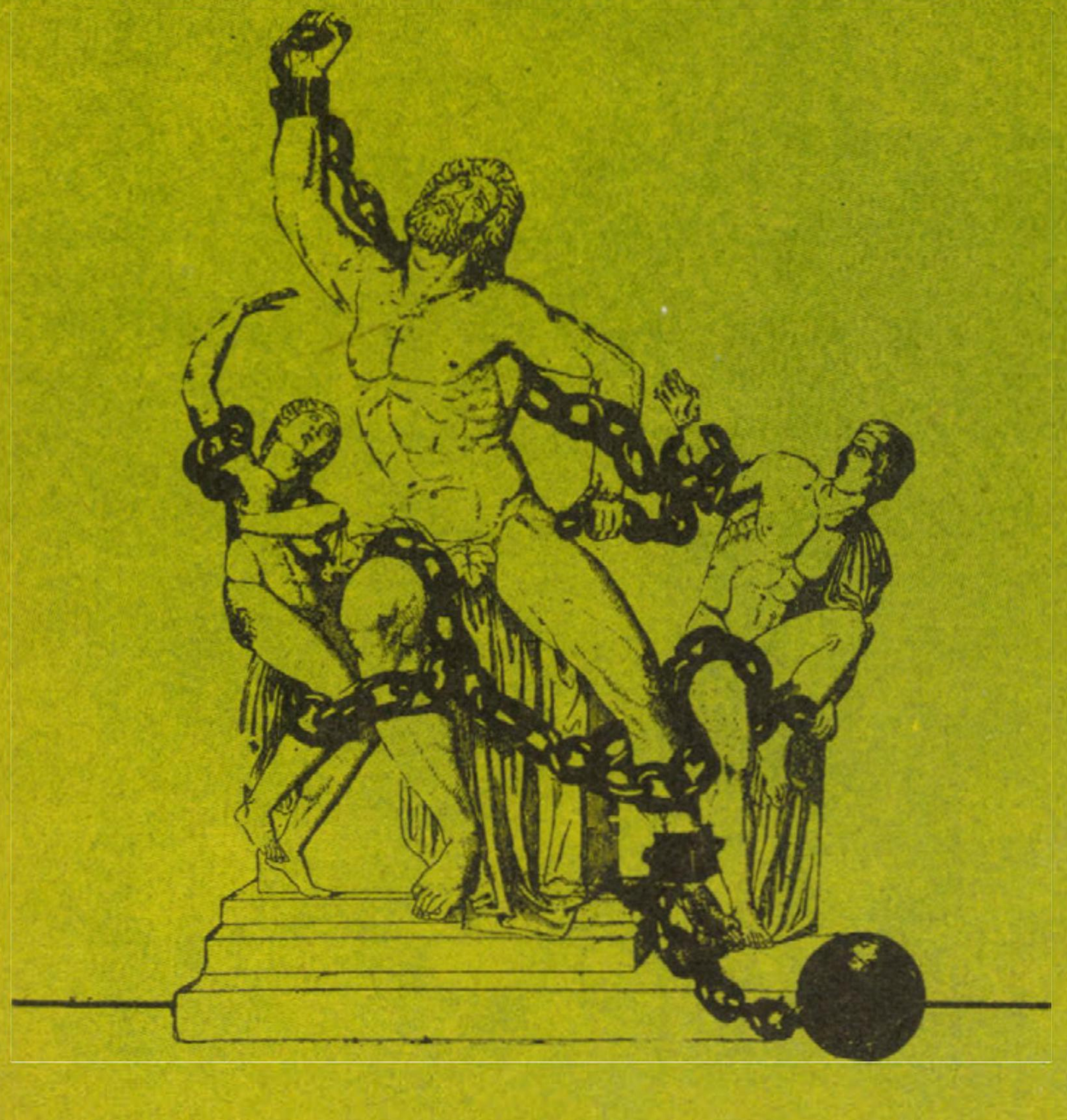
ÚJ MŰVÉSZET

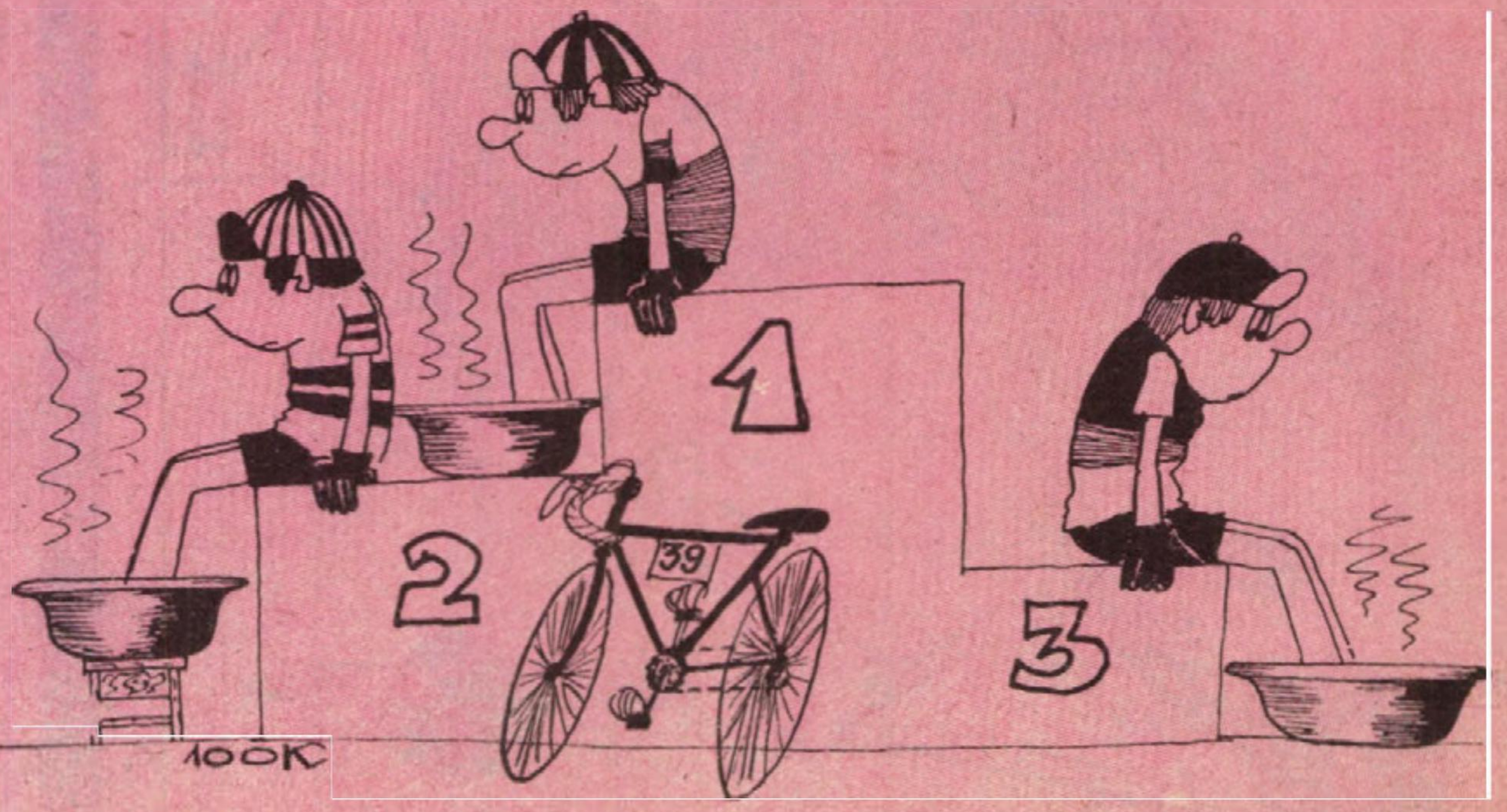
AMERIKAI SPECIÁLIS FEGYVER

GÖRÖGORSZÁG

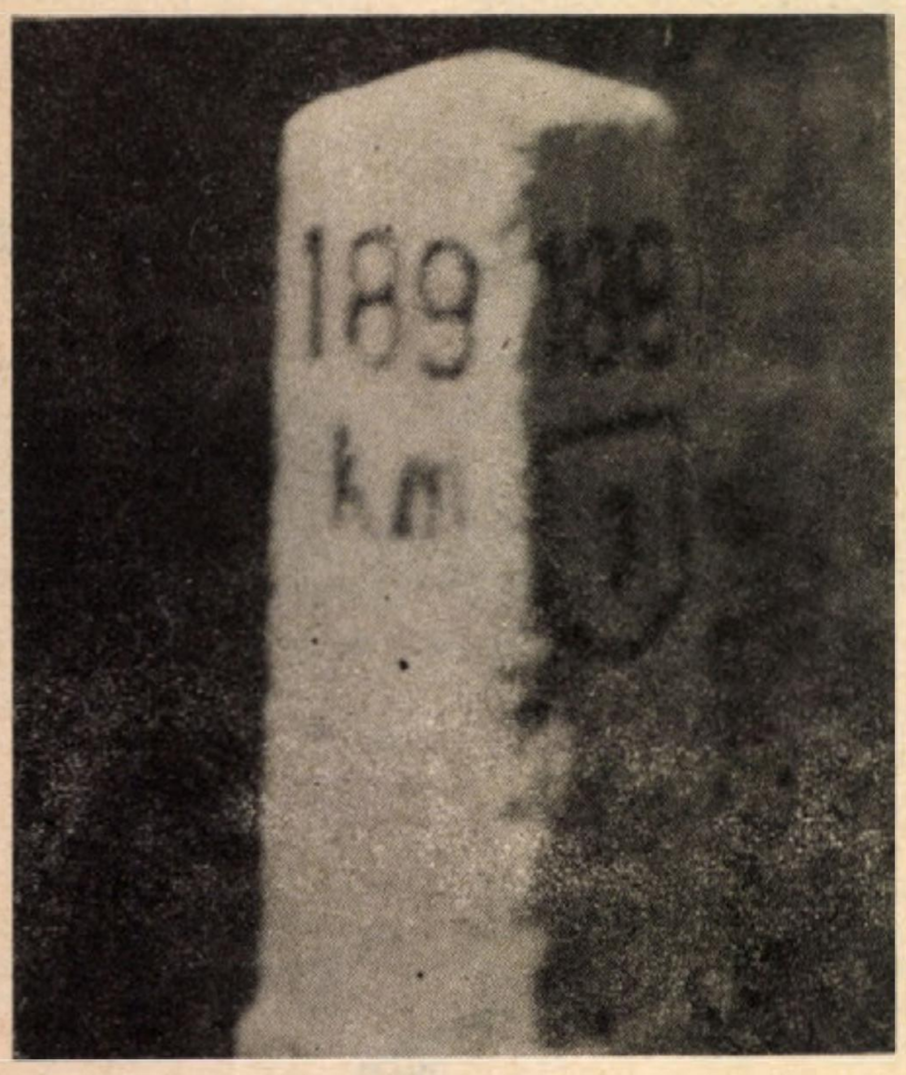

A GYŐZTESEK

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Lehet egy kilométerrel kevesebb?
(Miskolc és Felsőzsolca között fotózta Turcsányi Lóránt szikszói olvasónk)

A Csongrád megyei Tanács Kórháza
Szentes, Sima Ferenc utca 44.

Megvételre kínálja (vagy könyvilegesen átadja) az alábbi használaton kívüli, de jó állapotban levő eszközöket:

Hát ezt hogy értsük nyelvilegesen?
(A Csongrád megyei Hírlapból ollózta: Timon Kálmán, Budapest)

Kezdődik az iskolaév: veszélyben a gyerekek

Talán mégsem olyan veszélyes dolog az az iskola!
(A Vas Népéből ollózta: dr. Réka Ferenc, Szombathely)

Nem forditani — Nedvességt öl óvni Óvatosakezelni

És a gyerekektől is óvni: ne innen tanulják a helyesírást!
(A Mechanikai Művek által gyártott Mekalor F 2-es fürdőszoba-kályha dobozának a felirata. Beküldte: Kulcsár Aliz, Kaposvár)

Csodakút a Bugaci Csárda udvarán: se káva, se vödör, se víz . . .
(Beküldte: Seifert Frigyes, Budapest)

PANASZ

— Önök 1973-ra ígérték, hogy felszerelik nálam a telefont, de már tegnap megkaptam a készüléket. Azóta a sok csengetéstől pokol az életem. Felháborító! Miért nem tartják be a határidőket?!

AZ ECSERIN

— Vegye meg, uram, ezt a gyönyörű télikabátot. Ezerkétszáz forint.
— Tizenöt forintot adok érte.
— Vigye. De csak azért, mert ma ön az első vevőm.

KÉRDÉS

— Önök miért reklámoznak olyan árut, ami nem kapható?

SZILÁNKOK

— Elfelejti, hogy a reklámszakembereknek is élni kell valamiből?

TISZTELET

X. azért jár olyan görnyedten, mert mindig meghajolt mások tudása előtt.

SÓHAJ

Azok voltak a szép idők, amikor a jegyüzérek még csak a dupláját kérték a mozijegy árának.

SZÜLŐI BÜSZKESÉG

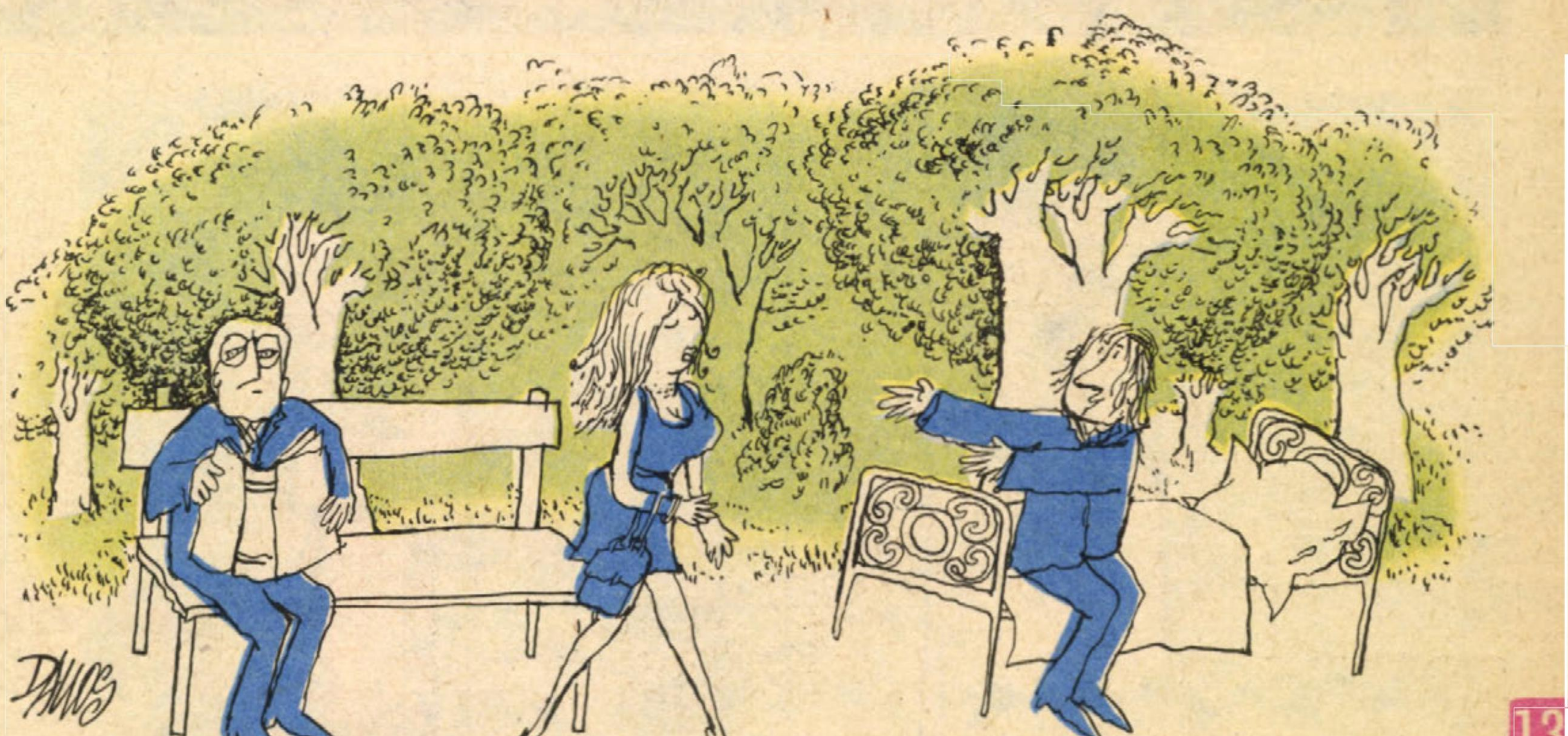
— Az én fiam atomtudós, de kitanulta a motorszerelést is. Hadd legyen egy jó szakma a kezében.

ÉDES TITOK

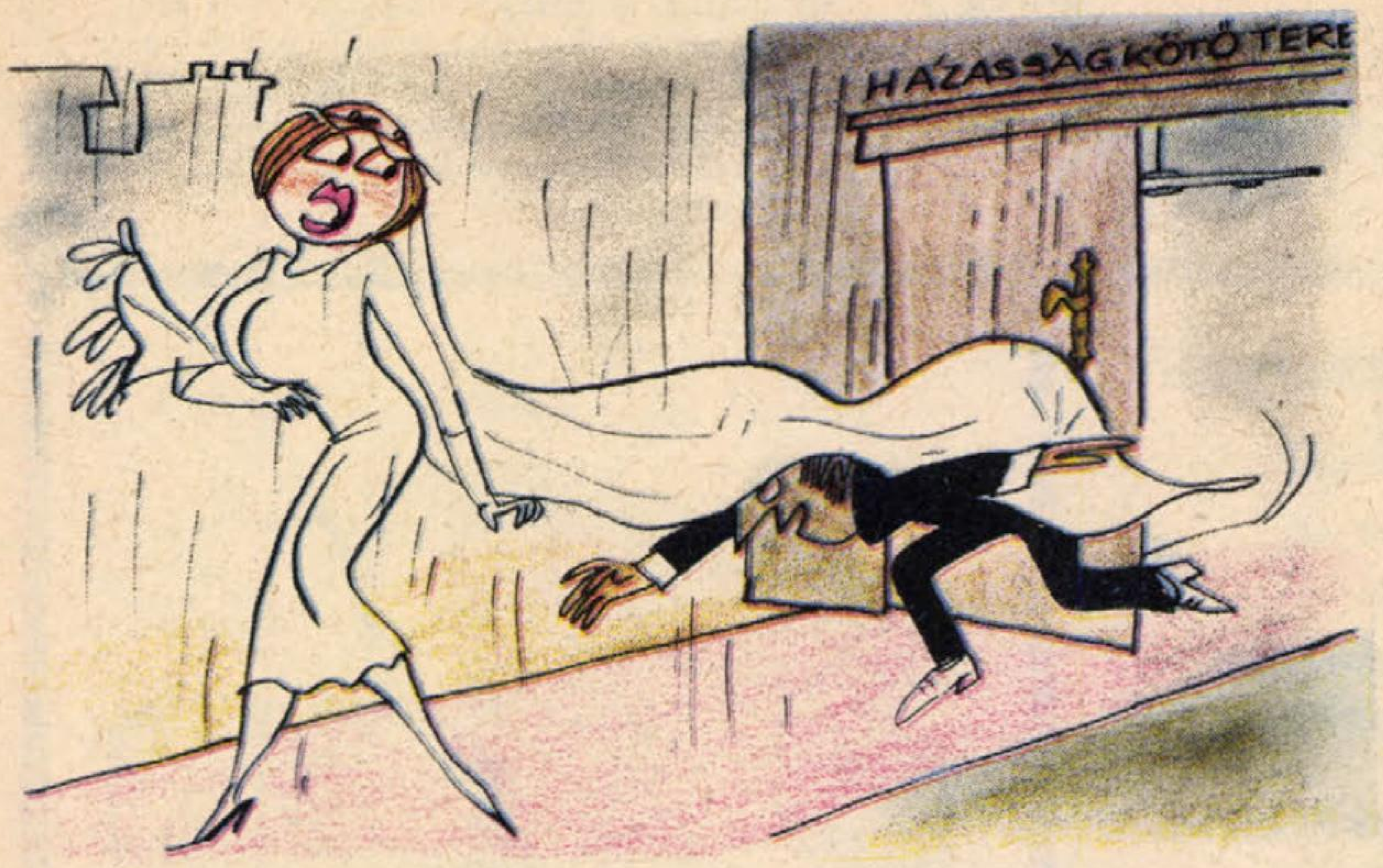
— Hadd súgjak valamit, Béla. Szeretnéd, ha fiad lenne?
— De még mennyire, drágám.
— Már van is. 21 éves. Eddig lent neveltettem Miskolcon.

G. Sz.

CÉLRA-TÖRŐ IFJÚ

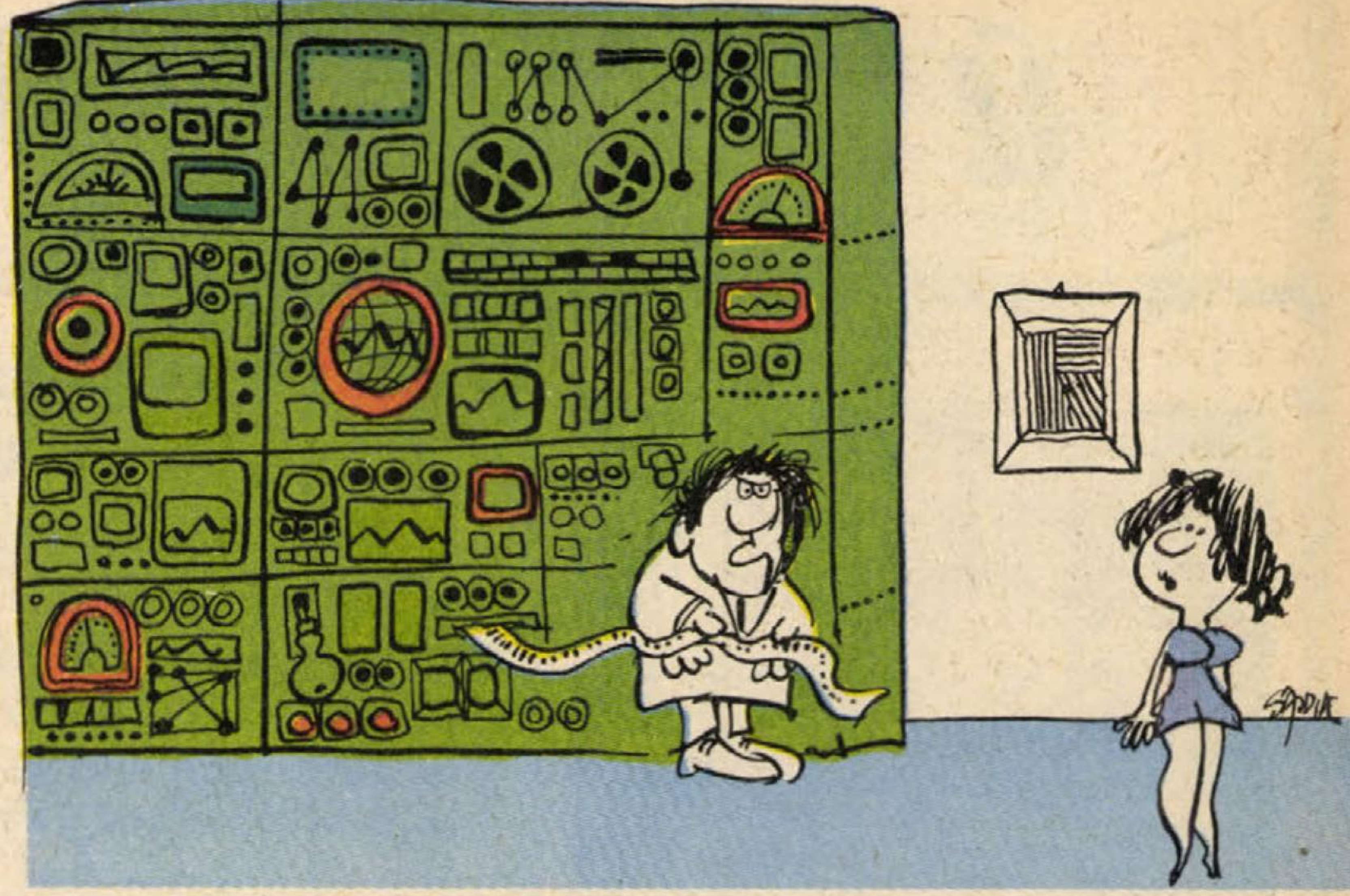

AZ ELSŐ VESZEKEDÉS

– Nem megyek hozzád, ha tudom, hogy ilyen egoista vagy.

MODERN IDŐK

– A komputert most kérdeztem meg másodszor, és másodszor is azt mondja: van valakid...

CSAK TÍZ PERC

Szende Mucus bevonaglott a főnöke irodájába és engedélyt kért arra, hogy tíz percre távozhasson a munkahelyéről, mert a közeli áruházban patagóniai szemöldökbodorító kapható, márpedig öntudatos honleány, avagy honanya nem építheti a szocializmust patagóniai szemöldök-bodorító nélkül. „Csak tíz perc az egész...” nyugtatta meg főnökét Szende Mucus, majd kivonaglott. Tizenöt perc alatt művészi kazlat varázsolt a hajából, jó vastagon bekente ajkát piros zsiradékkal és távozott. Az irodája előtt várakozó ügyfeleket bájos mosollyal jutalmazta és megnyugtatta őket, hogy azonnal rendelkezésükre áll, legyenek türelmesek, hiszen „csak tíz perc az egész...”

Persze arról Szende Mucus nem tehetett, hogy az áruházban már kétszáztizenöt honleány és honanya várakozott patagóniai szemöldökbodorítóra és ezért csak nyolcvankilenc perc és hat másodperc múlva távozhatott. Na de egy áruházból még távozni sem könnyű, mert jobbra is árusítanak valamit, meg balra is árusítanak valamit és így nem csodálható, hogy Mucus itt is megállt nézelődni, meg ott is megállt nézelődni és hosszabb ideig tanulmányozott egy négyszögletes

melltartót, ami a legújabb divat és állítólag rendkívül újszerű formát kölcsönöz a női idomoknak. Ez a nézelődés újabb huszonhárom percet és három másodpercet rabolt el Szende Mucus tíz percéből, ám ezt követően már végérvényesen búcsút mondott az áruháznak és olyan elszántan ügetett munkahelye felé, mint egy arabs telivér az epsomi derbin.

Az viszont teljesen érthető, hogy ilyen megerőltetés után az útjába eső presszóban megacélozta fáradt testét és lelkét két konyakkal és egy feketével és arról már csak az a jóságos természetfelelős tehet, hogy egy régen látott barátnője is ott tankolt, akivel muszáj volt egy kicsit elbeszélgetni a nehézipar termelési problémáiról és a kalászosok várható terméshozamáról. A magvas és hasznos eszmecsere mintegy harmincegy percig és hét másodpercig tartott, de megérte, mert napjainkban minden dolgozónak érdeklődést kell tanúsítania az ipar és a mezőgazdaság időszerű problémái iránt.

Amikor Szende Mucus megérkezett a munkahelyére, csodálkozva látta, hogy az ügyfelek eltűntek.

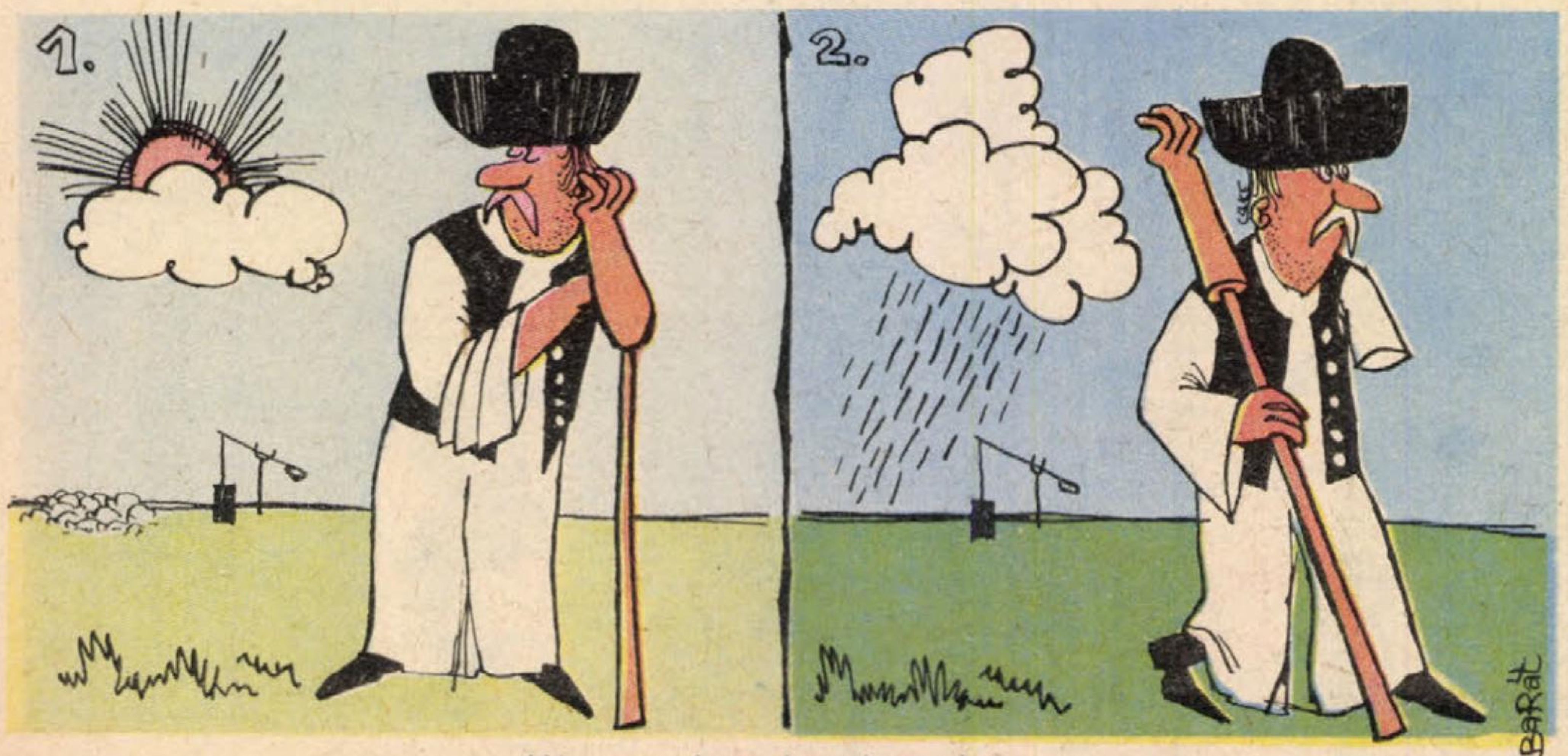
„Türelmetlenek, idegesek az emberek” — jegyezte meg rosszalló hangsúllyal és már le sem vette a kabátját, mert az órájára pillantva megállapította, hogy dél van és minden dolgozó legelemibb joga, hogy délben megebédeljen.

Péterfi Gyula

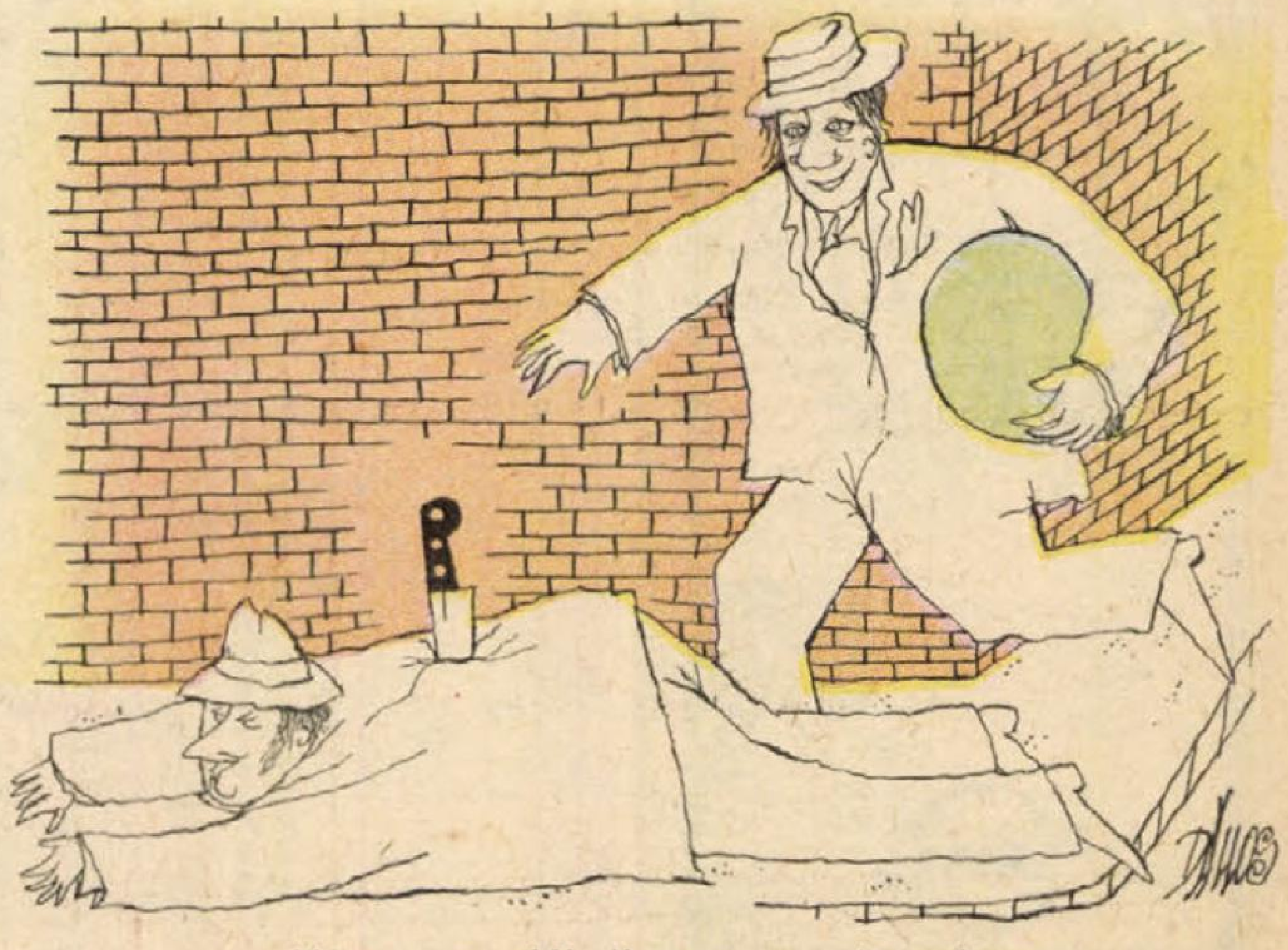
EGÉSZEN KIS TELEK

FEKETE HUMOR

Vége az idegenforgalomnak

– Végre meglékelhetem a dinnyémet

OLVASOM HOGY...

Újra divat lesz a fura
kulikabát meg a suba!
(Nőügyeit suba alatt
intézheti Csaba, Huba ...)

Szőre miatt szebb a suba,
mint a komor kulikabát,
(szinte látom a sok csini
minisubás „pulibabát" ...)

Nejem szintén subát vesz majd,
nem kell neki kuli-buli,
ő a háztartásban régen
kulikabát nélkül kuli ...

Szilágyi György

RÉBUSZ

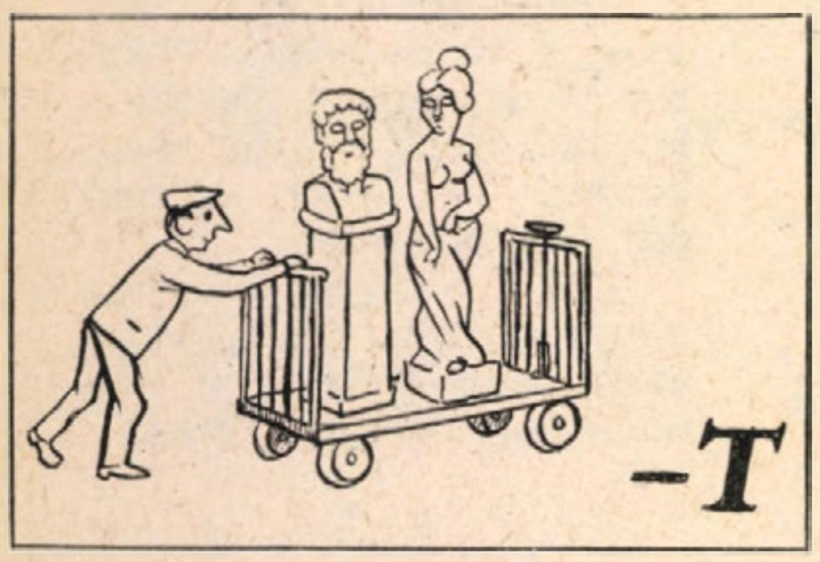
240. rejtvényünk megfejtése:

K R B

Karalábé

A 100 forintos díjak nyertesei:
Gerlei Zsolt, Bp. XVI., Katóka u. 25.
Nagy László, Rózsaszentmárton, Tanács u. 68.
Kozma Gáborné, Bp. XI., Bazsalikom u. 75.

241. REJTVÉNYÜNK

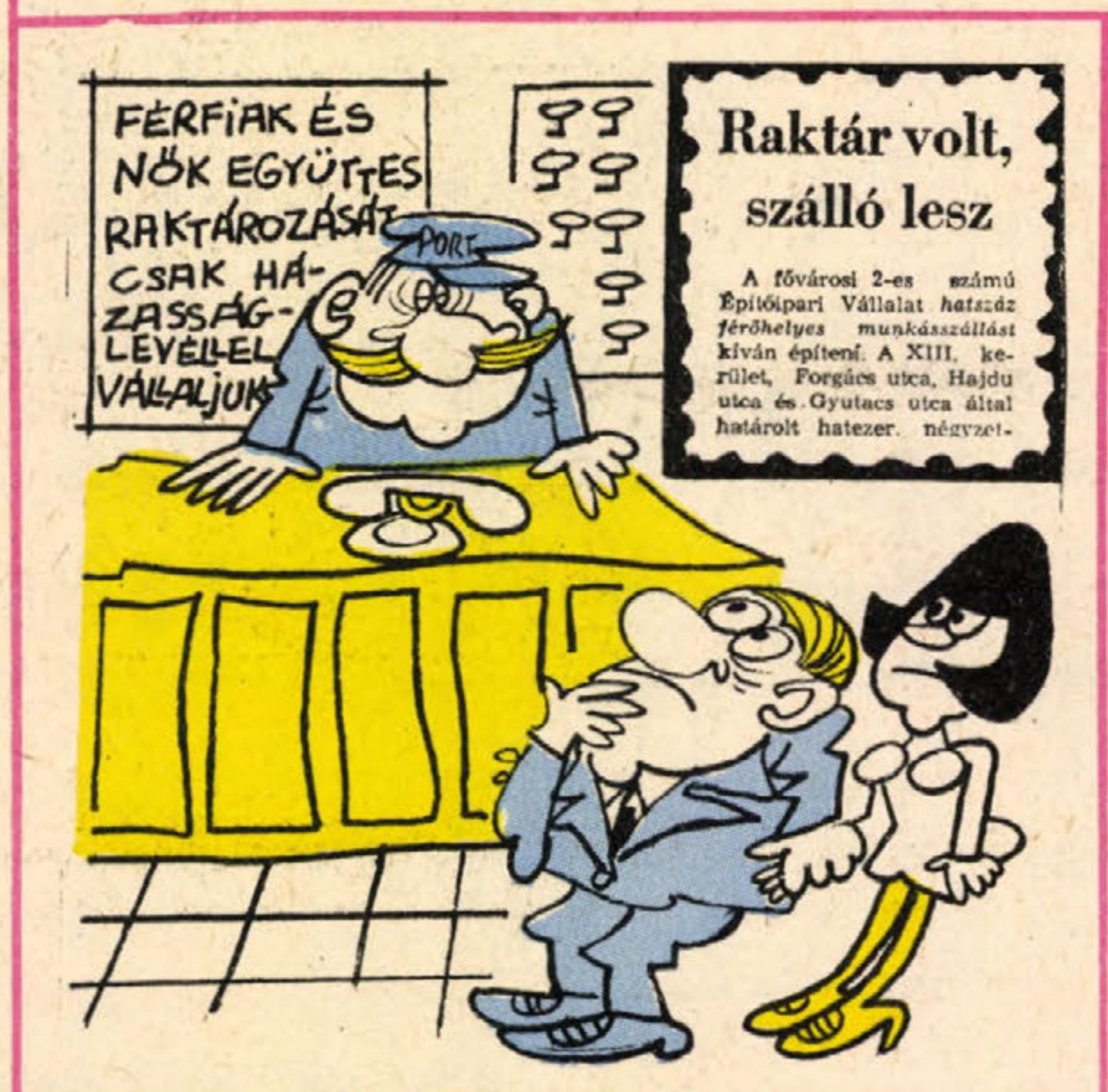

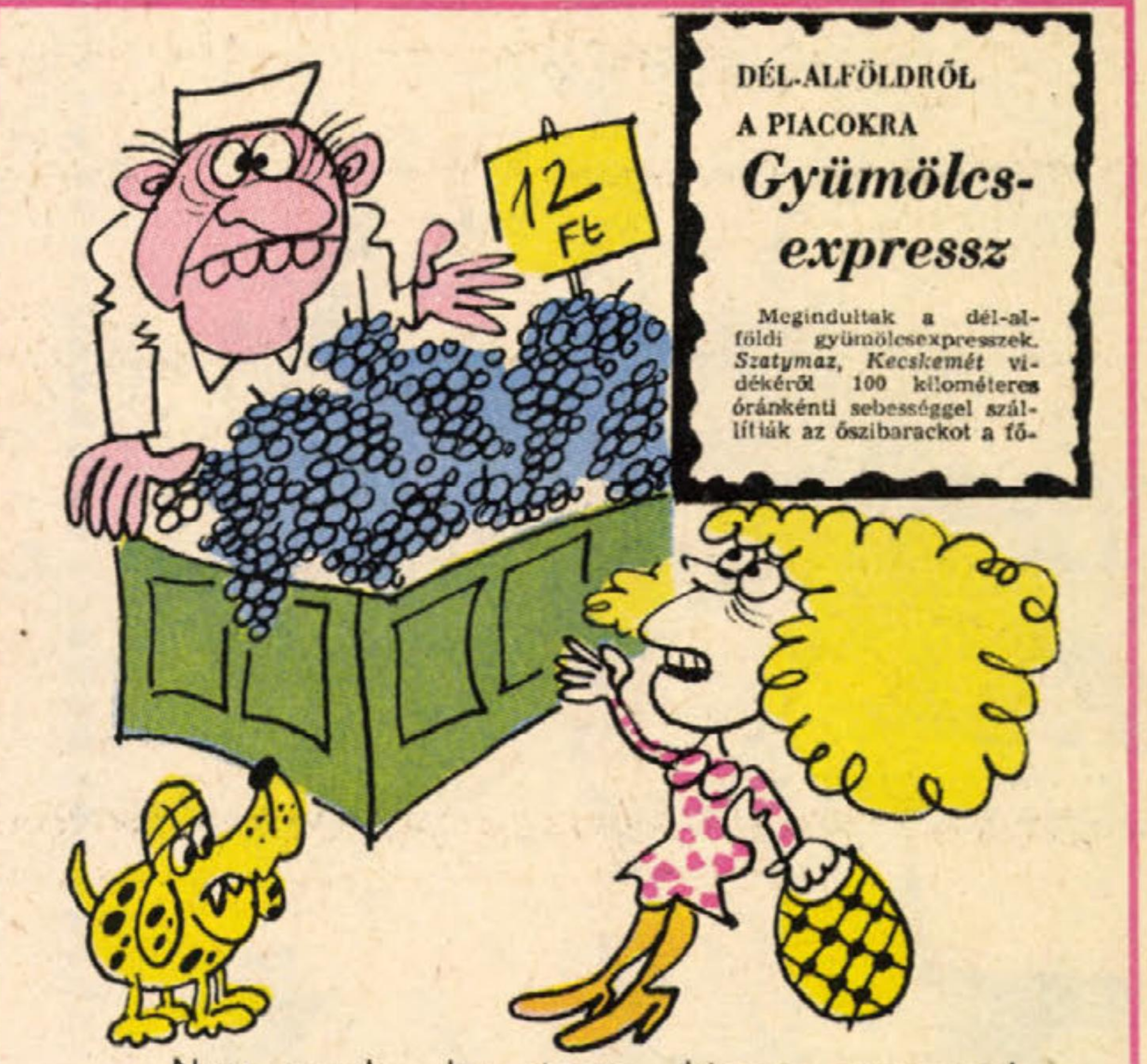
A megfejtéseket — kizárólag levelezőlapon — erre a címre kell legkésőbb szeptember 25-ig beküldeni: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Nem csoda, ha drága, hiszen expresszel utaztatják.

– Mindig fájó szívvel megyek el ebből az országból. Olyan jó munkahely, alig kell dolgozni ...

– Köszönöm. Most dobtam el.

DIRIB-DARAB

VESZEDELMES KOR

A férfiaknál egyéves kortól nyolcvanéves korig tart. Körülbelül ugyanennyi ideig tart a nőknél is.

BÍRÓSÁG ELŐTT

— *Ismeri ezt a nőt?*
— *Felületesen ... Harminc éve a feleségem ...*

KI ÉRTI EZT?

Rossz férjnek tartották, pedig még a mások feleségeit is szerette.

TÚLFOKOZOTT SZEXUALITÁS

— *De jó lába van ennek a zongorának! ... — szólt kimeredt szemekkel egy férfi.*

TÁVGYALOGLÓ REKORDEREK EGYMÁS KÖZT

— *Megint új kocsit vettél?*
— *Igen, nem szeretek gyalogolni ...*

PERSPEKTÍVA

— *Nagyon szép libasült leszek ...* — *mondta büszkén egy liba.*

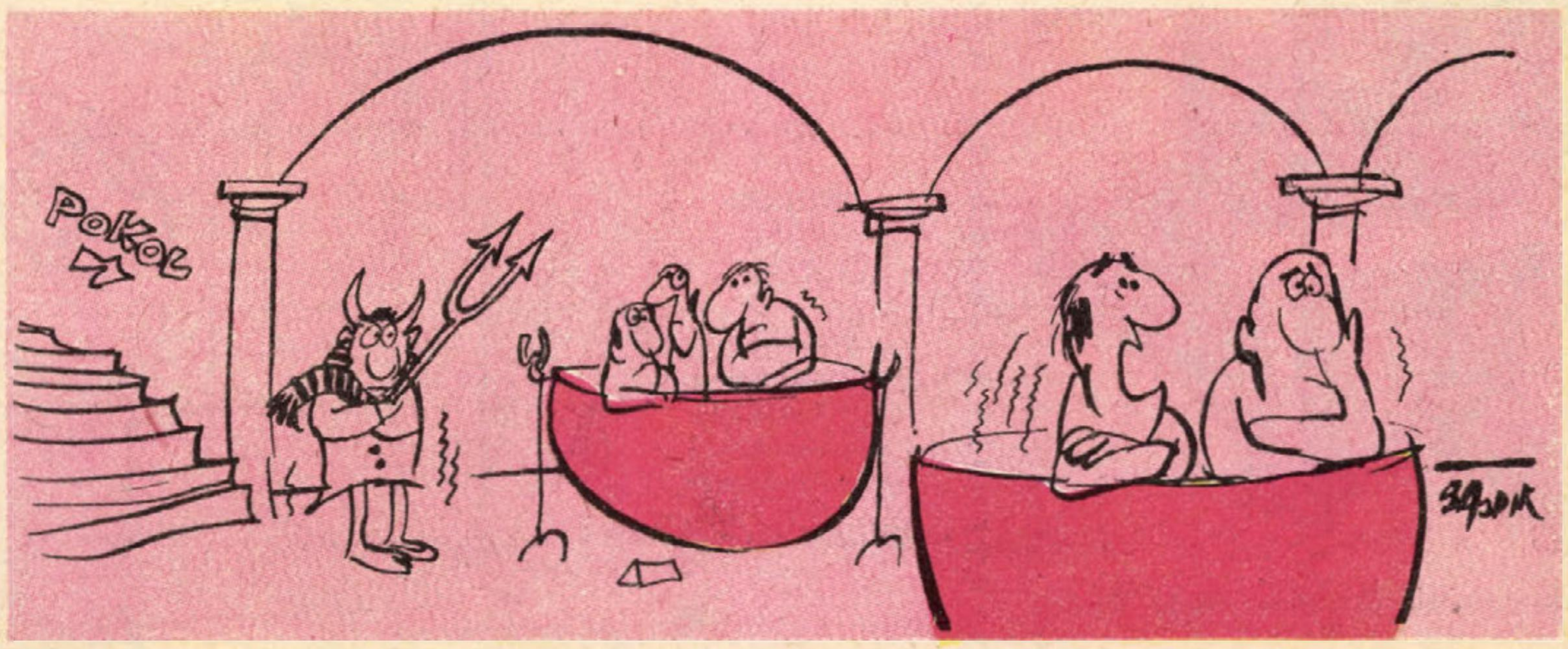
TÁJÉKOZATLANSÁG

Egy tehén odalépett a csordához és így szólt:
— Kicsoda itt a főkolompos? ..

MAGYARÁZAT

— Elvennélek, ha engednék az anyagi körülményeim és a feleségem ...

B. Szilágyi János

BÜROKRÁCIA

– Még egy hónap van a hivatalos fűtésig.

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, •142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában, 72.2337/2-38 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

PRÁGAI ANZIKSZ

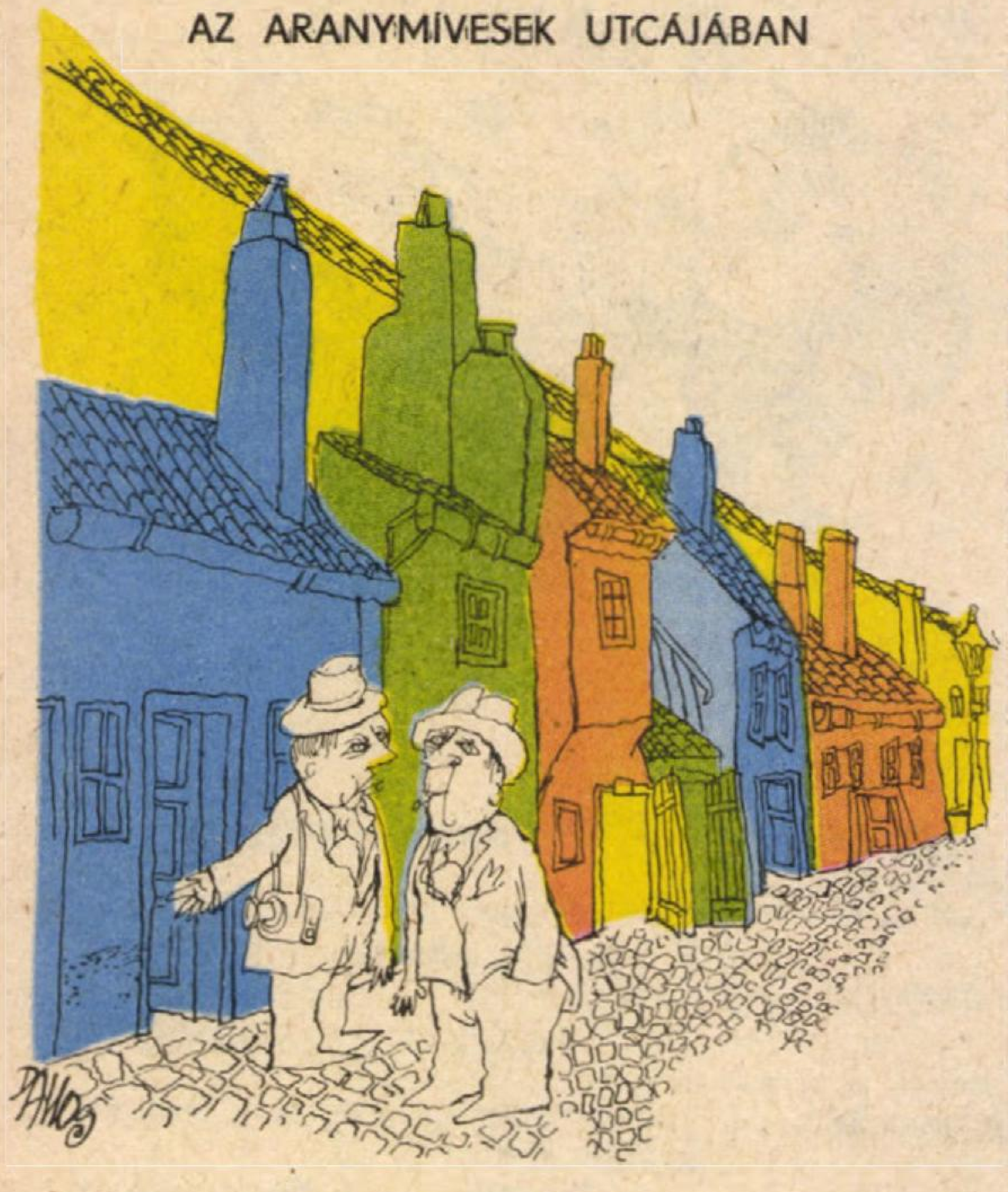
Dallos Jenő rajzai

LELKES TURISTA

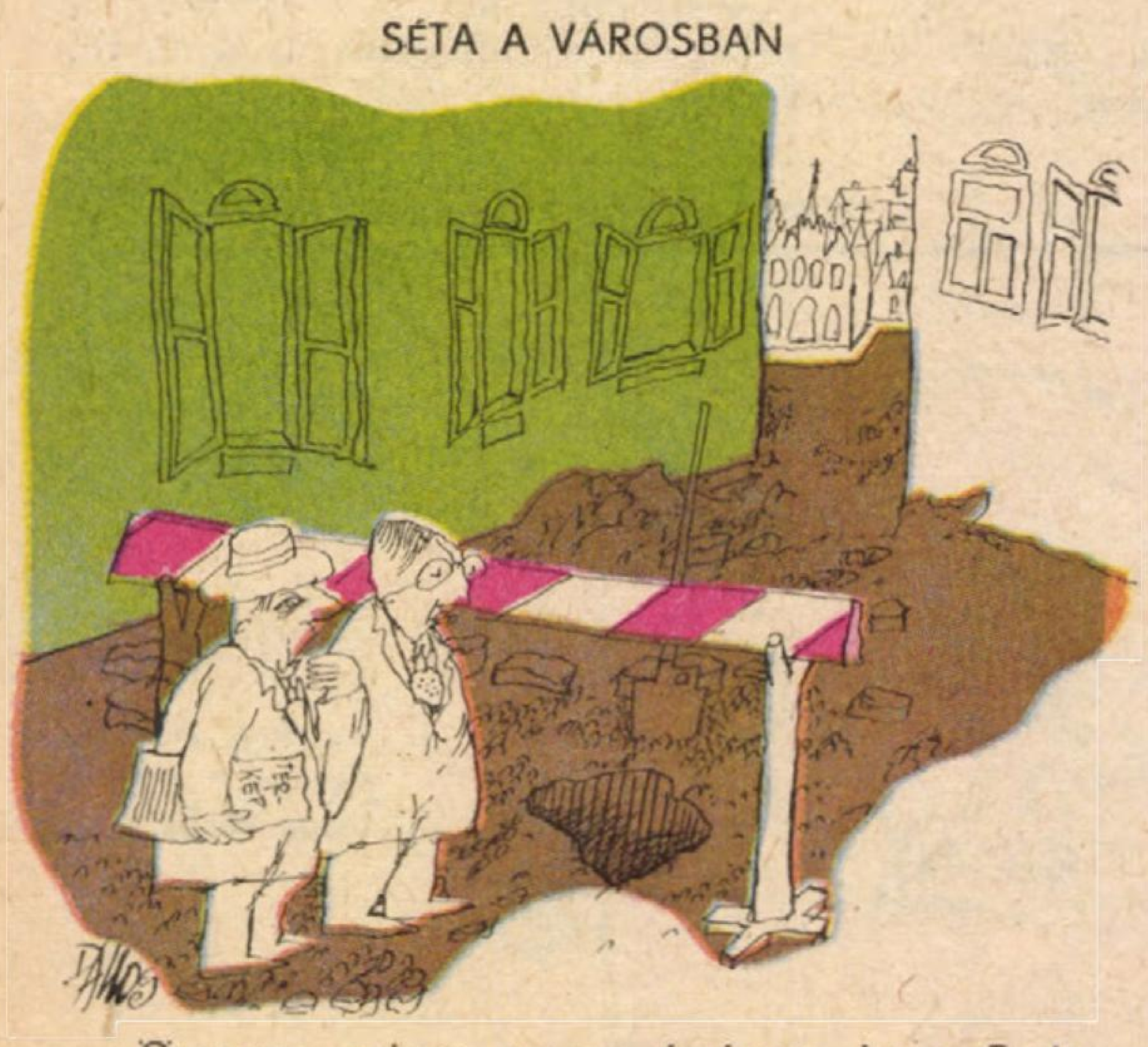
– A szerencsétlen! Meg akarta számolni Prága tornyait!

AZ ARANYMIVESEK UTCÁJÁBAN

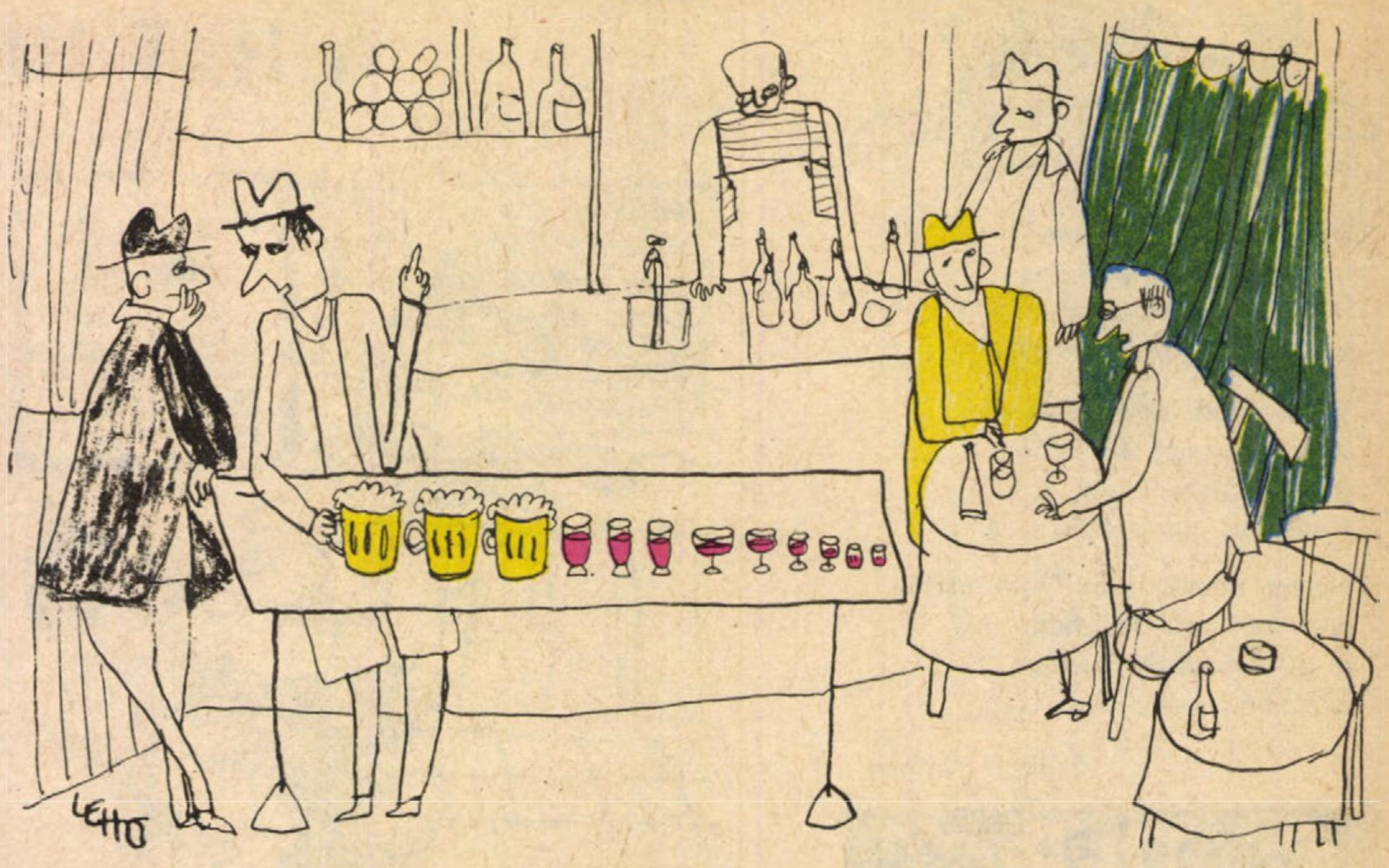
– Miért mondják, hogy kicsik ezek a lakások? Nézzenek meg Pesten egy albérleti szobát...

SÉTA A VÁROSBAN

– Öregem, nekem az az érzésem, hogy Budapestre tévedtünk...

SZISZTÉMA

– ... és így szép fokozatosan leszokom az italról.

hátha valaki NEM ISMERI

Mottó: „Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új."

A főnök rászól a beosztottjára:

— Vegye ki a szájából a cigarettát, ne füstölje tele a helyiséget!

— Bocsánat, ez nem cigaretta, hanem ceruza.

— Mindegy, nekem itt maga ne szívjon ceruzát sem!

* * *

Öt asszony összeveszekszik a műhelyben. Szaladnak a műhelyfőnökhöz, hogy tegyen igazságot. Mindannyian egyszerre beszélnek, egymás szavába vágva akarják elmesélni az ügyet, a főnök sehogysem tud rendet teremteni köztük. Végül erélyesen rájuk szól:

— Tartsunk rendet, asszonyok. Először a legidősebb beszéljen!

Erre mind az öt asszony egyszerre elhallgat...

* * *

Az apa a tengerparton sétál a fiával. A gyerek kíváncsian nézi a hajók oldalán a mentőöveket, majd megkérdezi:

— Apu, miért van a hajóknak pótkerekük?

* * *

Filmforgatás közben a szép színésznő megmakacsolja magát, s nem hajlandó bemenni az oroszlánok ketrecébe. A rendező nyugtatgatja:

— Ne féljen, drága művésznő, ezeket az állatokat tejen nevelték.

— Engem is — mondja a színésznő —, mégis mindennap eszem húst!

* * *

— Pincér, kaphatnék egy fél adag rostélyost? — kérdi a vendég.

— Sajnos, uram, ez lehetetlen. A tudomány mai állása szerint a mi adagjaink tovább már nem oszthatóak...

* * *

Két férfi távozik Monte-Carlo egyik játékbarlangjából, az egyik teljesen meztelen, a másikon is csak egy alsónadrág van. A meztelen irigykedve mondja:

— Magának az a szerencséje, hogy mindig tudja, mikor kell abbahagyni!

* * *

Két férfi várakozik a pályaudvaron a gyorsvonatra. A hangosbemondó éppen közli, hogy a vonat egy félórát késik. Ettől az egyik férfi nagyon ideges lesz, a másik teljesen egykedvű marad.

— Borzasztó ez, hogy nyáron is késnek a vonatok! — mondja a türelmetlenkedő férfi, majd megkérdezi: — Uram, ez magát nem idegesíti?

— A feleségem is a vonaton ül, s megszoktam már, hogy ő mindig legalább egy félórát késik!

* * *

— Jenő, van képed ilyen későn hazajönni? — siránkozik a feleség. — Nyolc óra óta várok rád, s nem tudok elaludni...

— Én pedig nyolc óra óta itt állok a ház előtt, s lesem, hogy mikor alszol el...

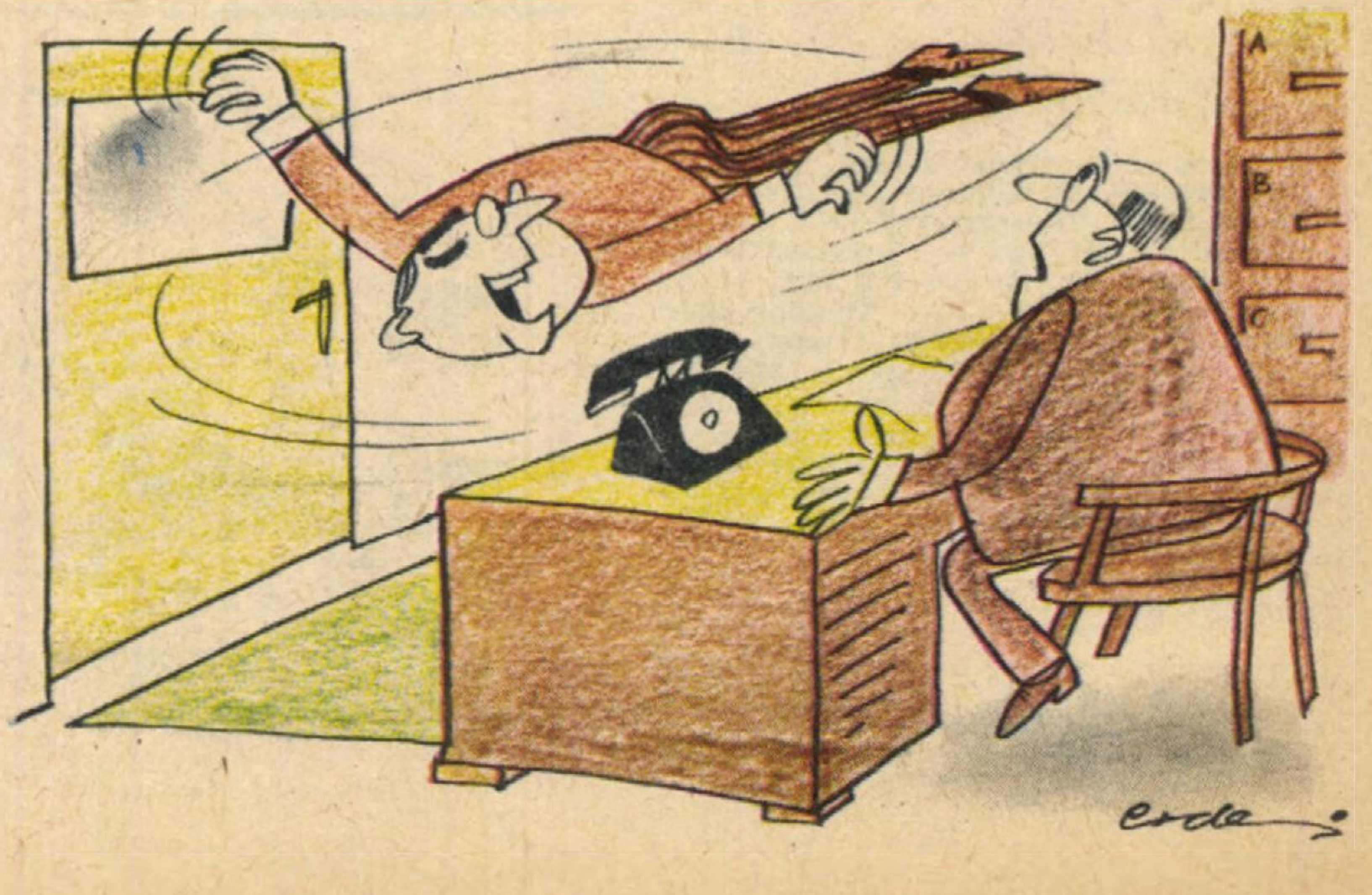
* * *

Az apa korholja a kisfiát:

— Én a te korodban nem mertem volna hazudni!

— És hány éves korodban kezdtél el merni?

MUNKAÜGYI OSZTÁLY

– Most már elhiszi, hogy rendkívüli képességekkel rendelkezem?!